

ΡΑΨΩΔΙΑ Ω

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΣΧΟΛΙΩΝ

ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΥΠΟ

Α. Ξ. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΠΡΩΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡ. ΛΕΩΝΗ

16—'Οδός Περικλέους—16

1912

ΣΑΛΑΤΟΠΛΑΤΩ

ΜΕΤΑ ΣΧΟΛΙΩΝ

ΚΑΙ

ΚΑΡΤΙΝΑ ΤΟΥΤΗ

42069

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω

Ἔκτορος λύτρα.

Λῦτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 κλαῖε φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
 5 ἦρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα
 [Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτιτᾶ τε καὶ μένος ἦύ,

Ἡ ῥοψοδία αὕτη στενῶς συνδέεται πρὸς τὴν ἡγουμένην καὶ ἀναπόσπαστον καὶ ἀπαραίτητον μέρος τῆς Ἰλιάδος εἶναι· διότι οὔτε ὁ ἀχροατὴς πρέπει ν' ἀγνοῇ τὴν τύχην τοῦ πτώματος τοῦ ἀτυχοῦς Ἐκτορος, οὔτε ὁ Ἀχιλλεὺς θά ἦτο ἀκηλιδωτὴς, ἂν ἐνέμενεν εἰς τὴν μὴ λύσειν τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ.

Τὸ πρῶτον μέρος (1-467) ἐκτίθησι τὰς δυσχερείας τῆς λύσεως καὶ πῶς αὐταὶ κατανικῶνται τῇ μεσολαβήσει τοῦ Διός. Τὸ δεύτερον (408-676) περιγράφει τὴν συνάντησιν Πριάμου καὶ Ἀχιλλεῶς, καθ' ἣν οὗτος κατοπνίγων πᾶν μῖσος λύει τὸν νεκρὸν. Ἐν δὲ τῷ τρίτῳ (677-804) φέρεται οὗτος εἰς Τροίαν καὶ κηδεύεται.

Ἡ ὑπόθεσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς 29 ἡμέρας τῆς Ἰλιάδος καὶ παρατείνεται μέχρι τῆς 51 ἡμέρας.

1-21. Ακατάπαντος λύπη τοῦ Ἀχιλλεῶς καὶ λύσσα αὐτοῦ κατὰ τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἐκτορος.

1. Λῦτο] μόνον ἐδῶ ἔχει τὸ ν μακρόν. Ὅρα <φίλε> Δ 155.—ἐπὶ νῆας] ἀνήκει εἰς τὸ ἰέναι.—ἕκαστοι] πληθυντικῶς ἐτέθη, διότι ἀνα-

φέρεται εἰς ὁμάδας, τοὺς διαφόρους δηλ. λαοὺς.

2. δόρποιο, ὕπνου] οἱ ἀγῶνες παρετάθησαν μέχρις ἐσπέρας. Αἱ γενικαὶ δόρποιο καὶ ὕπνου ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ μέδοντο. Ἡ δ' ἀπαρέμφοι ταρπήμεναι (τέρπομαι) προσετέθη κατὰ συνήθη τῷ Ὀμήρῳ πλοῦτον ἐκφράσεως.

4. κλαῖε] ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀφοῦ ἔμεινε μόνος, ἐκυριευθὴ πάλιν ὑπὸ τοῦ πένθους, ἐνῶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγῶνων ἦτο ἡρεμώτερος (Ψ 555 ἔξ.).

5 πανδαμάτωρ] (δᾶμνημι) Πρβλ. Ξ 233. Δὲν εἶναι σταθερὸν ἐπίθετον τοῦ ὕπνου, ἀλλ' ἐτέθη κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «οὐδέ μιν ἦρει.» Ὡστε ἡ ἔννοια αὐτοῦ: ἂν καὶ πάντας κυριεύει.—ἐστρέφετο] ἐπὶ τῆς κλίτης του.

6. Οἱ στίχοι 6-9 ἀπορρίπτονται τὸ μὲν ὡς περιττοί, διότι ἡ αἰτία τῆς λύπης τοῦ Ἀχιλλεῶς κείταται ἐν στ. 4, τὸ δὲ ὡς καταστρέφοντες τὴν συνέχειαν, διότι τὰ «ἄλλοι» ἐπὶ πλευρᾶς . . ., εἶναι ἀνάπτυξις τοῦ «ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα.»—ἀνδροτιτᾶ] βρα Π 857.

- ἦδ' ὅποσα τολύπεισε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα,
 ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
 τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶδεν,]
 10 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ὑπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνάς· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστάς
 δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἄλός. οὐδέ μιν ἦως
 φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἠύονας τε.
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὤκεας ἵππους,
 15 Ἔκτορα δ' ἔλκεσθαι διπασάσκετο δίφρου ὄπισθε,
 τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος
 αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παύεσκετο, τὸν δέ τ' ἔασκεν
 ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
 πᾶσαν ἀεικέϊν ἄπεχε χροὶ φῶτ' ἔλεαίρων,
 20 καὶ θεθνήοτα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
 χρυσεῖη, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἔλκυστάζων.

7. ἦδ' ὅποσα . . .] ζευγματικῶς ἔξαρτῶνται ἐκ τοῦ ποθέων, ἀντὶ ἕκ τινος μετοχῆς μιμνησκόμενος, διότι ἡ ἐπώδυνος τοῦ θεθεῶτος ἐπιπόθησις περιέχει καὶ τινα ἔννοιαν ἀναμνήσεως. = καὶ ἐπειδὴ μετὰ πόθου ἀνεμιμνήσκειτο πόσα . . . "Ὅρα τὴν ἐν 9 ἐπανάληψιν τούτων διὰ τοῦ «τῶν μιμνησκόμενος». — τολύπεισε] ὄρα Ε 86. — καὶ πάθεν ἄλγεα = καὶ ὅποσα πάθεν ἄλγεα.

8. πολέμους] ζευγματικῶς ἔξαρτῶνται ἐκ τοῦ πείρων. — κύματα πείρων] ἔννοσι τὰς κατὰ θάλασσαν στρατείας τοῦ Ἀχιλλέως τὰς περὶ τὰ παράλια τῆς Τροίας. 1328 ἐξ.

12. δινεύεσκε] μέχρι τοῦ 11 στίχου περιγράφεται ἡ λύπη καὶ ἡ ταραχὴ τοῦ Ἀχιλλέως· ἡ κατὰ τὴν νύκτα τὴν μετὰ τοὺς ἀγῶνας· ἀλλ' ἤδη διὰ τούτου καὶ διὰ τῶν ἐπομένων θαμιστικῶν τύπων ἀνεπαίσθητως ἀλλὰ καὶ παριδόξως γίνεται μετάβασις εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ἀχιλλέως καθ' ὅλον τὸν ἐπόμενον χρόνον. — οὐδέ . . . λήθεσκεν] ἡ ἔννοια : ἡ ἦως

εὔρισκεν αὐτὸν πάντοτε ἐγρηγοροῦντα· εὐθύς δὲ οὗτος ἐπεχειρεῖ τὰς ἐπιμύνας· ποθέεις 13 ἐξ.

13. ὑπεῖρ ἅλα] ἀνήκει εἰς τὸ φαινομένη. "Ὅρα Ψ 227.

14. ἐπεὶ] ἔλαβεν εὐχτικὴν, διότι δηλοῦται πρῶξις ἐπαναλαμβάνουμένη ἐν τῷ προελθόντι.

15. δὲ] εἶναι ἀποδοτικὸς. — δίφρου] ἔξαρτῶνται ἐκ τοῦ ὄπισθεν, τὸ ὅποιον ἀλλαχοῦ κεῖται πρὸ τῆς γενικῆς.

17. παύεσκετο] = ἀνεπαύετο, ἡ σύμαζεν.

18. τοῖο] ἔξαρτῶνται ἐκ τοῦ χροὶ. Ἡ σύνταξις εἶναι : ἀπέχειν τινὶ τι, ὅπως υ 263.

19. πᾶσαν ἀεικέϊν] πᾶν εἶδος παρχυροφώτως εἶτε δι' ἐκδορᾶς εἶτε διὰ σκολιήκων.

20. πάντα] τὸν Ἔκτορα. Εἶναι ἀκατάληπτον πῶς : ἡ διὰ τῆς αἰγίδος κάλυψις ἐπροστάτευε τὸν νεκρὸν ἀπὸ τῆς ἐκδορᾶς. Διὸ ὁ Ἀριστάρχος καὶ ἄλλοι ἀπορρίπτουσι τοὺς στίχους 20, 21.

21. χρυσεῖη] μόνον ἐνταῦθα εἰ-

ὡς ὁ μὲν Ἔκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαῖων·
 τὸν δ' ἔλαϊρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες.
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐύσκοπον ἀργεῖφθοντην.
 25 ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἔηνδανεν, οὐδὲ ποθ' Ἑρῆ
 οὐδὲ Ποσειδάων' οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρη,
 ἀλλ' ἔχον, ὥς σφί πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρῆ
 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης,
 ὃς νεῖκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 30 τὴν δ' ἦνπο', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 ἀλλ' ὅτε δῆ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένηετ' ἠώς,

ναί ἐπίθετον τῆς αἰγίδος.

22-76. Οἱ θεοὶ βουλευόμενοι περὶ
 λυσιγέσεως τοῦ Ἔκτορος. Ὁ Ζεὺς
 διὰ τῆς Ἰοίδος καλεῖ τὴν Θέην εἰς
 τὸν Ὀλυμπον.

23. θεοῖ] πλὴν τῶν ἐν 25 ἐξ.

24. κλέψαι] δηλ. μυστικά ἀπὸ
 τὸν Ἀχιλλεῖα ἀπαλάως ν' ἀποκομί-
 ση. Τοῦτο ἀρχαῖοί τινες ἀνάξιον τοῦ
 θεοῦ μεγαλείου υπέλαβον. Ἀλλ' ὁ
 Ὀμηρος; τοῦ; θεοῦ; κατὰ τὸ ἦθος
 παρὶστῆ ἰσως ἀνθρωποειδεῖς; διὸ οἱ
 θεοὶ παρ' αὐτῶ ἐρίζουσι, ψεύδονται,
 δολιεύονται. Ὡςτε καθ' Ὀμηρον
 οὐδὲν τὸ ἀνάξιον ἐνυπάρχει ἐν τῇ
 πρὸς τὸν Ἑρμῆν προτροπῇ πρὸς
 κλοπὴν. Ὁ Ἑρμῆς καὶ τὸν Ἄρη
 ἐξέκλεψεν ἐκ τῶν δεσμῶν (E 390).
 κατὰ μεταγενέστερον δὲ μῦθον νῆ-
 πιον ἔτι ἐκλεψε τὰς βοῦς τοῦ Ἀ-
 πόλλωνος.—ἀργεῖφθοντην] ὄρα B103.

25. ἔηνδανεν] ὑποκ. : κλέψαι—
 οὐδὲ ποτε] = ἀλλ' οὐδέποτε, δηλ. ὁ-
 σάκεις ἐγένετο ἢ πρότατις. Ἑρῆ,
 Ποσειδῶν καὶ Ἀθηναῖ ἦσαν οἱ κυ-
 ριότεροι ἐχθροὶ τῶν Τρώων.

27. ἔχον] ἐπέμενον ἐν τῇ ψυχικῇ
 διαθέσει τῇ ἐν τῇ ἐπομένῃ προτά-
 σει ἐκδηλουμένη. Ἡ μὲν Ἑρῆ καὶ
 Ἀθηναῖ ἔμισουν τοὺς Τρῶας διὰ τὴν
 κρίσιν τοῦ Πάριδος, ὁ δὲ Ποσειδῶν
 διὰ τὴν ἀδίκην τοῦ Λαομέδοντος.

28. ἄτης] ὄρα Z 356. Ἀλλ' ἔκει
 μὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς

Ἑλένης ἐδῶ δὲ εἰς τὴν κακὴν περὶ
 τῶν θεαινῶν κρίσιν.

29. νεῖκεσσε] προσέβαλεν, ἐτα-
 πείνωσε, διότι δὲν ἀπένειμεν εἰς αὐ-
 τὰς τὸ ἄγλον τοῦ κάλλους.—θεάς]
 τὴν Ἑρῆν καὶ Ἀθηναῖν, ἂν καὶ ἐν
 τῷ ἴκοντο περιλυβένεται καὶ ἡ Ἀ-
 φροδίτη.—μέσσαυλον] μάνδραν. Ὁ
 ῥα Λ 548. Ὁ Πάρις ἔβωσκε ποιόμνια
 ἐπὶ τῆς Ἰδῆς, ὅπως καὶ ἄλλοι βι-
 σιλῶπιτιδες. Z 25.

30. πόρε] ἔδωκε. Κυρίως ὁμοῦ
 Ἀφροδίτῃ ὑπεσχέθη. — μαχλοσύ-
 νην] ἠδυσπάθειαν, ἣ μᾶλλον τὸ ὄρ-
 γανον αὐτῆς δηλ. τὴν Ἑλένην.—
 ἀλεγεινήν] διότι ἦγεν εἰς κατα-
 στροφὴν αὐτοῦ καὶ τῶν συμπολι-
 τῶν.—Οἱ στίχοι 29, 30 εἰναι ὑπο-
 ποιοί (α) διὰ τὸ ἀδέξιον τῆς ἐκφρά-
 σεως β') διὰ τὴν χοῦσιν τῆς ἠτιο-
 δοῦ λέξεως μαχλοσύνη γ') διότι
 τὸ μέτρος τοῦ Ποσειδῶνος, ὃς ἐν 26
 ἀναφέρεται μετὰ τῆς Ἑρῆς καὶ Ἀ-
 θηναῖ, οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὴν
 κρίσιν τοῦ Πάριδος, καὶ δ') διότι
 ἐδῶ μόνον ἀναφέρεται ἡ κρίσις τοῦ
 Πάριδος. Φθίνεταί λοιπόν, ὅτι ἐνέ-
 βχλέ τις τὰ ἐν 29, 30 θέλων νὰ δια-
 σαφήσῃ τὸ ἄτης 28.

31 = A 493.—ἐκ τοῖο] δὲν ἀνα-
 φέρεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνωτέρω
 περιγραφείσης κακώσεως τοῦ νεκροῦ
 τοῦ Ἔκτορος; τῆς γινομένης καθ'
 ἐκίστην πρῶϊαν, δηλ. δὲν ἀναφέρε-

καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετνήδα Φοῖβος Ἀπόλλων
 «σχέτλιοί εστε, θεοί, δηλήμονες· οὐ νύ ποθ' ὕμιν
 Ἔκτωρ μῆρι' ἔκνε βοῶν αἰγῶν τε τελείων ;
 35 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἔοντα σαῶσαι
 ἦ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μῆτερι καὶ τέκει ᾧ
 καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὄκα
 ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
 ἀλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 ᾧ οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιομοι οὔτε νόημα
 γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι, λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν,

ται εἰς τὴν πρώτην πρωίαν τὴν μετὰ τοὺς ἀγῶνας ἢ τὴν τρίτην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἔκτορος, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον τοῦ Ἔκτορος, γεγόμενον τὴν 27ην ἡμέραν τῆς Ἰλιάδος. Διότι μέχρι τοῦδε κατὰ 413 μὲν ὁ Ἔκτωρ ἔκειτο δώδεκα ἡμέρας ἐν τῷ στρατοπέδῳ, κατὰ 107 δὲ οἱ θεοὶ ἐννέα ἡμέρας ἤριζον, δηλ. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς κακώσεως τοῦ πτώματος, τὴν δὲ τελευταίαν ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε τὴν ταφήν. Ὡστε ἐνταυθαῖομεν τὴν δωδεκάτην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἔκτορος ἡμέραν καὶ τὴν 39 τῆς Ἰλιάδος.

32. Οἱ θεοὶ καθ' ἑκάστην πρωίαν συνήρχοντο παρὰ τῷ Δίῳ.

33. δηλήμονες] ἐκ τοῦ δηλέομαι. Ὅρα Α 156. —ὀλέθριοι, βλαπτικοί, δηλ. μόνον κακὸν συλλογίζόμενοι. Ὁ Ἀπόλλων μετὰ πάθους κατηγορεῖ πάντας, διότι πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὴν Ἥραν δὲν ἀντιπράττουσιν οἱ ἄλλοι. —οὐ] ἐντόνος προστάχθη ἢ ἄρνησις.

34. Διὰ τὰς πολλὰς θυσίας ὁ Ἔκτωρ εἶχε δικαίωματα ἐπὶ τῆς θείας ὑποστηρίξεως, ὅπως ἐν 66 εἶ. ὁμολογεῖ ὁ Ζεὺς. Ὅρα Α 39. —τελείων] Α 66,

35. εἴλητε] ἀπεφασίσατε, ἐβαστάξατε, ἐβάσταζεν ἢ ψυχὴ σας. —σαῶσαι] ἀπὸ τῶν κακώσεων τοῦ Ἀχιλλέως ἀπαλλάξει.

36. Τὰς δοτικὰς συναπτέον πρὸς τὸ σαῶσαι, τὸ δὲ ἰδέειν συμπληρωματικῶς προστέθη. Τὸ πολυσύνδετον τῶν δοτικῶν ἐξαιρεῖ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν προσώπων τῶν ἰσχυρῶς πιθουόντων τὴν λύτρωσιν τοῦ Ἔκτορος.

37. τοί κε κήαιεν] ἰσοδυναμεῖ πρὸς δυνητικὴν πρότασιν ἀκολουθίας· ὥστε νὰ δυνηθῶσι νὰ καύσωσιν αὐτόν, —ὄκα] πρὸβλ. Η 409 ἐξ.

38. κήαιεν κτερίσαιεν] ἀλλαχοῦ πανταχοῦ κείνται· οἱ εἰς εἰαν τόποι. —ἐπι] ἐπίρρ. —κτέρεα κτερίσαιεν] ἐτυμολογικὸν σχῆμα. = κατακαίω πρὸς τιμὴν τοῦ θανόντος τάνηκοντα αὐτῷ κτήματα, ὅθεν=κάμνω τὴν ἐπικήρειον τελετὴν, τελῶ τὰ νενομισμένιν, ἐπιστήμως κηδεύω, κηδεύω. Ὅρ Α 455.

39. ὀλοῶ] ἐδῶ καὶ ἐν Ψ 439 κείται περὶ ἀνθρώπου, ἀλλαχοῦ δὲ περὶ θεῶν, τῆς μοίρας καὶ τοῦ πυρός. Ἐδῶ=ὀλοόφρων. — Τὸ πάθος τοῦ λέγοντος προκαλεῖ τὴν ἐπανάληψιν τῆς προσηνήσεως, θεοί, ἵνα ὀρυμνότεραν καταστήσῃ τὴν κατηγορίαν. —ἐπαρήγειν] μεροληπτικὴν εὐνοίαν ἐννοεῖ. πρὸβλ. Ψ 574 «ἐπ' ἀρωγῆ»

41. γναμπτόν] εὐκαμπτόν, εὐάγωνον. Λέγεται περὶ ἐκείνων, ὧν τὸ φρόνημα μεταβάλλεται καὶ ἡ ψυχὴ μεταπίθεται. πρὸβλ. «νός

- ὄς τ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγένορι θυμῷ
 εἶξας εἶο' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 [γίγνεται, ἢ τ' ἄνδρας μέγα σίνεταί ἠδ' ὀνίνησι].
 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσει,
 ἢ ἐ κασίγνητον ὁμογάστριον ἢ ἐ καὶ υἷόν.
 ἀλλ' ἢ τοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε.
 τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 50 αὐτὰρ ὁ γ' Ἔκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπνύρα,
 ἵππων ἐξάπτων περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τό γε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον.
 μὴ ἀγαθῷ περ' ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.»

ἀρέπεται» γ 147. «στρεπταὶ φρέ-
 νες» Ο 203. — ἄγρια ὀδον] εἶναι
 ἄγριος, ἔχει σκληρὰς διαθεσεις.

42. θυμῷ εἶξας] ὄρα Ι 109.

43. Μετὰ τὸ ἐπεὶ περιεμένετο
 ὑποτακτικῆ· ἀλλ' ἐτέθη ἡ μετοχὴ
 εἶξας, ὥστε μὴ προηγῆθη σύνδε-
 σμος. — Ἀσυνήθης εἶναι ἡ εἰς τὸ
 μῆλα προσθήκη τοῦ βροτῶν. —
 δαῖτα] ἐνταῦθα μόνον λέγεται· περὶ
 βορᾶς θηρίου.

45. Ὁ ἡσιόδειος οὗτος στίχος
 ἐμβληθεὶς ἐνταῦθα ὑπὸ τινος θέλον-
 τος νὰ δώσῃ εἰς τὸ αἰδῶς τὸ ἐλλεί-
 πον ρῆμα οὐδεμίαν ἔννοιαν ἔχει.

46. μέλλει ὀλέσει] ὄρα Σ 362.
 — φίλτερον] ἢ ὅσον ὁ Πάτροκλος
 ἦτο φίλος τοῦ Ἀχιλλέως.

48. κλαύσας ὀδυράμενος] πρά-
 ξεις προγενέστεραι τοῦ μεθέηκεν.
 — μεθέηκεν] γυναικὸς ἄορ. τοῦ
 μεθήημι = πᾶυεται. Ἐννοοῦνται αἱ
 ἡγούμεναι μετοχαὶ κατ' ἐνεστώτα.

49. τλητὸν] μόνον ἐνταῦθα ἀ-
 πιντᾶ ἀντὶ τοῦ ἀλλαχού τλήμων.
 = ἀνεκτικός, ὑπομένων πᾶσαν συμ-
 βαίνουσαν τύχην. — μοῖραι] ἐνταῦθα
 μόνον κεῖται πληθυντικῶς. πρβλ.
 η 197 «κλωθές.»

50. Ἡ ἔννοια : ὁ θάνατος τοῦ
 ἔχθρου τοῦ δὲν ἤρκεσεν εἰς αὐτὸν
 ἀλλ' ἐξακολουθεῖ τὴν ἐκδίχησιν.

51. ἵππων] τοῦ ἵππικου ἄρματος.
 — ἐξάπτων ἔκειε] πράξεις κατ' ἐπα-
 νάληψιν γινόμεναι.

52. οὐ μὴν] μετ' ἐμφάσεως ἔ-
 χουσι προταχθῆ. Καταφατικῶς λέ-
 γεται : ἢ μὲν. — κάλλιον] δηλ.
 ἐστὶ ἢ ἔσται. Ὡς δεῦτερος ὄρος
 συγκρίσεως ἐννοεῖται ὁ ἀντίθετος
 τρόπος, δηλ. ἡ οὐ κάκωσις τοῦ νε-
 κροῦ καὶ ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ.

53. μὴ] ἀπειλητικῶς λέγεται. —
 ἀγαθῷ περ' ἐόντι] διὰ τούτων ἀνα-
 γνωρίζει τὴν εὐγενῆ τοῦ Ἀχιλ-
 λέως φύσιν παρὰ τὰ ἐν 39 ἐξ. περὶ
 αὐτοῦ εἰρημένα. — Τὸ F τοῦ οἱ δὲν
 ἐλήρθῃ ὑπ' ὄψει, διὸ ἡ πρὸ αὐτοῦ
 συλλαβὴ ἔμεινε βραχέα. Υ 282. —
 ἡμεῖς] ἐντόνως κεῖται ἐν τέλει τῆς
 προτάσεως : ἡμεῖς οἱ θεοί· διότι καὶ
 «νέμεσις ἐξ ἀνθρώπων» εἶναι ἰσχυ-
 ρὸν αἴτιον διὰ τοὺς ὀμηρικοὺς ἀν-
 θρώπους. β 136.

54. κωφὴν γαῖαν] ἀνίσθητον γῆν
 τ. ἔ. τὸ πτώμα τοῦ Ἐκτορος. Ἐν-
 ταῦθα μόνον ὁ Ὀμηρος ἔχει τὴν θε-
 ωρίαν ταύτην. Πρβλ. ὁμοίως τὰ ἐν Η 99.

- 55 τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
 »εἶη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος ἀργυρότοξε,
 εἰ δὴ ὄμην Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἔκτορι θήσετε τιμῆν.
 Ἐκτῶρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτῆ
 60 θρέψα τε καὶ ἀτίτπλα καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
 Πηλεΐ, ὅς περὶ κῆρι φίλος γένητ' ἀθανάτοισι.
 πάντες δ' ἀντιάσθε θεοὶ γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσι
 δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε.»
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 65 «Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδουαι θεοῖσιν.
 οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἐκτῶρ

56 ἔξ. ἡ ἔννοια : καὶ οὗτος ὁ σὸς λόγος (περὶ σκληρότητος πρὸς τὸν Ἐκτορα καὶ εὐνοίας πρὸς τὸν Ἀχιλλέα) ἠδύνατο νὰ ᾔηται ὀρθός, τ. ἔ. θὰ παρεδεχόμεν τὴν ὀρθότητα τῶν μομφῶν σου, ἂν ἴτο δυνατόν νὰ θεωρήσωμεν ἴσους τὸν Ἀχιλλέα καὶ Ἐκτορα. ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν γίνεται, διὰ τοῦτο καὶ αἱ κατηγορίαι σου εἶναι σαφεῖαι.

57. εἰ δὴ] Α 61.—θήσετε] κατὰ πληθυντικόν, διότι θυμωθεῖσα ἡ Ἥρα θεωρεῖ πάντας τοὺς θεοὺς ὑμόφρονας τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπειδὴ εἰσώπησαν καὶ δὲν ἀπέκρουσαν τὰς κατηγορίας τοῦ Ἀπόλλωνος. ἐντεῦθεν τὰ ἐν 65.

58. Ἀσύνδετος ἀντίθεσις. Ἡ κυρία ἔννοια εἶναι τὸ «γυναῖκά τε θήσατο μαζόν». Τὸ δὲ θνητός τε προστάθη ὡς γενικὴ ἔννοια ἀρμόζουσα καὶ εἰς τὸν Ἀχιλλέα : ὁ Ἐκτῶρ, ὅπως εἶναι θνητός, οὕτω καὶ θνητὴν γυναῖκα ἐθήλασε.—γυναῖκα μαζόν] ὅλον καὶ μέρος ὁμοιοπτώτως.

59. αὐτῆ] οὐχὶ τις ταπεινὴ θεά, ἀλλ' ἐγὼ ἡ προσβυτάτη τῶν θυγατέρων τοῦ Κρόνου καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν. Δ 59 ἔξ.

60. Περὶ τῶν τοιούτων σχέσεων

Ἥρας καὶ Θέτιδος ἀλλαγῶ ὁ Ὅμηρος οὐδὲν λέγει. Τοῦναντίον ἐν Σ 85 ὁ γάμος τῆς Θέτιδος ἀποδίδεται τοῖς θεοῖς ἐν γένει, ἐν δὲ Σ. 432 ἔξ. τῷ Δί.—ἀτίτπλα] τοῦ ἀιτάλλω.

61. περὶ κῆρι] ὄρα Δ 46.

62. ἀντιάσθε] παρατακτικὸς τοῦ μέσου ἐνταῦθα μόνον ἀπαντῶντος

63. δαίνυ'—δαίνυς. παρατ. τοῦ δαίνυμαι. — ἔχων φόρμιγγα] δηλ. παίζων αὐτήν. Μετὰ τοιαύτην ἑξαιρετικὴν τιμὴν τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος περιεμένε τις ἰδιαιτέραν τῶν θεῶν πάντων καὶ μάλιστα τοῦ Ἀπόλλωνος εὐνοίαν πρὸς τὸν υἱὸν αὐτῶν ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων ἐκλίνε πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ· διὸ καλεῖται κακῶν ἑταρος, δ' οὐ μάλιστα ὁ Πάρις ἐννοεῖται, καὶ αἰὲν ἄπιστος.

65. μὴ δὴ] ὄρα Α 131.—ἀποσκύδουαι] ὄρα Ι 426. Θ 483. Ἡ ἔννοια : ἀδίκως ὀργίζεσθαι κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν, ὥστε οὗτοι διεφώνουον πρὸς σέ περὶ τῆς προσηκούσης τῷ Ἀχιλλεΐ τιμῆς.

66. τιμῆ] ἐπιτείνωμενον ὑπὸ τοῦ γὲ ἀνσφέρεται εἰς τὰ ἐν 57.—μία] τ. ἔ. ἡ αὐτή, ἴση, δηλ. πρὸς τὸν Ἀχιλλέα καὶ Ἐκτορα.—καὶ Ἐ-

- φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἱ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
ὡς γὰρ ἐμοί γ', ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἠμάρτανε δῶρων.
οὐ γὰρ μοί ποτε βωμός ἐδεύετο δαιτὸς εἰσις,
70 λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
ἀλλ' ἢ τοι κλέψαι μὲν ἔασομεν—οὐδὲ πη ἔστι
λάβρη Ἀχιλλῆος—θρασύν Ἐκτορα· ἢ γὰρ οἱ ἀεὶ
μήτηρ παρμέμβλωκεν ὄμῳς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσπον ἐμεῖο,
75 ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ »
ὣς ἔφατ', ὄρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα,
μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβροῦ παιπαλοέσσης
ἔνθορε μείλανι πόντῳ. ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
80 ἢ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,

κτωρ] ὅπως ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ Ἀχιλ.

67. Ὁμαλῶτερον γὰρ εἶχεν ὄδει· ἀλλὰ καὶ Ἐκτωρ φίλος ἔσκε θεοῖσι, καὶ δὴ φίλτατος Τρώων πάντων..

68. ὡς] ἀναφέρεται εἰς τὸ φίλτατος. Ἐνοεῖται: ἦν.—ἡμάρτανε] ἡμέλει, ἐλθσημόνε: νὰ προσφέρῃ δῶρα ἄηλ. θυσίας.

69, 70=Δ 48, 49.—βωμός] ἐνοεῖται ὁ ἐν τῇ αὐτῇ τῶν ἀνακτόρων βωμός τοῦ ἑρκεῖον Διός.

71. ἔασομεν] ὑποτ. ἀορίστου.

72. θρασύν] παραδόξως λέγεται περὶ νεκροῦ.

73. παρμέμβλωκε] εἶναι πλησίον του, ἢ μάλλον=ἔρχεται παρ' αὐτῶ· διότι ἐν 83 λ. χ. ἔλειπεν. Ὅρα Δ 11.—ὄμῳς νύκτας τε καὶ ἡ.] ὁμοίως τ. ἔ. ἀδιακόπως νύκτα καὶ ἡμέραν Ὑπερβολικὴ ἔκφρασις τῆς ἐνδελουχοῦ μερίμνης· διότι ἐν 83 λείπει.

74. εἴθε.—Ὅρα Κ 111.—Ἡ εὐχὴ αὕτη εἶναι μετριώτερος τρόπος προσταγῆς. Ὅρα Ο 571.

75. πυκινόν] ὄρα Β 55.

76. Ἐνταῦθα καὶ ἐν ε 311 τὸ λαχάνειν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ λαμβάνειν ἔχει γενικὴν.

77-119. Ἡ Ἴρις καλεῖ εἰς τὸν Ὀλυμπον τὴν Θέτιν· εἰς ταύτην ἔλθοῦσαν ὁ Ζεὺς ἀναθεῖται νὰ προτρέψῃ τὸν Ἀχιλλεὺς εἰς ἔκδοσιν τοῦ νεκροῦ.

77=Θ 409 Ἡ Ἴρις εἶναι ἡ συνηθῆς ἄγγελος τῶν θεῶν. διὸ ἀμέσως εἰς αὐτὴν ἀναφέρει τὴν εὐχὴν τοῦ Διός (74).

78. Σάμου] τῆς Σαμοθράκης. Ὅρα Ν 12.

79. μείλανι] ἀντὶ μέλανι, ὅπως εἰλαίνος (ἐλάτη) εἰρεσιῆ (ἐρέτης). Γενικὸν ἐπίθετον τῆς θαλάσσης, ὅπως τὰ ὄνομα, ἡεροειδῆς. Δὲν εἶναι κύριον ὄνομα δηλοῦν τὸν Μέλανα κόλπον ἥτοι τὸν κόλπον τῆς Καρδίας· διότι ἡ θέσις τούτου δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὰ ἐν 78. Ἀλλαχοῦ δὲν λέγεται ὁ πόντος μέλας, λέγεται ὁμοίως «μελάνει πόντος» Η 64, «μέλαν χῦμα» ε 353, «μέλαιναν φρένα» Φ 126. «ἰοιδέα πόντον» Δ 293.—λίμνη] ὄρα Ν 21.

80. μολυβδαίνῃ] τεμάχιον μολύβδου ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ ἀγκίστρου· ἵνα ταχέως τοῦτο βυθίζηται.—ἰκέλη] κατὰ τὴν ταχύτητα.

- ἦ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβανία
 ἔρχεται ὠμπιστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα·
 εὔρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῶ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
 εἶαθ' ὀμπγερέες ἄλλαι θεαί· ἦ δ' ἐνὶ μέσσης
 85 κλαίει μόνον οὔ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
 φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 «ὄρσο Θετί· καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς.»
 τὴν δ' ἠμείβειτ' ἔπειτα θεὰ Θετίς ἀργυρόπεζα·
 90 «τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός· αἰδεομαι δὲ
 μίσησθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῶ.
 εἶμι μὲν, οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ.»
 ὧς ἄρα φωνήσασα κάλυμμα* ἔλε δῖα θεῶν
 κυάνεον, τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἐπλετο ἔσθος.
 95 βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 ἠγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.

81. κέρας] σωληνίσκος ἐκ κέρα-
 τος βοός, δι' οὐ διήρχετο τὸ ἀμέσως
 ὑπὲρ τὸ ἄγκιστρον μέρος τῆς ὀρ-
 μιᾶς, ἵνα μὴ δύναται ὁ συλλαμβαν-
 νόμενος ἰχθύς ν' ἀποκόπη αὐτὴν
 δάκνων· ὑπὲρ τὸ κέρασ τοῦτο ἦν ἐ-
 στερεωμένη (ἐμβεβανία) ἢ μολύ-
 βδαινα.

82. ἔρχεται] ἔννοεῖται· ἐς βυσ-
 σόν.—κῆρα] ἀλλαγῶ μόνον περὶ
 ἀνθρώπων λέγεται. Τὸ κῆρα φέρειν
 ἀλλαγῶ ἔχει δοτικὴν ἀπλήρην ἄνευ
 τῆς ἐπι. Ἐπειδὴ ἢ μολύβδαινα φέ-
 ρει εἰς τὸν βυθὸν τὸ ἄγκιστρον εἰς
 αὐτὴν ἀποδίδεται, ὅτι κυρίως εἰς τὸ
 ἄγκιστρον ἀρμόζει.

83. σπῆ] ὄνομ. σπέος.

84. εἶαθ' = εἴατο. τοῦ ἤμην γ'.
 πληθ. — ἄλλαι θεαί] αἱ Νηρηίδες.
 πρβλ. Σ 37, 86.

85. Ἐνταῦθα μόνον καὶ ἐν ψ 351
 ἔχει τὸ κλαίειν αἰτιατικὴν πράγ-
 ματος, ἀλλαγῶ δ' αἰτιατικὴν προ-
 σώπου, ἢ κείται ἀπολύτως.—οἱ] τῆ
 Θετίδι. Δοτικὴ τῆς συμπαιθείας.

88. ὄρσο] ὄρα Δ 204.—ἄφθιτα
 μῆδεα] βουλάς ἀφάρτους, δηλ. ἀ-
 ναλλοιώτους, ἀμεταβλήτους. Μονο-
 νᾶταῦθα κείται τὸ ἄφθιτος οὕτω.
 περὶ δὲ ἀνδρῶν λέγεται «πεπνυμένα
 μῆδεα εἰδῶς» Η 278.

90. ἄνωγε] εὐκόλως ἐκ τοῦ κα-
 λέει ἔννοεῖται ἔλθειν.

91. ἄκριτα] ὄρα Β 796.

92. εἶμι μὲν] ἀσύνδετος ἀντίθε-
 σις· ἀλλὰ θά υπάγω βέβαια.—οὐδ'
 ἄλιον..] = ἢ διαταγὴ αὐτοῦ θά ἐκτε-
 λεσθῆ ὑπ' ἐμοῦ.

93. κάλυμμα] μόνον ἐνταῦθα
 κείται, ἀλλαγῶ λέγεται καλύπτρη,
 κρήδεμνον.

94. κυάνεον] ὡς πένθυμον ἔν-
 δυμα.—ἔσθος] (ἔνθυμι)= ἔνδυμα,
 φόρεμα. Ἐπεξετάθη ὅμως, ὥστε ση-
 μαίνει καὶ τὴν καλύπτραν.

95. πρόσθεν ἠγεῖτο] «πρόσθεν
 ἠγεμόνευε» χ 400. Ἀλλαγῶ κεί-
 ται μόνον τὸ ἠγεῖσθαι ἢ ἠγεμο-
 νεύειν.

96. ἀμφὶ] ἀμφοτέρωθεν.—σφι-

- ἀκτὴν δ' ἔξαναβάσαι ἐς οὐρανὸν ἀιχθῆτην,
 εὔρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 εἴθ' ὄμπυγέρες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
 100 ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
 Ἦρον δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χερσὶ θῆκε,
 καὶ ῥ' εὐφρον' ἐπέεσσι. Θέτις δ' ὄρεξε πιούσα·
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 «ἦλυθες Οὐλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 ἐννήμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἔκτορος ἀμφὶ νέκκι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
 κλέψαι δ' ὄτρύνουσιν εὐσκοπον ἀργεῖφόντην.
 110 αὐτὰρ ἐγὼ τότε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 αἰδῶ καὶ φιλόττητα τετὴν μετόπισθε φυλάσσω»

λιάζετο κύμα θ.] πρβλ. N 29, Σ 66.

97. ἔξαναβάσαι] ἐκ τῆς θαλάσσης ἔξω εἰς τὴν ἀκτὴν. πρβλ. Σ 68 «ἀκτὴν εἰσανεβάνον».

98. εὐρύοπα] ὄρα A 498.

100. παρ Διὶ] εἰς τὰ δεξιὰ, ὅπου συνήθως ἐκάθητο ἡ προσφιλὴς τῷ Διὶ θυγάτηρ. ἡ Ἦρα ἐκάθητο εἰς τὰριστερά.—εἶξε] ἀόρ. τοῦ εἶκω. = ὑπεχώρησε, ἔκαμε τόπον.

101. τοῖς ἄρτι προσερχομένοις προσέφρον ποτήριον οἴνου. O 86

102. εὐφρον] δηλ. ἐχειρέτισε μὲ φιλικῶς λόγους.—ὄρεξε] ἔτεινε, δηλ. ἀπέδωκε, ἐπέστρεψε.

104. κηδομένη περ] παραχωρητική. Συνήθως ἡ λύπη καθιστᾷ τοὺς λυπουμένους βαρεῖς περὶ τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους ὑποχωρώσεις.

105. ἄλαστον] (α. λαθέσθαι) X261. —οἶδα καὶ αὐτός] παραχωρητικὴ πρότασις κατὰ παράταξιν ἐξηννεγμένη καὶ τὴν ἐπομένην προπαρασκευάζουσα.

106. καὶ ὧς] δηλ. ἂν καὶ εἰ-ξερῶ, ὅτι εἶσαι λυπημένη καὶ ἐπο-

μένως οὐχὶ ἐπιδεκτικὴ ἄλλοτρίων ἀνακωίωσων.

107. ἐννήμαρ] ἡ ἔρις ἤρχισε τὴν πρωίαν τὴν μετὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀγώνων, δηλ. τὴν 30ὴν τῆς Ἰλιάδος, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ὁ Ἀχιλλεὺς ἔσσυρε τὸν νεκρὸν τοῦ Ἔκτορος περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐπανελάμβανεν ὁ Ἀχιλλεὺς καθ' ἐκάστην πρωίαν, ἐπανελαμβάνετο καὶ ἡ ἔρις μέχρι τῆς ἐν στίχῳ 31 ἀρχαιμένης ἡμέρας δηλ. τῆς 39ης τῆς Ἰλιάδος, ἡ ὁποία δεν περιελήφθη εἰς τὰς ἐννέα ἡμέρας, ἐπειδὴ κατὰ ταύτην ἐτελείωσεν ἡ ἔρις διὰ τοῦ Διός.—ὄρωρεν] παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστώτους.

108. Ἔκτορος] ἀντὶ Ἔκτορον διότι ἀλλαχού ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὸ νέκκι ὡς ἐπίθετον.

110. τὸ δὲ κῦδος] δηλ. τὴν ἐκ τῆς πρὸς ταρῆν ἐκδόσεως τοῦ νεκροῦ δόξαν.—προτιάπτω = προσάπτω.

111. τειν] κτητικὴ ἄντων. κει-μένη ἀντὶ ὑποκειμενικῆς γενικῆς

- αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε καὶ υἱεὶ σῶ ἐπίτειλον.
 σκύζεσθαι οἱ εἶπε θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν,
 αἶ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριον ἐφῆσω
 λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἴνῃη.
 120 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.
 ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὐ υἱέος· ἔνθ' ἄρα τὸν γε
 εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 ἔσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 125 τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο.
 ἦ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 «τέκνον ἐμόν, τέο μέχρῃς ὄδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 σὴν ἔδει κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου

τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας: φι-
 λῖαν, ἣν σὺ πρὸς ἐμέ ἔχεις. — φυ-
 λῶσθαι] προσπάθειας ἐνεστώς. =
 προσπαθῶν νὰ φυλάξω δι' ἑμαυτὸν
 ἐν τῷ μέλλοντι. Τοῦτο δὲ κατορ-
 θάνει ὁ Ζεὺς ἀφίπων εἰς τὸν Ἀχιλ-
 λέα τὴν δέξαν τῆς ἐκουσίας ἐκδό-
 σεως καὶ μὴ ἐπιτρέπων οἱ θεοὶ νὰ
 ἀναγκάσωσι αὐτὸν πρὸς τοῦτο.

112. ἐπίτειλον] προστ. τοῦ ἀορί-
 στου τοῦ ἐπιτέλλω.

113. σκύζεσθαι] ὄρα © 483.

114. μαινομένησιν] «μανίας γὰρ
 ἴδιον τὸ αἰκίζειν ἀναίσθητα.»

115 οὐδ' ἀπέλυσεν] δὲν ἐννοεῖ,
 ὅτι πρότασιν τοῦ Πριάμου πρὸς ἔξα-
 γορὰν τοῦ νεκροῦ ἀπέκρουσε, — διότι
 οὐδεμίαν πρότασιν ἔκομεν ὁ Πριά-
 μος — ἀλλ' ὅτι αὐθορμήτως ὁ Ἀχιλ-
 λεύς δὲν ἀπέδωκε τὸν νεκρὸν.

117. ἐφῆσω] μέλλ. τοῦ ἐφήμι.
 Ἐπειδὴ ἡ Ἴρις διαδίδασκε τὰς τῶν

θεῶν ἀγγελίας καὶ διαταγὰς, διὰ
 τοῦτο ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐφήσω ἔξαρ-
 τῶνται ἀπαρέμφατοι δηλοῦσαι τὸ
 περιεχόμενον τῆς διαταγῆς. Ὡστε
 = ἐντελουμένην πέμψω, θὰ στείλω
 μὲ τὴν ἐντολήν.

118. ἰόντ' = ἰόντα. Ὅρα Α 541.

120-142. Ἡ Θέτις ἀγγέλλει εἰς
 τὸν Ἀχιλλεῖα τοῦ Διὸς τὴν θέλησιν.

123. ἀδινὰ] Τ 314.

124. ἄριστον] ἀνήκει εἰς τὸ ἐπέ-
 νοντο καὶ ἐντύνοντο. Ὅρα Β 381.

125. ἰέρευτο] ἀγαυξήτος ὑπερσυν-
 τέλικος.

127 = Α 361.

128. τέο μέχρῃς = μέχρι τίνος,
 ἕως πότε. Ἐνταῦθα μόνον ἀπαντᾷ
 τοῦτο, ἀλλαχοῦ δὲ ἡ ἐς λ. χ. «ἐς
 τί. εἰς ὃ κεν. ἐς ἧώ. ἐς θέρος. κ.ά.»

129. ἔδει] ἔδομαι μέλλων τοῦ
 ἔδω = ἔσθιω. πρβλ. Ζ 202. — Παρά-
 δοξος εἶναι ἡ ἐπὶ τῇ νηστειᾷ μου-

- 130 εὐτ' εὐνῆς ; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῳ
 μίσησθ'· οὐ γάρ μοι δῆρὸν βῆν, ἀλλὰ τοι κῆδ
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
 ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὄκα, Διὸς δέ τοι ἀγγελός εἰμι.
 σκύζεσθαι σοὶ φησι θεοὺς, ἐξ δ' ἔξοχα πάντων
 135 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλευσας
 ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.»
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὄκυς Ἀχιλλεύς·
 «τῆδ' εἶπ' ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνάγει.»
 ὡς εἶ γ' ἐν νηῶν ἀγύρει μῆτηρ τε καὶ υἱὸς
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 «βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα· λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμποιο
 145 ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἶσω
 λῦσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἴκη,
 οἷον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.

φή· διότι ἐν Ψ 55 ἐξ. ἔφαγεν, ἐν-
 ταῦθα δὲ (124 ἐξ.) εἶναι ἔτοιμον
 πρόγευμα.

131. βέη] ὄρα Ο 194.

133=B 26.

134-136=113-115.

137. ἄποινα] τὰ λύτρα εἶναι ἀ-
 ναγκαία προϋπέθεσις τῆς ἀποδόσεως
 τοῦ νεκροῦ.

139. εἰη ἄγοιτο συγκατάθεσιν
 δηλοῦσιν.—δ ε . . .] ἀσύνδετος ἐπε-
 ξήγησις.

140. εἰ δὴ] ἂν βέβαια τ. ἔ. ἀφοῦ
 βέβαια.—πρόφρονι φ.] ὄρα Θ 40.—
 αὐτὸς] δηλ. οὐχὶ κατώτερός τις ἄλλ'
 ὁ ὕπατος θεός. πρὸλ. 90 αὐτή. Ἡ
 θέλησις τοῦ Διὸς εἶναι τὸ κύριον αἴ-
 τιον τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἀχιλλεύως,
 τὰ δὲ λῦτρα ἀναφέρει οὗτος ὡς ἀ-
 ναγκαίαν ἐκ τῆς συνηθείας προϋ-
 πέθεσιν τῆς ἀποδόσεως τοῦ νεκροῦ.

141. ἐν νηῶν ἀγύρει] ἀλλαχοῦ
 λέγεται «νεῶν ἐν ἀγῶνι» ὄρα Ο 428.

143-187 Ὁ Ζεὺς διὰ τῆς Ἴρι-
 δος παραγγέλλει τὸν Πρίαμον νὰ
 ἐπάγῃ πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ νὰ ἐξα-
 γοράσῃ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλεύως.

143. ὠτρυνε] βραχυλογικῶς ἀντί:
 ὠτρύνει πέμψεν. Ψ 49, α 85 κ. ἄ.
 —Τὴν Ἴριν ἔστειλεν ὁ Ζεὺς, ἀφοῦ
 πρῶτον ἐπέισθη, ὅτι ἀγαθὸν ἀποτέ-
 λεσμα ἔφραεν ἡ ἀποστολὴ τῆς Θέ-
 τιδος. οὕτω καὶ ἐν Ο 220. Διότι ἡ
 ἀποστολὴ δύο συγχρόνως ἀγγέλων
 δὲν εἶναι συνηθεῖα τῆς ἐπικῆς ποιή-
 σεως.

144. βάσκ' ἴθι] ὄρα Θ 399.—ἔ-
 δος Οὐλ.] ὄρα Δ 406 «Θήτης ἔδος.»
 Δ 45.

146, 147=118, 119.

148. μηδὲ ἴτω] ὁ λόγος ἀπὸ ἀπα-
 ρηματικοῦ γίνεται παρεμφατικὸς

κῆρύξ τις οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰθύνοι
 150 ἡμίονους καὶ ἄμαξαν ἔυτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτὶς
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς
 [μυδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ μυδὲ τι τάρβος·
 τοῖον γάρ οἱ πομπὴν ὀπάσσομεν ἀργεῖφθοντην,
 ὃς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.
 155 αὐτὰρ ἔπῃν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 οὔτ' αὐτὸς κτενέει ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτω προφιδήσεται ἀνδρός. »)
 ὧς ἔφατ', ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.

— Τρώων | δηλ. τῶν δημογερόντων
 τας, ὅπως ἐν Γ 262 ὁ Ἀντήνωρ συ-
 νώδευσε τὸν Πρίαμον.

149. κῆρύξ τις | ἀτύνδετος ἀντί-
 θεσις. Τὸ νὰ συνοδεύῃ κῆρυξ βρι-
 λέα ἦτο σταθερὰ συνήθεια. Ὡστε ἐν-
 ταῦθα ἡ σπουδαιότης κεῖται ἐν τῷ
 γεραίτερος. Διότι τοιοῦτοι ἐχρησί-
 μευον εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς πο-
 ρεῖαν διὰ τὴν μείζονα πετρὰν καὶ
 σύνεσιν. — ὃς κ' ἰθύνοι | τελικὴ πρό-
 τασις ἀπεμνησθεῖσα κατὰ τὴν ἔγ-
 κλισιν πρὸς τὴν κυρίαν. « γήμαιθ' ὅς
 κε πλεῖστα πόροι » π 392.

150. Ἡ ἄμαξα ἦτο φορτηγός,
 τετράτροχος, καὶ ἐσύρετο ὑπὸ ἡμίον-
 ον. Αὕτη ἔμελλε νὰ κομίσῃ τὰ
 πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα δῶρα. Ὁ δὲ
 Πρίαμος ἐπέθῃ δίφρου, 322.

151. νεκρὸν | ἀναπτύσσεται ὑπὸ
 τῆς ἐπομένης ἀναρ. προτάσεως.

152-158. Ἡ ἐν τοῖς στίχοις τού-
 τοις προαγγελία τῆς διὰ τοῦ Ἑρμοῦ
 ἀσφαλούς πομπῆς καὶ ἡ διαβεβαί-
 ωσις, ὅτι οὐδεὶς φόβος διὰ τὸν Πρί-
 σμον ἐκ τοῦ Ἀχιλλεύος ὑπάρχει,
 λησμονοῦνται ἐν τῇ περαιτέρω δι-
 ηγήσει. Διότι ὁ Πρίαμος δὲν μετα-
 χειρίζεται ταῦτα πρὸς κατευνασμὸν
 τῶν φόβων τῆς Ἑκάβης (πρβλ.
 203-8 πρὸς 220 ἐξ.) ἀλλὰ τούναν-

τίον ὁμιλεῖ περὶ τῆς πιθανότητος
 τοῦ θανάτου αὐτοῦ κατὰ τρόπον ἀ-
 συμβίβαστον πρὸς τὴν ἐνταῦθα δια-
 βεβήωσιν, 224 ἐξ. Ὁμοίως ἡ δια-
 γωγῇ τοῦ Πριάμου, ὅτε ὁ Ἑρμῆς
 ἐνεφανίσθη αὐτῷ (358 ἐξ.) εἶναι
 τοιαύτη. Ὡστε δὲν προϋποτίθεται ἡ
 γνώσις τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ καὶ
 δικαίως· διότι ὁ Ζεὺς ἀπεράσιτεον
 ἔπειτα νὰ στείλῃ τὸν Ἑρμῆν, ὅτε
 συνεκινήθη ἰδῶν τὸν Πρίαμον μόνον
 ἐν τῇ πεδιάδι. 332 ἐξ.

152 τάρβος | κατὰ ζεῦγμα ἐνο-
 εῖται: ἔστω.

158 τοῖον πομπὴν | κατηγορ. τοῦ
 ἀργεῖφθοντην. Τὸ τοῖον ἀναφέρεται
 μὲν εἰς τὴν ἡγουμένην πρότασιν,
 ἀναπτύσσεται δ' ὑπὸ τῆς ἐπομένης
 ἀναφορικῆς προτάσεως.

154. ὃς | ὡς μακρὸν λαμβάνεται.
 Ὅρα Ι 5. — Ἀχιλλῆϊ | εἰς τὴν σκη-
 νῆν τοῦ Ἀχιλλεύου. — Ὡς ἀντικειμ.
 τῶν ἄξει, ἄγων, πελάσση ἐννοεῖται:
 μιν, δηλ. Πρίαμον.

155. Ἐνταῦθα καὶ ἐν 184, 199,
 Φ 125 κεῖται τὸ ἔσω πρὸ τῆς αἰτι-
 ατικῆς, ἀλλ' ἔχου δὲ μετ' αὐτῆν.

157. ἄσκοπος | ἀνόητος. κυρίως =
 ὁ μὴ ἐπιτογχανῶν τοῦ σκοποῦ. —
 ἀλιτήμων | ὄρα © 361.

158. περιδῆσεται | ὄρα © 215.

- 160 ἴξεν δ' ἔς Πριάμοιο, κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε.
 παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐτῆς
 δάκρυσι εἴματ' ἔφυρον, ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
 ἐν τυπὸς ἐν χλαίῃη κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῆ
 κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοιοῦ γέροντος,
 165 τήν' ἴρα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔησι.
 θυγατέρες δ' ἀνά δώματ' ἰδὲ υἱοὶ ὠδύροντο
 τῶν μιμηνοκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 σπῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσπύδα
 170 τυτθὸν φθεγξαμένην· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 «θάρσει Δαρδανίδη Πριάμε φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει·
 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὄσομένη τὸδ' ἰκάνω,
 ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὃς σευ ἀνειθεν ἕων μέγα κήδετα ἠδ' ἔλεαιρει.
 175 λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα δῖον,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἴνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.

160. ἐς Πριάμοιο] ὄρα Z 47.—
 κίχεν] ἀρ. τοῦ κίχων. — ἐνοπὴν]
 ἀλλαχοῦ σημαίνει ἀλαλαγμὸν μι-
 χης, ἐνταῦθα δὲ οἰωγῆν.

161. Κατὰ Z 243 ἐξ. οἱ υἱοὶ καὶ
 αἱ θυγατέρες τοῦ Πριάμου εἶχον ἐν-
 θεν καὶ ἐνθεν τῆς αὐτῆς τοὺς θαλά-
 μους αὐτῶν.

162. ὃ δὲ] ἐνοεῖται: ἦν.

163. ἐντυπὸς (ἐν τύπτω) ἐπίρ-
 ρημα. = σφιγκτά, καλλητὰ τυλιγ-
 μένος.—Καὶ τὸ πρόσωπον εἶχε κα-
 λύψη ὁ Πριάμος, ἵνα ὄλωσ εἰς τὸ
 πένθος δεθῆ ἀποχωριζόμενος ἀπὸ
 τῶν ἐντυπώσεων τοῦ ἔξω κόσμου.—
 ἀμφί] ἐπίρρ.—πέριξ.

164. κόπρος] κόνις. Πρβλ. 640,
 X 414. — κεφαλῇ αὐχένι] τοπικαὶ
 δοτικαὶ ἀκριβέστερον ὀρίζουσαι τὸ
 ἀμφί. N 704.

165. καταμήσατο] ἢ κατὰ ἐπι-

τείνει, ὅπως ἐν τοῖς καταδάπτειν,
 καταμύσσειν.

167. τῶν] τῶν συζύγων καὶ ἁ-
 δελφῶν.

168=N 763.

170. τυτθὸν] σιγαλά, ἵνα μὴ τις
 ἄλλος ἀκούσῃ, οὐχὶ ἵνα μὴ ὁ Πριά-
 μος τρομάξῃ Ἐτρόμαξε μὲν οὗτος,
 ἀλλὰ διὰ τὴν ὄψιν τῆς θεᾶς, (πρβλ.
 223) ὥστε ὁ τρόμος προηγῆθη τοῦ
 λόγου τῆς θεᾶς, ἢ ὅτια διὰ τοῦτο
 ἄρχεται τοῦ λόγου διὰ τοῦ θάρσει.

172. κακὸν ὄσομένη] κακὸν δια-
 νοουμένη, τ. ἔ. ἵνα σοὶ ἀναγγεῖλω
 ἐπιεικόμενόν τι κακόν. — τόδε] σύ-
 στοιχον ἀντικ. Κυρίως τοῦτον τὸν
 ἐρχομὸν ἔχω ἔλθει, δηλ. ἐδῶ ἢ
 τώρα ἔχω ἔλθει.

174=B 27.

175. ἐκέλευσεν] ὄρα M 355, B28.

176-187=147-158.

κῆρύξ τις τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰθύνοι
 ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτίς
 180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 [μυδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ μυδὲ τι τάρβος·
 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔψεται ἀργεῖφθοντις,
 ὃς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσση·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
 185 οὔτ' αὐτὸς κτενέει ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτῆμων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.】

ἢ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις,
 αὐτὰρ ὃ γ' ὕϊς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖν
 190 ὀπλίσοι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κνώεντα,
 κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλῆνεα πολλὰ κεχάνδει·
 ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο φώνησέν τε·
 «δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε
 195 λύσασθαι φίλον υἷὸν ἴοντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἴνη.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι ;
 αἰνῶς γάρ μ' αὐτὸν γε μένος καὶ θυμὸς ἄνωγε
 κείσθ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.»

188-237. Ἡ Ἐκάβη προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πρὸς τοὺς πολεμίους μετάβασιν τοῦ Πριάμου. ἀλλ' οὗτος ἐκλέγει τὰ πρὸς ξυγατρῶν τοῦ Ἐκτορος δῶρα.

190. ὀπλίσοι] ὄρα Η 417. Δεπτομερῶς ἢ παρασκευῆ ἐκτίθεται ἐν 266 ἔξ. — πείρινθα] τετραγώνων ἢ στρογγύλων κισσῶν πλεγμένων ἐκ καλάμων ἢ λύγων, τὸ ὅποσον ἐδέετο ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἢ ἀπήνης, ἵνα περιέχη τὰ ἐφόδια.

191=Ζ 288.

192. κέδρινον] πατωμένον μὲ κέδρον. — γλῆνεα] (γαλήνη) λάμποντα κοσμήματα. — κεχάνδει] ὑπερσυντ.

τοῦ χανδάνου.

194. Διόθεν] ἀνήκει εἰς τὸ ἄγγελος Προσετέθη δὲ τὸ Ὀλύμπιος (=ἀπ' Ὀλύμπου) ἵνα μὴ νομισθῆ ὅσα τις ἢ αἰετός, τὰ ὅποια ἐπίσης Διὸς ἄγγελοι λέγονται Β 93. Ω 292, 296. Γρ. 5, δ'.

195, 196=118, 119.—Περὶ τῆς μετὰ τὸ ἄγγελος ἀπαρεμάρτου λύσασθαι ὄρα Λ 715, Ω 117.

197. τί...εἶναι ;] τί νομίζεις περὶ αὐτοῦ ; πῶς σοὶ φαίνεται ; —εἶδεται] ὁ ἄγγελος.

199. κείσθ] ἀναπτύσσεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ νῆας. Ὁ δὲ περαιτέρω προσδιορισμὸς ἔσω στρατὸν εὐρὺν

- 200 ὣς φάτο, κώκυσεν δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 «ὦ μοι, πῆ δὴ τοι φρένες οἶχονθ', ἧς τὸ πάρος περ
 ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις ;
 πῶς θέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
- 205 υἷας ἐξενάριξε· σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 ὦμπστῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὃ γε, οὐ σ' ἐλέήσει,
 οὐδὲ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 ἦμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὡς ποθι μοῖρα κραταιῆ
- 210 γεινομένην ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῆ,
 ἀργίποδας κύνας ἄσαι ἐὼν ἀπάνευθε τοκῆων,
 ἀνδρῶν πάρα κρατερῶν, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 ἐσθήμεναι προσφῦσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο

Ἀχαιῶν] ἐξαιρεί το ἐπικίνδυνον τῆς πορείας.

202 ἔκλε' = ἔκλεο, τοῦ κλέομαι, Προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐκλέσο διὰ συγκοπῆς καὶ δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόπου, οὕτως ἀποάροο (Α 275) ἐκ τοῦ ἀποαιρέσο. Γρ. 12, 6'. — ἐπ' ἀνδρ.] Κ 213. — οἷσιν ἀνάσσεις] ἀναπληροῖ οὐσιαστικὸν κατ' αἰτιατικὴν μετὰ τῆς ἐπί.

203. ἐθέλεις] τολμᾶς, ἔχεις τὸ θάρρος.

204. πολέας] ἡ Ἰλιάς ἀναφέρει τρεῖς Πριαμίδας φονευθέντας ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν Δυκάονα, Πολύδωρον καὶ τὸν Ἐκτορα, καὶ δύο συλληφθέντας, τὸν Ἴσον καὶ Ἀντιπον, Δ 112.

205. σιδήρειον] Χ 357.

206. αἰρήσει καὶ ἐσόψεται] πρωθύστερον. Α 251.

207. ὦμπστῆς] ἀλλαχοῦ λέγεται περὶ ὀφθαλμῶν, κυνῶν καὶ ἰχθύων. Ἐνταῦθα ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀχιλλέα πρὸς δῆλασιν τοῦ φιλεκδικίου αὐτοῦ πρὸλ. Ω 41 ἐλέων δ' ὡς ἀγρία οἶδε· καὶ τὴν ἐν Χ 346 ἐξ. εὐχὴν τοῦ Ἀχιλλέως.

208. αἰδέσεται] διὰ τὴν ἡλικίαν. πρὸλ. Χ 419. — νῦν δὲ] εἰσάγει ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Πριάμου σκοπομένην μετὰβασιν καὶ πρὸς τοῦ; ἐξ αὐτῆς φόβους. — ἀνευθεν] μακρὰν τοῦ νεκροῦ. πρὸλ. Χ 86 ἐξ. 352, 508.

209. ἦμενοι ἐν μεγάρῳ] ἀνάπτυξις τοῦ ἀνευθεν καὶ ἀντίθεσις πρὸς τὴν σκοπομένην ὑπὸ τοῦ Πριάμου εἰς τὸ στρατόπεδον μετὰβασιν. — τῷ] Ἐκτορι — ὡς] ἀναπτύσσεται ὑπὸ τοῦ κύνας ἄσαι, 211. — ποθι = ποῦ. — μοῖρα κραταιῆ] ὅρα Ε 83.

210 = Υ 128.

211. ἄσαι] ἀόρ. τοῦ ἄω = κορέν-νυμι.

212. πάρα] ἐν τῇ σκηνῇ. — κρατερῶν] οὐχι = ἰσχυρῶν, ἀλλὰ βίαιῳ, σκληρῶ. — μέσον] κατηγορ. = μέχρι τοῦ μέσου τοῦ ἦπατος, δηλ. βιθῆως. — ἔχοιμι = κατέχοιμι.

213. ἐσθήμεναι] ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἔχοιμι. — προσφῦσα] δηλ. διὰ τῶν ὀδόντων εἰς τὸ ἦπαρ προσηκωθηθεῖσα = ἰσχυρῶς, δακρυῖτα. Οὕτω τὰ θηρία προσφύονται εἰς τὸ θῆραμα αὐτῶν. — Ἡ φράσις δηλοῖ με-

- παιδὸς ἐμοῦ, ἐπεὶ οὐ ἐ κακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθυκόλπων
 ἔστατότ', οὔτε φόβου μνησθέντα οὔτ' ἀλεωρῆς.»
 τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 «μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκτανε, μηδὲ μοι αὐτὴ
 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδὲ με πείσεις.
 220 εἰ μὲν γάρ τις μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
 ἢ οἱ μάντιές εἰσι θυοσκοοὶ ἢ ἱερῆες,
 ψευδὸς κεν φαίμεν καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην,
 εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἴσα
 225 τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

γίστην διψαν ἐκδικήσέως, ὅπως ἐν Δ 35. X 347.—ἀντιτα] (τίνω) ἐκ τοῦ ἀντίτα προήλθεν=ἀνταπόδοτα.—παιδὸς ἐμοῦ] ἀντικειμ. γενική τοῦ ἔργου.—γένειοτο] λείπει ὁ ἄν. ὄρα Δ 318.

214. . ἐπει...] δικαιολογεῖ τὸ ἐν τοῖς ἡγουμένοις σφοδρὸν αὐτῆς πάθος.—κακίζόμενον] = δειλὸν καὶ ἄνανδρον. Ὡστε, ἂν ὡς δειλὸς ἐφηνεύετο, θά συνεχῶρει τὸν Ἀχιλλεῖα δ' ἀ τὸν φόνον καὶ αἰκισμὸν τοῦ νεκροῦ.

215. πρὸ] ὑπέρ, ὑπερασπιζόμενον.—βαθυκόλπων] ὄρα Σ 122.

216. ἔστατο] βραχυλογικῶς κείνεται, ἀντὶ τοῦ ἀνθισταμένου· διδ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ κακίζόμενον. Ἀναπτύσσεται ὑπὸ τῶν ἐξῆς.—ἀλεωρῆς] ὑποχώρησιν ἐδῶ μόνον σημαίνει, ἀλλαγῶ δὲ ἄμυναν. M 57.

218. ἐθέλοντα] παραχωρητικῶς ἀντίκειται πρὸς τὸ κατερύκτανε.—αὐτῇ] σὺ αὐτῇ διὰ τῶν ἀποτρεπτικῶν σου λόγων.

219. ὄρνις] αἰωνός, σημεῖον. Τὸ εἶναι βραχὺ ἐνταῦθα, ἐνῶ ἀλλαγῶ εἶναι μακρὸν. I 323, M 218 Ἀλλ' ὑπάρχει κοί ἡ γραφὴ «ὄρνις ἐν μεγάροισι» καθ' ἣν τὸ εἶναι μακρὸν. Μόνον ἐνταῦθα ἔχει μεταφορικῆν

σημασίαν, ὅπως καὶ τὸ αἰωνός ἐν M 243.—ἐνὶ μεγάροισι] σπουδαῖον τοῦτο καὶ ἐντόνωσ λέγεται· διότι οἱ αἰωνοὶ ἐν ὑπαίθρῳ ἐμφανίζονται.—οὐδὲ] οὐ γὰρ.

220. Πρὸλ. B 80 ἐξ.—ἄλλος ἐπιχθονίων] ἄλλος τις, ὅστις θνητὸς εἶναι, καὶ ὄχι ἡ ἄγγελος τῶν θεῶν. Ἀντιτίθεται πρὸς τὸ θεοῦ 223. Τὸ ἐπιχθονίων εἶναι οὐσιαστικωμένον

221. Τὸ μάντιες εἶναι γένος, τὰ δὲ θυοσκοοὶ καὶ ἱερῆες εἶδη αὐτοῦ.—θυοσκοοὶ (θύον, καὶ σκοF κοῆω=νοῶ, παρατηρῶ) = θυμιαμάτων παρατηρηταί, μάντιες διαγιγνώσκοντες τὴν θέλησιν τῶν θεῶν ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν καίονται τὰ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θυμιαμάτα.—ἱερῆες] ἀνήκον εἰς ὄρισμένην θεότητα καὶ ἐμάντευον ἐκ τῶν θυμάτων.

222=B 81.

223 Ἀντιθεσις πρὸς τὰ ἐν 220.—αὐτὸς] μὲ τὰ ἴδια μου αὐτὰ καὶ μάτλα, καὶ ὄχι ἐμῆσως διὰ τῶν μάντεων.

224. εἶμι] ἐξαιρέται ὑπὸ τῆς ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου θέσεως. A 12, I 338.—ἔπος] ὁ λόγος μου· εἶμι.

225. τεθνάμεναι] ὁ παρακείμενος εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ θανεῖν καὶ ἰσχυρότερον συγκρούεται πρὸς

- βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἄχιλλεύς
 ἀγκᾶς ἐλόντ' ἐμὸν υἷόν, ἐπὴν γούοι ἐξ ἔρον εἶπν.»
 ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέφγεν,
 ἔνθεν δάδεκα μὲν περικαλλέας ἐξέλε πέπλους,
 230 δάδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 [χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερον δέκα πάντα τάλαντα.]
 ἐκ δὲ δὺ' αἰθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
 ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες
 235 ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦ περ
 φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων, περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
 λῦσασθαι φίλον υἷόν· ὃ δὲ Τρώας μὲν ἅπαντας

τὸ τῆς ἀποδόσεως βούλομαι.

226. βούλομαι] = προτιμῶ. Ὡς δευτέρως ὄρος συγκρίσεως ἐννοεῖται: ἢ μακρὰν τοῦ προσφιλῶς υἱοῦ νὰ πενήθῃ, ὅπερ συνεβούλευεν ἡ Ἐκάβη (208 ἐξ.).—αὐτίκα] μετὰ πάθους λέγεται. ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐλόντι.—κατακτείνω] συγκατάθεσιν δηλοῖ.

227. ἀγκᾶς] ὄρα Ε 371.—ἐλόντα] περιέχει τὴν ἀναγκαῖον ἄρον τὸν ἐκπληρωτέον πρὸ τοῦ κατακτείνειεν.—ἐπὴν] ἔλαβεν εὐκτικὴν καθ' ἑλξιν πρὸς τὴν κυρίαν πρότασιν, ὅπως Τ 208.—ἐξ εἶπν] ὄρα Ν 628.

228. ἐπιθήματα] (ἐπιτίθημι) = σκεπάσματα. Ἄλλαχού λέγεται πῶμα, Π 221.

230. ἀπλοῖδας χλαίνας] ἀπλοῦς ἐπένδυτης ἅπας περιβάλλων τὸ σῶμα. Ὑπῆρχε καὶ χλαῖνα δίπτυχος (ν 294) ἢ διπλή τ 226.—τάπητας] ὄρα Π 224. περὶ. 644-646.

231. φάρεα] ὄρα Σ 353.—ἐπὶ τοῖσι=πρὸς τοῦτοισ, ἐκτὸς τούτων.

232=Τ 247. Ὁ στίχος οὗτος διὰ τοῦ ἔφερε παραδόξως διακόπτει τὸ ἀπὸ τοῦ 229 διὰ τοῦ ἐξέλε ἀρξάμενον σχῆμα ἐπαναφορᾶς, τὸ ὅποιον καὶ ἐν 233 καὶ 234 διὰ τοῦ ἐκ δὲ θὰ ἐξηκολούθει, ἂν ἔλειπον τὰ ἐν 232.

(Α. Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.)

*Ἄν δευθῶμεν τὸν στίχον γνήσιον, εἰς τὰ ἐκ δὲ (233. 234) θὰ ἐννοηθῆ οὐχί ἔλε ἀλλὰ ἔφερε, δηλ. ἐκ τοῦ θαλάμου ἐξεκόμιζεν. ἀλλὰ τοῦτο δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὰ ἐν 275, ὅπου οἱ υἱοὶ τοῦ Πριάμου ἐκ τοῦ θαλάμου ἐκχομίζουσι τὰ λύτρα. Ὁ στίχος λοιπὸν εἶναι ἀποπος κακῶς ἐμβληθεὶς ἐκ τοῦ Τ 247.

233. αἰθωνας] ὄρα Ι 123.

234. Θρηῆκες] ἦσαν σύμμαχοι τῶν Τρώων (Ι 72) καὶ ἀγαθοὶ τεχνίται: Ν 577.

235. ἐξεσίην] (ἐξίημι)=ἀποστολήν. πρεσβείαν. Προσδιορίζει τὸ ἐλθόντι ὡς αἰτιατικὴ τοῦ περιχομένου=ὅτε ἦλθεν ἀποστολήν, ὅτε ἦλθεν ἀπεσταλμένος, πρεσβύς.

236. ἐνὶ μεγάροις = τῶν ἐν μεγάροις ἐόντων, δηλ. διὰ τοῦτου ἐννοοῦνται τὰ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ κειμήλια.—περὶ... θυμῷ=Φ 65.

237-280. Ὁ Πρίαμος ἀποδιώκει τοὺς ἐν τῇ αἰλῇ Τρώας, δομῆος δ' ἐνειδίξων τοὺς υἱούς ἀναγκάζει ταχέως νὰ ἐκτελέσωσι τὴν διαταγὴν αὐτοῦ, νὰ ζεύξωσι δηλ. ἄμαζαν.

237 ἐξ. Παρλείφθη ὅτι ὁ Πρίαμος ἐκ τοῦ θαλάμου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἰλήν. Θέλων δὲ νὰ ἴδῃ, ἂν οἱ

- αἰθούσης ἀπέεργεν ἔπεσο' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων
 «ἔρρτε λαβητῆρες, ἔλεγχέες· οὐ νυ καὶ ὑμῖν
 240 οἶκοι ἐνεστι γόος, ὅτι μ' ἔλθετε κηδύσοντες ;
 ἢ ὀνόσασθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
 παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες.
 ῥήτεροι γὰρ μάλλον Ἄχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
 κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν· αὐτὰρ ἐγὼ γε,
 245 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραιζομένην τε
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαῖην δόμον Ἄϊδος εἶσω.»
 ἦ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω
 σπερχομένοιο γέροντος. ὃ δ' ἰάσιν οἰσιν ὀμόκλα,
 νεικείων Ἐλενόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον
 250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε βοῆν ἀγαθὸν τε Πολίτην
 Διήφοδόν τε καὶ Ἴππόθοον καὶ Δῖον ἀγαθόν·

υἱοὶ αὐτοῦ ἐξετέλεσαν τὴν ἐν 189 ἐντολήν, ἔρχεται διὰ τῆς αὐλῆς πρὸς τὴν ἐκατέρωθεν τῆς αὐλαίας θύρας ἐκτειρομένην στοάν, ὅπου αἱ ἄμαξαι ἐξεύγουντο. Εὐρώην δ' αὐτοῦ πλῆθος Τρώων ἀποκλειόντων τὴν στοάν, ἀποδιώκει τούτους· ἔπειτα ἀποτείνεται πρὸς τοὺς νωθροὺς υἱούς, 248 ἔξ.—ἀφ' οὐσῆς] βρα Ζ 243.

239. ἔρρτε] Ὁ α Θ 164, 239.—λαβητῆρες] πρβλ. Β 275.—ἐλεγχέες] βρα Α 242.

240. οἶ] αἰτιολογικόν. Φ 414.—κηδύσοντες] δηλονότι διὰ τῆς παρουσίας ὑμῶν· διότι ὁ πενθῶν ἀρέσκειαι εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ ἡσυχίαν. Εἶναι μέλλων τοῦ κήδω.

241. ὀνόσασθε] τοῦ ὄνομαι ἄβρ.—ἔθεωρήσατε μικρόν, δὲν σᾶς ἤρκεσον, ὥστε ἤλθετε ν' αὐξήσητε τὴν λύπην μου, νὰ μὲ πειράζητε. Ἄντι τοῦ προσδοκωμένου ἐνεστῶτος ἔθεσαν ἄριστον ἀναφερόμενον εἰς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν οἱ Τρῶες ἀπεφάσισαν νὰ ἔλθωσι πρὸς τὸν Πρίαμον.

242. ὀλέσαι] ἐπεξήγησις τοῦ ἄλ-

γεα.—γνώσεσθε] θὰ ἀναγνωρίσητε, θὰ αἰσθανθῆτε ἐκ πείρας πικροτάτης, ὅτι καὶ σεις ἐγάσατε, καὶ σεις ἐζημιώθητε διὰ τῆς πτώσεως τοῦ Ἐκτορος.

243. ῥήτεροι] προσωπικὴ σύνταξις ἀντ' ἀπροσώπου. Σ 258.

244. ἐναιρέμεν=ᾧστε ἐναιρέμεν.

245. κεραιζομένην] βρα Ε 557.

246. βαῖην δόμον Ἄϊδος εἶσω=τότε μοι χάνοι εὐδῶσια χθῶν, Δ 182.

247. διέπες] Β 207=διήρχετο, ἢ μάλλον=διερχόμενος ἀπέδιωκε.

249. Πλὴν τοῦ Πάριδος, Πολίτου, Ἐλενόν καὶ Διήφοβου οἱ ἄλλοι Πριαμίται οἱ ἐνταῦθα μνημονεύομενοι δὲν ἀναφέρονται ἄλλαχοῦ τῆς Ἰλιάδος. Κατὰ Ω 495 ὁ Πρίαμος πρὸ τοῦ πολέμου εἶχε πεντήκοντα υἱούς. τούτων ἄλλοι ἐφρονεῦθησαν εἰς τὰς μάχας τῆς Ἰλιάδος, (Δ 499, Ε 160, Δ 101, 489, Θ 302, Π 738, Φ 117, Υ 413) καὶ οἱ πλείστοι εἰς προγενετέρας.

250. βοῆν ἀγαθὸν τε] τὴν τρίτην θέσιν ἔχει ὁ τέτιότι τὰ βοῆν ἀγαθὸν ἀποτελοῦσι μίαν ἔννοιαν. Ὁρα Α449.

έννεα τοῖς ὁ γεραῖος ὁμοκλήσας ἐκέλευε·

«σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, κατηφῶνες· αἰθ' ἄμα πάντες

Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι·

255 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀρίστους

Τροίην ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐ τινά φημι λελεῖσθαι,

Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἵπποχάρμην,

Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐφίκει

ἀνδρὸς γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·

260 τοὺς μὲν ἀπόλωσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,

ψευσταὶ τ' ὄρχησται τε, χοροῖτιυπήσιν ἄριστοι,

ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.

οὐκ ἂν δῆ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσατε τάχιστα,

ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο ;»

252 ὁμοκλήσας] Ε 439.

253. σπεύσατε] τοῦτο λέγων ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν 189 εἴς ἐντολήν, ἢ ὅποια δὲν ἐξετελέσθη καὶ τὴν ὅποια ἐπανάλαμβάνει ἐν 263 εἴς — κατηφῶνες] ἢ κατηφῶν. = αἰσχος. Ἄφηρημένον ἀντὶ συγχεκριμένου = ἐπαίσχυντοι. Ἐδῶ μόνον ἀπαντᾷ.

254. Ἐκτορος] ἀνήκει εἰς τὴν ἀντί, ἀλλὰ προετάχθη ἐντόμως ἀντιτιθέμενον πρὸς τὸ πάντες. Πρὸς τὴν τοιαυτὴν τῆς προθέσεως θέσιν πρβλ. Δ 831. — πεφάσθαι] ὄρα Ε 531.

255. πανάποτος] ἐσχηματίσθη κατὰ τὰ παναφήλις Χ 490, παναώριος Ω 540.

256. Τροίην ἐν εὐρείῃ] ἀνήκει εἰς τὸ ἀρίστους — τῶν δ' ὁ δὲ εἶναι ἀποδοτικός,

257. Τὸν Τρωῖλον καὶ Μήστορα ἀλλαχῶς δὲ ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος.

258. θεός] διότι κατὰ τὴν ἀνδρείαν ὑπεεῖχε τῶν ἄλλων, ὅσον θεὸς ὑπερέχει τῶν θνητῶν. πρβλ. Χ 394. — οὐδὲ... ἔμμεναι] διότι τὰ κατορθώματα αὐτοῦ μόνον θεοῦ τέκνον ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ. πρβλ. Κ 47 εἴς.

260. τοὺς μὲν ἀπ. Ἄρης] ἐπα-

ναλαμβάνει τὰ ἐν 256, ἵνα προπαρασκευάσῃ τὴν ἐπομένην ἀντίθεσιν. — ἀπόλωσ' Ἄρης] δηλ. ἀπέθανον ἐν τῷ πολέμῳ. — ἐλέγχεα] ἀντὶ συγχεκριμένου κεῖται, ὅπως Β 235. — πάντα] ἀντιτίθεται πρὸς τὸ οὐ τινά, 256.

261. Ὁ Πρίαμος διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν λύπην ἀδικεῖ πάντας τοὺς ἐπιζῶντας υἱούς, ἀποδίδων εἰς αὐτοὺς ἐλαττώματα τὰ ὅποια ὁ Πάρις μόνος εἶχε — ψευσταὶ] πρβλ. Γ 106. — ὄρχησται] εἶναι τὸ βλας ἀντίθετον τοῦ μαχηταί. πρβλ. Γ 393, Ο 508. — χοροῖτιυπήσιν] τὸ χοροῖ εἶναι τοπικὴ δοτικὴ, ὅπως ὀδοῖτιυρήσας, Πυλοφηνής.

262. ἐπιδήμιοι] τοῦτο εἶναι τὸ σπουδαῖον ἐνταῦθα καὶ τὸ προσβλητικόν, ὅτι δηλ. ἐλήπτουν τοὺς συμπολίτας καὶ δὲν ἔκαμον λείαν ἐκ τῶν ξενῶν διὰ πολέμου, τὸ ὅποιον ἦτο τιμητικόν.

263. οὐκ ἂν δὴ... ἐφοπλ.] ἐντονον παρακείμεσιν περιτέχει ἢ ἐρώτησις. Ὅρα Γ 52.

264. ταῦτα πάντα] τὰ διὰ τὸν Ἀχιλλεῖα δῶρα. Ταῦτα ἔκινετο ἐν τῷ θαλάμῳ (275, 232) διὸ ἀδι-

- 265 ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδείσαντες ὀμοκλήν
 ἕκ μὲν ἄμαξαν ἀειραν εὐτροχον ἡμιονεῖν,
 καλὴν πρωτοπαγέα, πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς
 καὶ δ' ἀπὸ πασσαλόφῃ ζυγὸν ἤρεον ἡμίονειον,
 πύξινον ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσι ἀρηρός.
 270 ἕκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῶ ἔννεάπλχῃ.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐυξέστω ἐπὶ ῥυμῶ,
 πέζῃ ἐπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον,
 τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν, αὐτὰρ ἔπειτα
 ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλαγχίνα δ' ἔκαμψαν,
 275 ἕκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐνεξέστης ἐπ' ἀπίνης
 νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα,

καιολόγητος εἶναι ἢ γρηῖσι τῆς ἀνω-
 τωνομίας ταῦτα. — ὁδοῖο] μεριστικῆ
 γενικῆ.

266. ἐκ ἄειραν] ἐξήνεγκαν σηκώ-
 σαντες ἐκ τῆς βάσεως (ἐκ τῶν βω-
 μῶν Θ 441), ἐφ' ἧς αἱ ἄμαξαι καὶ
 τὰ ἄρματα ἔκειντο, ἐφ' ὅσον δὲν
 μετεχειρίζοντο αὐτά.

267. πρωτοπαγέα] βρα Ε 194.

268. ζυγὸν] ζυλον εὐθὺ ἐπὶ τῶν
 τραγῆλων τῶν ὑπεζυγίων τιθέμενον.

269. ὀμφαλόεν] ἔχον ὀμφαλόν.
 οὗτος ἔκειτο ἐν μεσῶ τῆς ἄνω ἐπι-
 φανείας τοῦ ζυγοῦ καὶ ἐχρησίμευεν
 εἰς τὸ νὰ δένωσιν εἰς αὐτὸν τὸ ζυ-
 γόδεσμον 273 ἐξ. — οἰήκεσιν] κρικοί
 ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ ζυγοῦ,
 δι' ὧν διερχόμεναι αἱ ἡνῖαι δὲν συν-
 εχέοντο.

270. ζυγόδεσμον] ἱμάς συνδέων
 τὸν ζυγὸν καὶ ῥυμόν.

271. τὸ μὲν] τὸ ζυγόν

272. Ἡ ἄκρα τοῦ ῥυμοῦ εἶχεν
 ἐπίστρωμα μετάλλου, καὶ ἐλέγετο
 πέζα. Ὁ κρικός ἦτο ὑπὸ τὸν ζυγὸν
 ἀπέαντι τοῦ ὀμφαλοῦ δι' αὐτοῦ
 διήρχετο ἢ πέζα τοῦ ῥυμοῦ, ὅστις
 εἰς τὴν θέσιν τοῦ κρικοῦ εἶχεν ὀ-
 πτήν. διὰ ταύτης διήρχετο ὁ ἔστορος
 (πασσαλίσκος τις), οὕτως ὥστε τὸ

μὲν ἄνω ἄκρον αὐτοῦ ἦτο πρὸ τοῦ
 κρικοῦ τὸ δὲ κάτω ὀπισθεν τοῦ κρι-
 κου. διὸ ὁ ῥυμός οὔτε πρὸς τὰ πρό-
 σω τοῦ ζυγοῦ οὔτε ὀπίσω ἐκινεῖτο.
 Ὁμαλώτερον: κρικόφ ἔστορα.

273 ἐξ. ἔδησαν] ἀντικείμεν εἶναι
 τὸ ζυγόδεσμον (270). Τοῦ ἱμάντος
 τούτου τὸ μέσον ἐτίθετο ὑπὸ τῆς
 πέζας πρὸ τοῦ κρικοῦ ἔπειτα δε-
 ξιά καὶ ἀριστερά (ἐκάτερθεν) ὑ-
 ψοῦντο τὰ δύο ἡμίση μέρη αὐτοῦ
 πρὸς τὸν ὀμφαλόν καὶ περιέβαλλον
 αὐτόν, μεθ' ὃ κατήρχοντο πρὸς τὸν
 ῥυμόν καὶ περιέβαλλον πάλιν τοῦτον
 (κατέδησαν). Ἀφοῦ τοῦτο τρις ἐπα-
 νελαμβάνετο, τὰ ὑπόλοιπα μέρη τοῦ
 ζυγοδέσμου ἐκάμπτοντο καὶ ἔστερε-
 οῦντο ὑπὸ τῆς ἄχριστρον (γλαγχίνα)
 τοῦ ἄκρου τοῦ ἔστορος. Διὰ τῆς τοι-
 αύτης τοῦ ζυγοδέσμου χρήσεως ἐκω-
 λυέτο καὶ τοῦ ἔστορος ἢ ἀπὸ τῆς
 θέσεως ἐξόδος καὶ τοῦ ζυγοῦ ἐπομέ-
 νως ἢ μετακίνησις. — ἐξείης] κατὰ
 σειράν. Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ τρις
 ἐκάτερθεν.

275. φέροντες] πράξις κατ' ἐπα-
 νάληψιν γενομένην.

276. νήεον] ἐσώρευον, ἐφόρτο-
 νον. — Ἐκτορέης κεφαλῆς] περίφρα-
 σις τοῦ Ἐκτορος. Ὁρα Ρ242, Δ55.

- ζευξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς,
 τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 ἵππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραῖδς
 280 αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐυξέστη ἐπὶ φάτην
 τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι.
 κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῦθε' ἔχοντες·
 ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβη τετινότη θυμῷ
 οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι
 285 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 στή δ' ἵππων προπάροιθεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 «τῆ, σπέῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἰκέσθαι
 ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
 ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελοῦσης.
 290 ἀλλ' εὔχευ σύ γ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὄραται,

277. ἐντεσιεργούς (ἐντσα. ἐργά-
 ζομαι) — τούς ἐν τῇ σκευῇ (ἐντσα) τῇ
 ἵππειῳ ἐργαζομένους, τ. ἔ. ἔλκοντας,
 ὑποζυγίους.

278. τούς] ἐν 325 λέγει τὰς,
 διότι τὸ ἡμίονος συνήθως κεῖται θη-
 λυκῶς, ἄρσε κῶς δὲ μόνον ἐν P 742.

— Μυσοί] σύμ. αχοὶ Τρώων, B 858.

279. ἵππους] διὰ τὸν δίφρον, ἐφ'
 οὗ θὰ ἐπέβαινε αὐτὸς ὁ Πρίαμος,
 322 ἐξ.

280. αὐτὸς ἔχων] δι' ἑαυτὸν ἔ-
 χων, πρὸς ἴδιαν του χρήσιν. E 271.

281-328. Κατὰ συμβουλήν τῆς
 Ἐκάβης ὁ Ποίαμος σπένδει τῷ Διὶ,
 ἵνα πέμψῃ αὐτῷ ἀγαθὸν οἰωνόν. Ὁ
 Ζεὺς πέμπει αἰετόν, μεθ' ὃ θαρσα-
 λέος ὁ Ποίαμος ἀπέρχεται μετὰ τοῦ
 κήρυκος.

281. ζευγνύσθην] ἡσχαλοῦντο εἰς
 τὴν ζευξίν τῆς ἀμίξης καὶ τοῦ δί-
 φρου· διότι ὑπὸ τὴν ἐπίθλεψιν αὐ-
 τῶν οἱ υἱοὶ τοῦ Ποίαμου ἐζεύγγυον
 καὶ ἐφόρουν. εἶναι λοιπὸν διχμε-
 στον. — ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν] καὶ
 ἄνω ἦσαν ἐν τῇ αὐλῇ. ὥστε ἡ φρά-

σις εἴγινε λίαν γενικὴ καὶ ποιεῖται κτῆ.

282. κῆρυξ] ὁ Ἰδαῖος, 325.

283. τετινότη] ὄσα Θ 437.

285 λείψαντε] ἄρ. τοῦ λείψω.

Εἶναι ἡ κυρία ἔννοια τῆς προτάσεως.
 Διὰ τοῦ δοῦκου περιελήφθη εἰς τὴν
 σπονδὴν καὶ ὁ κῆρυξ ὡς μέτοχος
 τῆς πορείας, ἐνῶν πράγματι ὁ Πρία-
 μος μόνος ἔκαμε σπονδὴν.

286. ἵππων προπ] διότι ὁ Πρία-
 μος ἡτοιμάζετο ν' ἀναβῆ ἰς τὸν
 δίφρον.

287. τῆ] ὄρα E 219.

288. σέ] ἐπιτείνεται ὑπὸ τοῦ γέ
 καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐμεῖο, 289,
 289 ὀτρύνει] κατὰ βραχυλογίαν
 κεῖται ἄνευ ἀπαρεμμάτων. Ὁρα 143.

290. εὔχευ] προστακτικὴ. — ἔ-
 πειτα] ἀναφέρεται εἰς τὰ «ἐπεὶ ἄρ
 σέ γε θυμὸς ὀτρύνει» 288. ἀπὸ δηλ.
 δὲν ἀπετρότης τοῦ σκοποῦ σου.

291. Ἰδαίῳ] ἐπὶ τῆς Ἰδῆς εἶχε
 βωμὸν ὁ Ζεὺς, Θ 48. — Τροίην πᾶ-
 σαν] πόλιν καὶ χώραν. — κατὰ ὄρα-
 ται] = καθορᾶ. Περιέρχεται καὶ τινα ἐν-
 νοίαν προστασίας.

αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὃς τέ οἱ αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν, καί εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας
 295 τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυπόλων.
 εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐδὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 οὐκ ἂν ἐγὼ γέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
 νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι μῆλα περ μεμαῶτα.»

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
 300 « ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τὸδ' ἐφιεμένη ἀπιθῆσω·
 ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἔλεσην.»

ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὄτρυν' ὁ γεραῖος
 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον· ἦ δὲ παρῆστι
 χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα·
 305 νηάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἥς ἀλόχοιο.

292. Ἐπειδὴ οἱ ἄετοί περὶ τὰς
 κορυφὰς τῶν ὄρων περιφέρονται,
 αὐταὶ δ' ἦσαν ἀφιερωμέναί τῷ Διὶ,
 ὃν ἐφαντάζοντο ἐπ' αὐτῶν ἐνδιατρι-
 βοντα, διὰ τοῦτο ἐπιστεύετο ὁ ἄ-
 τὸς φίλτατος τοῦ Διός.

293. Ἀπὸ τῆς ἀναφορικῆς συν-
 τάξεως «ὃς τε» ἐγένετο μετάθασις
 εἰς ἀνεξάρτητον πρότασιν «καὶ εὐ
 κράτος ἐστί». Ὅρα Α 79.—εὔ] Γρ.
 94.—αὐτοῦ, τοῦ ἄετοῦ

294. ὀδεῖόν] κατηγορ. τοῦ οἰ-
 ωνῶν (292). ὄρα Κ 274.—ἐν ὀφθαλ-
 μοῖσι] λέγεται περὶ τῶν ὄντων ἢ
 συμβαινόντων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
 τινός.—Καὶ ἐνταῦθα (πρβλ. 152—
 158) ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡ μὲν
 Ἐκάβη ὁμιλεῖ περὶ τῆς αἰήσεως
 οἰωνοῦ ὁ δὲ Πρίαμος ἀποδέχεται
 (300) τὴν πρότασιν αὐτῆς, ἐξάγε-
 ται, ὅτι ὁ Πρίαμος δὲν ἔχει ἀκούσει
 ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς Ἰριδος ῥη-
 τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Διός, ὅτι ὁ Ἀ-
 χιλλεὺς θά φεισθῆ αὐτοῦ ὡς ἰκέτου.

295. τῷ] δὲν εἶναι ἀπλῆ ἐπανά-
 ληψις τοῦ μιν (294) ἀλλ' ἀναφέρε-
 ται εἰς ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς ἡ-

γουμένης μετοχικῆς προτάσεως: εἰς
 τοῦτον τὸν διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν
 ὀρθῆντα οἰωνόν.

296. οὐ δώσει] ἐπειδὴ ἀποτε-
 λουσι μίαν ἔννοιαν, ἐτέθη οὐ ἐν ὑ-
 ποθετικῇ προτάσει Υ 129.

297. οὐκ ἂν κελοίμην] τ. ἔ. ἤ-
 θελον ἀποτρέψει.

300. τοι τὸδ' ἐφιεμένη = πρὸς
 τὴν ἐντολήν σου ταύτην. ἐφιεμένη
 = ἐντελλομένη.

301 ἐσθλόν] εἶναι καλόν, εἶναι
 εὐσεβές. — χεῖρας ἀνασχέμεν] ὄρα
 Α 450.

303. χερσὶν ὕδωρ] ὄρα Ζ 266.—
 ἀκήρατον] = ἀκρητον, δηλ. ἀμικτον,
 καθαρόν.

304. χέρνιβον] = νιπήρ. Ἄλλα-
 χου λέγεται λέβης. Ἐν τῇ Ὀδυσ-
 σείᾳ συκὴν ἢ αἰτιατικὴν χέρνιβα
 (χέρνιψ), δηλοῦσα τὸ πρὸς πλύσιν
 ὕδωρ.— πρόχοον] ἄγγετον μετάλλι-
 νον, ἐξ οὗ ἔχουν ὕδωρ ἐπὶ τὰς χεῖ-
 ρας τῶν νηι ομίλων.

305. νηάμενος] δηλ. χεῖρας. —
 ἥς = ἐῆς. Γρ. 9 6'. — ἀλόχοιο] ἀ-
 φαιρετικὴ γενικὴ ἐκ τοῦ ἐδέξατο

εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείθε δὲ οἶνον
οὐρανὸν εἰσανιδῶν, καὶ φωνήσας ἔπος νῦδα·

«Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἠδ' ἔλεινόν,
310 πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον· ὅς τε σοὶ αὐτῷ
φίλιτος οἰωνῶν, καὶ εὐκράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας
τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπάλων».

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
315 αὐτίκα δ' οἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετευνῶν,
μόρφον θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν·
ὄσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμιο τέτυκται
ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλιῖσ' ἀραρυῖα,
τόσσο' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἶσατο δὲ σφί
320 δεξιὸς αἴξας ὑπὲρ ἄστεος· οἱ δὲ ἰδόντες
γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

σπερχόμενος δ' ὁ γέρον ξεστοῦ ἐπεθύετο δίφρου
ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπῆλυν,

ἐξαρταμένη. Ὅρα Α 596.

306=Π 231. Ὅτι ὁ Πρίαμος ἀπὸ τοῦ προθύρου (281, 286) ἦλθεν εἰν τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, τοῦτο παρελείφθη, ὅπως καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πρόθυρον (322).

308=Γ 276.

309. δός] ὄρα Γ 322.—φίλον] ὡς φίλον οὐχὶ ὡς ἔχθρὸν, φιλικῆς ὑποδοχῆς τυγχάνοντα.—ἐλεινόν] ἔλειον, συμπαθειαν διεγείροντα.

310-313=292-295.

315=Θ 247.

316. μόρφον] σκοτεινόν, μέλανα. Εἶδος αἰετοῦ, ὃν ἐν Φ 252 καλεῖ μέλανα. Τὸ αὐτὸ εἶδος καλεῖται καὶ περκνόν δηλ. σκοτεινόν, ἢ μελανόστιχτον—θηρητῆρα] ὄρα Φ 252.

317. ὄση θύρη τέτυκται] ὅσον εἶναι τὸ εὖρος θύρας—θύρη] ὁ ἐν-

κὸς δηλοῖ μονόφυλλον θύραν.—θαλάμιο] τὴν ἀποθήκην ἐννοεῖ.

318. ἀνέρος ἀφνειοῖο] οἱ οἴκοι τῶν πλουσίων ὡς μεγάλοι ἔχουσι καὶ θύρας μεγαλειτέρας τῶν κοινῶν.—ἐν κλιῖσ' ἀραρυῖα] καλῶς διὰ μοχλῶν κεκλεισμένη. Ὅρα Μ 424. Μιᾶς πτέρυγος τὴν ἔκτασιν παρέχει ἢ παραβολὴ πρὸς τὴν θύραν, πρὸς τὴν ὅποιαν διπλῆν (ἐκάτερθεν 319) εἶναι ἴσον τὸ εὖρος τῶν δύο πτερυγῶν ἰσχυμένου αἰετοῦ.

319. τοῦ] ἀνήκει εἰς τὸ πτερά.—εἶσατο] ἐφάνη. Τοῦ εἶδομαι. Ὅρα Β 22.

320. δεξιὸς] κατηγορ. τοῦ ὑποκειμ. τοῦ αἴξας.

321. ἰάνθη] ὄρα Ψ 598.

323. προθύροιο καὶ αἰθούσης] πρωθυστερώς ἐξηγήθησαν.

- 325 τὰς Ἰδαίος ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὀπισθεν
ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μᾶστιγι κέλευε
καρπαλίμως κατὰ ἄστν· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο
πόλλ' ὀλοφυρόμενοι ὡς εἰ θανατόνδε κίοντα.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
330 οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπυνέοντο,
παῖδες καὶ γαμβροί, τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν'
ἔς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἔλεψε γέροντα.
αἴψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον νῦδα·
« Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλιτατόν ἐστιν
335 ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, φ' κ' ἐθέλησθα·
βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ὡς ἄγαγ', ὡς μῆτ' ἄρ τις ἴδη μῆτ' ἄρ τε νοήσῃ

325. δαίφρων] πρὸλ. Η 278.

326. ἵπποι] ἔννοστοι: ἔλκον δίφρων.—ἐφέπων] πρὸς τὰ πρόσω ἐλαύνων, οἰεθύνων.

327. κατὰ ἄστν] ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, ὅπου ἦταν τὰνάκτορα, κάτω πρὸς τὴν πόλιν μέχρι τῶν Σχαιῶν πυλῶν.—φίλοι] γενικῶς δηλοῖ τοὺς ἐν 331 εἰδικῶς ἀναφερομένους.

328. ὀλοφυρόμενοι] ἔννοεῖται ἀντικ: αὐτόν, εἰς το ὅποιον ἀναφέρεται τὸ κίοντα.—ὡς εἰ] ὅρα Ε 374.

329-439. Ὁ Ζεὺς πρὸς δὴγλαν τοῦ Πριάμου λέμπει τὸν Ἑρμῆν. Οὗτος φίλος προσαγορεύσας τὸν Πρίαμον τυγχάνει τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲ παρόστησεν ἑαυτὸν ἑταῖρον τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ Πρίαμος ζητεῖ πληροφορίας περὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἑκτορος καὶ παρακαλεῖ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.

3-ψ. κατέβαν] διότι ἐπ' ὑψηλοῦ ἔκειτο ἡ πόλις.

330=Γ 313.—οἱ μὲν] οἱ ἐν 327 φίλοι. Ἐπεξηγεῖται ὑπὸ τῶν ἐπαΐδων καὶ γαμβροί.

331. Ζῆν'] ὅρα Θ 206.

333. ἀντίον νῦδα] μόνον ἐνταῦθα καὶ ἐν ε 23, Θ:00 σημαίνει προσαγορεύσειν καὶ ἔχει κύριον ὄνομα ὡς ἀντικείμενον, ἀλλαχοῦ δ' ἔχει τὸν ἢ τὴν καὶ σημαίνει ἀποκρίνεσθαι.—Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου τεκμαίρεται τις, ὅτι: νῦν πρῶτον ἐπῆλθεν εἰς τὸν Δία ἢ ἰδεα τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἑρμοῦ, ἀφοῦ ἰδὼν τὴν ἀθλιότητα τοῦ γέροντος συνεκινήθη. Ὅρα 152-158.

334. γῆρ] προπαρασκευάζει τὴν ἐν 336 παρακέλευσιν.—μάλιστα] συγκριτικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους θεούς. Ἐπιτείνει τὸ φίλιτατον. Β57, Ε 399.

335. ἑταιρίσσαι] ἀμετάβ. = ἑταῖρον γενέσθαι. πρὸλ. Ν456.—ἔκλυες] ἄρ. γνομικός· διὸ ἐν τῇ ἀναφορικῇ προτάσει ἐτέθη ὑποτακτικῆ.—φ'] ἀνῆκει εἰς τὸ ἐννοούμενον κλύειν, = παρέχειν ἀκράσιν. Ὅρα Π 515.

336. βάσκ' ἴθι] ὅρα Β 8—καὶ εἶναι προσθετικῶς ἀναφερόμενος εἰς τὸ γενικὸν ἄνθρωπος ὅπως πάντα ἄνδρα οὕτω καὶ τὸν Πρίαμον.

337. ἴδη μῆτε νοήσῃ] καὶ ἀλλὰχοῦ παρακίεται τὰ δύο ταῦτα σχεδὸν συνώνυμα ῥήματα. Ε575. Κ550.

τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεϊωνάδ' ἰκέσθαι·

ὧς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος ἀργεῖφθόντης·

340 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην
ἡδ' ἐπ' ἀπειρόνα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.

εἶλετο δὲ ῥάβδον, τῆ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,

ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

345 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς ἀργεῖφθόντης·

αἴψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλάσποντον ἴκανε,

βῆ δ' ἰέναι κούρω αἰσυμνητῆρι ἐοικώς,

πρῶτον ὑπνῆτη, τοῦ περ χαριστάτη ἦβη.

οἱ δ' ἐπεὶ οὔν μέγα σῆμα παρῆξ Ἴλοιο ἔλασαν,

350 στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν,

ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.

τόν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ

Ἑρμείαν. ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο φώνησέν τε·

338. Πηλεϊονάδε] τοῦτο μόνον τὸ κύρον ὄνομα παρ' Ὀμήω· ἔχει τὸ πρόσφμα δέ. Γρ. 5, δ. Ὑπάρχει καὶ παρ' Ἀπολ. τῆ Ῥοδ. (IV 1198) Ἀλκινόονδε. Τε ὀμαλὸν θὰ ἦτο : Πηλεϊονάσδε (δηλ οἰκον).

340. Ὅρα Β 44.

341, φέρον] = συνήθως ἔφερον. — ὄφρα] ὄρα Κ 27.

342. ἅμα πνοιῆς ἄν.] ὄρα Μ 207.

343. ῥάβδον] εἶχε F ἐν ἀρχῇ· διὸ ἢ πρὸ αὐτοῦ συλλαβῆ εἶναι μακρά. Ἦτο χρυσίην· διὸ χρυσοφόρος ὀνομάζεται ὁ Ἑρμῆς. — θέλγει] μαγεύει, ὥστε κλείει, ἀποκοιμίζει, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀντιθεσεως ἐγείρει·.

345. κρατὺς ἄρ.] Π 181.

347. Τώρα μόλις ὁ Ἑρμῆς ἔλαβε μορφήν ἀνθρώπου. — αἰσυμνητῆρι] μόνον ἐνταῦθα ὑπάρχει. Πρβλ 0258. Εἶναι παράθεσις εἰς τὸ κούρω. = ἡγεμονικῶ νέφ, βασιλόπαϊδι.

348. ὑπνῆτης (ὑπ-ῆνη) = γενησιῶν, πωγωνοφόρος. Μετὰ τοῦ πρῶ-

τον ἀποτελεῖ μίαν ἔννοιαν : ἄρτι-γένετος

349. σῆμα Ἴλοιο] ὄρα Κ 415. Πλησίον αὐτοῦ ἦτο τὸ πέρασμα τοῦ Σκαμάνδρου (Ξ 433 ἐξ.) ὅπου ἐπότισαν τὰ ὑποζύγια. Αὐτοῦ παρῆστη τοῖς ὁδοιπόροις ὁ Ἑρμῆς.

351. ἐν ποταμῷ] ἐν τῷ Σκαμάνδρῳ, κατὰ τὸ εἰρημένον πέρασμα. — δὴ γὰρ...] δὲν αἰτιολογεῖται τὸ διατιέστησαν ἐν τῷ ποταμῷ, ἀλλὰ διατιέτολμησαν γὰρ διαβῶσι τὸν ποταμὸν· διότι οὕτως ἔφθανον εἰς τὸ ἑλληνηκὸν μέρος τῆς πεδιάδος, τὸ πληγερὸν κινδύνων δι' αὐτοὺς (364 ἐξ.). Ἐν τούτῳ ἦν ἀνάγκη δηγοῦ. διὸ ἐνταῦθα ἐμφανίζεται ὁ Ἑρμῆς, καὶ ἐνταῦθα ἀρῖνει τὸν Πρίαμον ἐπανεργόμενον (692 ἐξ.). — ἤλυθε] κεῖται ἀπὲρ ὑπερσυντελείου.

352. ἐξ ἀγχιμόλοιο] ὄρα Δ 529. Ἀνήκει εἰς τὸ ἰδῶν. — ἰδὼν ἐφράσσατο] ὄρα 337, Δ 599. Ὁ κῆρυξ εἶδε τὸν Ἑρμῆν πρῶτος, διότι προ-

- «φράξο Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται·
 355 ἄνδρ' ὄρω, τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι οἶω.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵπλων, ἧ μιν ἔπειτα
 γούνων ἀψάμενοι λιτατεύσομεν, αἶ κ' ἐλέησῃ».
 ὣς φάτο, σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δεῖδιε δ' αἰνῶς,
 ὄρθαι δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 360 στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' ἔριούνιος ἐγγύθεν ἔλθῶν,
 χεῖρα γέροντος ἑλών, ἐξείρετο καὶ προσέειπε·
 «πῆ πάτερ ὦδ' ἵπλους τε καὶ ἡμίονους ἰθύνεις
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 οὐδὲ σύ γ' ἔδεισας μένεα πνείνοντας Ἀχαιοῦς,
 365 οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγύς ἔασι;

γῆτο (324 ἐξ.). ἢ διότι ὁ Πρίαμος ἦτο ἀπερροφημένος ὑπὸ τοῦ πένθους καὶ τῶν φροντίδων.

354. φραδέος] (φράζομαι) μόνον ἐδῶ ἀπαντᾷ τὸ ἀπλοῦν, συγνά δὲ τὰ συνθετά ἀμφραδῆς, ἀφραδῆς, περιφραδέως, καὶ ἐν τ 352 εὐφραδέως. Ἡ ἔννοια χρειάζεται σύνεσιν ἢ περιστάσει αὐτῆ.

355. διαρραίσεσθαι] ὅρα I 78. Μέσος μέλλων μὲ παθητικὴν σημασίαν. Ὁ φόβος ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ κήρυκος λέξιν ὑπερβολικὴν. = σπαραχθῆσεσθαι. Ὁ ὑπερβολικὸς φόβος τοῦ κήρυκος εἶναι ἀδικαιολόγητος· τούναντιον δικαιολογημένος εἶναι ὁ τοῦ Πριάμου· διότι τοῦτον, ἐνῶν ἦτο βεβουισμένος εἰς τὸ πένθος, κατετράμαζεν ὁ κήρυξ.

356. ἐφ' ἵπλων] ἐπὶ τοῦ ἵππικοῦ ἄρματος, προτείνει δηλ. ν' ἀφῆσται τὴν ἄμαζαν τῶν ἡμίονων μετὰ τῶν λυτρῶν. — ἔπειτα] ἐν ἐναντιᾷ περιπτώσει, ἄλλως, δηλ. ἂν δὲν φύρωμεν.

358. σὺν] εἰς τὸ χύτο ἀνῆκει.

359. ἐνὶ γν. μέλ.] ἐδῶ ἢ ἐν, παραδῶξως κεῖται ἀντὶ τῆς ἐπί. = ἐπὶ τῶν εὐκάμπτων μελῶν, δηλ. ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος. Τὸ γναμ-

πὸς εἶναι στερεότυπον ἐπίθετον τῶν μελῶν διδὲ λέγεται καὶ περὶ τῶν τοῦ γέροντος Πριάμου.

360. στῆ] ἐπὶ τοῦ ἄρματος. — ταφῶν] ὅρα Δ 545, Δ 243. — αὐτὸς] ἐνῶν συνήθως οἱ ἰκετιόντες προσέρχονται εἰς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τὴν βοήθειαν ἐξαιτοῦνται. Ἡ ἔννοια: αὐτὸς χωρὶς νὰ περιμενῇ τὴν πρόσσον καὶ προσαγῶρευσιν τοῦ Πριάμου, ὁ ὁποῖος ἐκ τοῦ τρόμου δὲν ἠδύνατο. — ἐριούνιος] ὅρα Υ 34. Ἐνταῦθα μόνον καὶ ἐν 440 κεῖται ὡς οὐσιαστικόν.

362. Τὸ πάτερ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ἄντα εἶναι φιλικὴν παραγῶρευσιν νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον. η 28, θ 408, σ122. — ὦδε] ἔτσι, ὅπως δηλ. βλέπω. — ἡμίονους ἰθύνεις] διότι καὶ αἱ ἡμίονοι εἰς αὐτὸν ἀνῆκον.

363. ὁ τε... τε] τοῦτο τὸ συνήθως γιγνόμενον ἀντιτίθεται πρὸς τὴν προηγουμένην ἐξαιρέσιν· διὸ τὸ εὐδουσι ἐντόνως προετάρχη.

364. οὐδὲ σύ γ' ἔδ.] ἐρώτησις θαυμασμοῦ.

365. δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι] δύο συνώνυμα ἐπιτείνοντα τὴν ἔννοιαν. ἀνάρσιοι (ἄρω) = ἀσύναρμστοι, δυσμενεῖς, ἐχθρικοί.

- τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 τοσσάδ' ὄνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δῆ τοι νόος εἴη ;
 οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὔτος ὀππιδεῖ,
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 370 ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον
 σεῦ ἀπαλεξήσοιμι· φίλω δέ σε πατρὶ εἶσκω.»
 τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 «οὔτω πῆ τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις·
 ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
 375 ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὄδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
 αἴσιον, οἶος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγνότης,
 πέπνυσαί τε νόφ, μακάρων δ' ἔξεσσι τοκῶν.»
 τὸν δ' αὔτε προσέειπε διάκτορος ἀργεῖφόντης·
 «ναὶ εἴη ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 380 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἢ πῆ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά

366. θοήν] ὄρα K 394.

367. ὄνειάτ] πολύτιμα πράγμα-
 τα, κειμήλια. Ἄλλαχού πανταχού
 ὁ πληθυντικός οὗτος τοῦ ὄνεια δη-
 λοῦ φαγητά.

368. οὔτε-δὲ] ὅπως H 433. Πρβλ.
 οὔτε-δὲ Ω 185, τε - δὲ Ψ 178 —
 γέρον] κατηγερ. τοῦ ὑποκειμ. οὔτος.

369. ἀπαμύνασθαι] ἐξαρτᾶται ἐκ
 τοῦ νέος ἐσσί· διότι τὸ «γέρων. . .
 ὀππιδεῖ» παρενεστικῶς κείται — τις]
 ἀπαναλήψις τοῦ ἄνδρα. — χαλεπήνῃ]
 ἀρχισυ ἐχθροπραξία.

370. οὐδέν= οὐδαμῶς, οὐδέλω.

371. ἀπαλεξήσοιμι] τοῦ ἀπαλέ-
 ξω.— φίλω= τῷ ἐμῷ.— δέ= γάρ.

373. τάδε] τὰ ἐν 365 εἶ. Ὁ
 Πρίαμος ὁμολογεῖ ὅτι ἡ πορεία, ἣν
 ἀνέλαθεν, εἶναι ἐπικίνδυνος

374. ὑπερέσχεθε] ὄρα Δ 249, I
 420. Ἱστορικὸν χρόνον μετεχειρί-
 σθη ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρόνον
 τῆς πράξεως ἦκεν 375.

375. τοιόνδε] οἷος εἶσαι σὺ. Ἄ-
 ναπτύσσεται ὑπὸ τοῦ αἴσιον.— ἀν-

τιβολῆσαι] ἀπαρ. τοῦ σκοπομένου
 ἀποτελέσματα.

376. αἴσιον] ὡς προᾶγγελον εὐ-
 τυχίας, ὡς ἀγαθὸν σημεῖον. — οἶος
 δὴ σὺ] ἐννοεῖται ἐσσί. Τὸ οἶος ἀνα-
 πτύσσεται τὸ μὲν ὑπὸ τῶν «δέμας
 καὶ εἶδος ἀγνότης» τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ἐν
 377, τὰ ὅποια διὰ ῥήματος ἐξηγή-
 χθησαν ἀντί δι' ἐπιθετοῦ ἡ μετοχῆς.

377. πέπνυσαί] ὄρα Γ 148. —
 μακάρων δ' ἔξεσσι] πρῶτασις ἀκο-
 λουβίας κατὰ παράταξιν ἐξηνηγε-
 μένη.— μακάρων= ἀξιωμακρίτων,
 εὐτυχῶν.— ἔξεσσι = ἐκγεγονας. —
 Ἢ ἐννοια: εἰ γονεῖς σου εἶναι ἀξιο-
 μακρίστοι, διότι ἔχουσι τοιοῦτον
 υἱόν] πρβλ. ζ 154 εἶ

379=Λ 286. ταῦτα] τὰ ἐν 374εἶ.

380=K 384.

381. ἦ... ἦ (383) δι:πῆ] πλαγία
 ἐρώτησις. — πῆ] ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ
 «ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς». — ἐκπέμ-
 πεις] δηλ. ἐξ Ἰλίου. = ἐξάγει, ἄ-
 γεις εἰς ἀσφάλειαν. — κειμήλια]
 I 330.

ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη,
 ἢ ἥδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
 δειδιώτες· τοῖος γάρ ἀνήρ ὄριστος ὄλωλε,
 385 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδούετ' Ἀχαιῶν.»
 τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 αἰτίς δὲ σύ εἶσι φέριστε, τέων δ' ἔξεσσι τοκῶν·
 ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνισπες.»
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργεῖφόντης·
 390 ἀπειρῶ ἔμεῖο γφραιέ, καὶ εἴρεαι Ἔκτορα δῖον.
 τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ

382. ἵνα] = ὅπου νά, ἵνα ἐκεῖ.
 "Ὡστε τὸ ἵνα μίμνη εἶναι ἀναφορικὴ
 τελικὴ πρότασις.

383. καταλείπετε] ἀποικοῦντες
 ἀφίνετε. Τοιοῦτό τι ὑπέθεσε καὶ ὁ
 Ἀχιλλεύς ἐν X 383 ἐξ.

384. τοῖος γάρ...] διότι ἐν τῷ ἄ-
 ριστῷ ἀνδρὶ τῷ σῷ υἱῷ τοιοῦτον ὑ-
 περασπιστὴν ἀπωλέσατε, ὥστε ἀπο-
 φασιζέτε ν' ἀποικήσητε.

385. Στίχος ὑποπτος· διότι α')
 ἐνῷ ὁ Ἑρμῆς μέχρι τοῦδε δὲν ἔδει-
 ξεν, ὅτι γνωρίζει τὸν Πρίαμον, ἵνα
 μὴ αὐτὸς παραχθῆ, τὴν πρόνοιαν
 ταύτην ἐδῶ παραδόξως ἀνευ λόγου
 ἀφίνει διὰ τοῦ «σὸς παῖς». β') ἡ
 ἐπομένῃ πρότασις εἶναι ἀσαφής καὶ
 ἔχει τὸ παράδοξον τῆς μετὰ δύο
 γενικῶν συντάξεως τοῦ ἐπιδεδουμαι.
 — οὐ μάχης ἐπεδούετ' Ἀχαιῶν]
 ἐρμηνεύεται διττῶς, α') δὲν ἦτο
 κατώτερος τῶν Ἀχ. ὡς πρὸς τὴν
 μάχην· β') δὲν ἐστέρειτο τῆς μάχης
 τῶν Ἀχαιῶν, τ. ἔ. ἰκνωῶς ἐπολέ-
 μησε πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς.

387. Ἐχάρῃ ὁ Πρίαμος ἀκούσας
 πολέμιον ἐπαινοῦντα τὸν υἱόν· ἡ
 χαρὰ δ' αὐτῆ προεκάλεσε τὴν ζωη-
 ραν ταύτην ἐρώτησιν. Ἡ μνεῖα δὲ
 τοῦ υἱοῦ ἀπέσπασε τὸν πατέρα πά-
 σης ἄλλης ὑποθέσεως· διὸ οὐδὲν ἀ-
 ποκρίνεται εἰς τὰ ἐν 380 ἐξ.

388. ὡς...] ἐπιφώνησις τὴν ἡ-
 γουμένην ἐρώτησιν βραχυλογικῶς
 δικκιολογοῦσα· εἶται ἄξιος τοιαύτης
 ἐρωτήσεως, διότι κτλ. — καλὰ] =
 εὐγενῶς, διότι καίπερ πολέμιος ἀνα-
 γνωρίζει τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἔκτορος.
 — οἶτον] ὄρα Θ 34. — ἀποίμοι] ἐκ
 τοῦ πότμος=μοῖρα, τύχη.

390. περῶμεῖο] μὲ δοκιμάζεις,
 θέλεις νά μὲ δοκιμάσης διὰ τῆς ἐ-
 ρωτήσεώς σου (387)· διότι ὁ ἐν ταύ-
 τη θαυμασμῷ περιέχει τινὰ ἀμφι-
 βολίαν πρὸς τοῦ ἀν ἀκριβῶς εἰσεύρω
 τὰ κατὰ τὸν υἱόν σου. Δοκιμαστικὴν
 δ' ἐρώτησιν ὑπολαμβάνει ταύτην ὁ
 Ἑρμῆς ἐπειδὴ δὲν θεωρεῖ σοβαρὰν
 τὴν τοῦ Πριάμου ἐκπῆξιν ἐπὶ τῇ
 γνώσει αὐτοῦ τῆς τοῦ Ἔκτορος ἀν-
 δρείας, περὶ ἧς πάντες οἱ Ἕλληνες
 πολλὰ εἶχον νά εἰπωσι· διότι πάν-
 τες εἶχον λάβει πικρὴν αὐτῆς πεῖ-
 ραν. Οἱ λόγοι τοῦ Πριάμου εἶναι
 ἐρωτήσις μᾶλλον περὶ τοῦ ξένου αὐ-
 τοῦ ἢ περὶ τοῦ Ἔκτορος. Ἐπειδὴ
 ὅμως ἡ ἐπιθυμία νά μάθῃ τι περὶ
 τοῦ ξένου προεκλήθη ὑπὸ τῆς ἐν τῷ
 λόγῳ τούτου τιμητικῆς μνεῖας τοῦ
 Ἔκτορος, διὰ τοῦτο λανθάνει ἐν
 τοῖς λόγοις τοῦ Πριάμου ἡ ἐπιθυμία
 νά μάθῃ τι περὶ τῶν τοῦ ξένου σχέ-
 σεων πρὸς τὸν Ἔκτορα καὶ περὶ αὐτοῦ
 τούτου. — εἴρεαι Ἐκτ.] ὄρα Z 239.

- ὄφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
 Ἄργειους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξεί χαλκῶ.
 ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἄχιλλεὺς
 395 εἶα μύρνασθαι κεχολωμένος Ἄτρεϊῶνι.
 τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἦγαγε νηὺς εὐεργής,
 Μυρμιδόνων δ' ἔξειμι, πατὴρ δέ μοι ἐστί Πολύκτωρ·
 ἀφνειὸς μὲν ὄ γ' ἐστί, γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὄδε,
 ἔξ δέ οἱ υἴες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἔβδομος εἰμι·
 400 τῶν μετὰ πολλόμενος κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι.
 νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἦῶθεν γὰρ
 θήσονται περὶ ἄστρῳ μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 ἀσχαλώσῃ γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βροσιλῆες Ἀχαιῶν.»
 405 τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 «εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληιάδῳ Ἀχιλλῆος
 εἶς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθεῖν κατάλεξον,
 ἦ ἔτι πᾶρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἦδῃ

396. ὄφθαλμοῖσιν] ἐπιτείνει τὸ ὄπωπα. "Ορα Α 587. — καὶ εὖτε... κτείνεσκε] τοῦτο συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἡγούμενον μάλα πολλά. — ἐπὶ νηυσίν] εἰς τὸ ἐλάσσας ἀνήκει, ὅπως Ε 327. Δ 274, Ο 279.

394. ἡμεῖς... θαυμάζομεν] προσδιορισμὸς τοῦ εὖτε κτείνεσκε κατὰ παράταξιν ἐξηννηγμένους. Οὗτος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ «μάχη ἐνι κυδιανείρῃ» (391) παριστᾷ τοὺς Μυρμιδόνους ἀδρανεῖς θεατὰς· διότι τὸ ἑσταότες περιέχει ἐννοίαν ἀπραξίας.

396. μία = ἡ αὐτὴ 66. — ἦγαγε] ἡμᾶς τοὺς δύο εἰς τὴν Τροίαν.

397. Πολύκτωρ] ἐκ τοῦ κτεῖο = κτῆμα.

398. ὄδε] ἰσχυρῶς δεικτικόν, καὶ ὄχι ἀπλῶς = οὕτως, ὡς σύ περ. — γέρων ὡς σύ...] διὰ τούτων προσκίταται τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Πριάμου, ὅπως ἐν 371 διὰ τῶν «φιλω

δέ σε πατρὶ εἰσχω.» Πρβλ. 486 ἔξ.

399. ἔξ οἱ ἔασιν] ἔχει ἀκόμη ἐν τῷ αἰ. φ. — Ἐκάστη οἰκογένεια ἔστειλεν εἰς Τροίαν ἓνα στρατιώτην ἀδιαφόρως τῶν ἀρρένων μελῶν αὐτῆς Οὕτω καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων υἱῶν τοῦ Ἰθακησίου Αἰγυπτίου, ὁ εἰς ἐστράτευσεν 6 17 ἔξ.

400. παλλόμενος] Ο 191, Η 71.

401. ἦλθον] ἐκ τῶν ἐπομένων φαίνεται ὅτι ἦλθε πρὸς κατασκόπευσιν. — ἦῶθεν] ὅρα Σ 136.

402. θήσονται μάχην] πρβλ. Ρ 158. = θά πολεμήσουσιν, θά κάμουν μάχην. — ἐλίκωπες] ὅρα Α 98.

403. οἶδε] ἐπιρρηματικῶς ληπτέον καὶ πρὸς τὸ καθήμενοι συναπτέον. — καθήμενοι = ἀπρακτοῦντες

404. πολέμου] ἀνήκει εἰς τὸ ἴσχειν.

407. πᾶσαν] τὴν ὅλην, πλήρη, τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν.

408. πᾶρ νήεσσιν] δηλ. ἐστί.

- ἦσι κυσὶν μελεῖστί ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.»
 410 τὸν δ' αὔτε προσέειπε διάκτορος ἀργεῖφθόντης·
 «ὦ γέρον, οὐ πῶ τόν γε κύνες φάγον· οὐδ' οἰωνοί,
 ἀλλ' ἔτι κείνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηὶ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἥως
 κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 415 ἔσθουσ', αἶ ῥά τε φῶτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν.
 ἦ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἑτάροιο φίλοιο
 ἔλκει ἀκνδέστως, ἥως ὅτε διὰ φανήη·
 οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθῶν,
 οἷον ἑερόηεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 οὐδέ ποθι μιάρως· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν,
 ὄσσο' ἐτύπνι· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 ὣς τοι κίδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔηος,
 καὶ νέκυός περ ἐόντος, ἐπεὶ σφί φίλος περὶ κῆρι.»
 ὣς φάτο, γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 425 «ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι

409. ἦσι] Γρ. 9, β'. — κυσῖν] εἶναι κοινου γένους. N 623. — μελεῖστί (μέλεα) = κομμάτια κομμάτια.

412. κείνος] ἐκεῖ. "Opa T 344.

413. αὐτῶς] οὕτως ὅπως ἦτο, ἀβλαβῆς. — ἐν κλισίῃσι] ἐν τῷ χώρῳ τῶν παραπηγμάτων, κυρίως δὲ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀχιλλέως. 17 ἐξ. — δυοδ. οἱ ἥως κειμ.] ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας κεῖται. "Opa B 296.

415 = T 31.

417. ἥως] ἐντόνως προστάχθη τοῦ συνδέσμου ὅτε. — ὅτε] ἔλαβεν ὑποτακτικῆν, διότι ἡ πράξις γίνεται ἐπανειληγμένως. πρβλ. 12—18.

418. οὐδέ μιν αἰσχύνει] τοῦτο συμβαίνει ἄκοντος τοῦ Ἀχιλλέως τῇ φροντίδι τοῦ Ἀπόλλωνος, 19. — θηοῖό κεν] τοῦ θηέομαι. = ἰδῶν θαυμάσειας.

419. ἑερόηεις] ἐκ τοῦ ἑέρση. "Opa Λ 53. Πρβλ. Ψ 188 ἐξ. — περὶ νένιπται αἶμα] ὑποκειμ. : Ἐκτωρ. Το

αἶμα εἶναι αἰτιατικῆ. "Ωστε, τὸ ἐνεργητικὸν ὑποτίθεται διπτῶτον : περινίξειν τινά τι. Ἡ ἔννοια : εἶναι καθιρός ἀπὸ αἵματα.

420. μιάρως] μεμολυσμένος. — σὺν μέμυκεν] εἶναι συγκεκλεισμένα. Καὶ τοῦτο εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὀρεῖται· διότι τῶν νεκρῶν τὰ τριζύμματα μένουσ' ἀνοικτά. Το μῦεν κυρίως περὶ ὀφθαλμῶν λέγεται.

421. ὄσσο] δηλ. ἔλκεα] εἶναι δηλ. αἰτιατικῆ τοῦ περιεχομένου. "Opa E 361. — πολέες γὰρ. . .] X 371. — ἐν αὐτῷ] τ. ἔ. ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ.

425 ἦ ῥ' ἀγαθὸν] ἐννοεῖται : ἔστί. Τοῦτο συμπεραίνει ὁ Πρίαμος ἐκ τῶν ἀνωτέρω τοῦ Ἑρμοῦ ἀγγελιῶν Ἡ ἔννοια : ἀνταμείβεται ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς δωρεά. — καί] εἰς τὸ δῶρα ἀνήκει : πλὴν ἄλλων καὶ δῶρα. — διδοῦναι] μόνον ἐνταῦθα ὁ τύπος οὗτος. πρβλ. ξεργγήμεν Π 145, τιθήμεναι Ψ 83.

- ἀθανάτοις, ἐπεὶ οὐ ποτ' ἐμός πάϊς, εἴ ποτ' ἔην γε,
 λήθητ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσι·
 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον
 430 αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆϊ·
 τὸν δ' αὔτε προσέειπε διάκτορος ἀργεῖφθοντος·
 «πειρᾷ ἐμεῖο, γεραῖέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις,
 ὅς με κέλευαι σέο δῶρα παρεῖξ' Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
 435 τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
 συλεύειν, μὴ μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται·
 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 ἐνδυκέως ἐν νηὶ θεῆ ἢ πεζὸς ὀμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι πομπὸν ὄνοσσάμενος μαχέσαιτο.»

426. εἴ ποτ' ἔην] Γ 180, Δ 762.

427. οὐ λήθητο] δὲν ἐλησμένει, δὲν ἡμέλει ἢ παρὰ τὴν τράπεζαν, ὅπως ὁ Εὐμαῖος ξ 421, ἢ καὶ ἄλλως θύων, X 170 ἐξ.

428. ἀπεμνήσαντο] μόνον ἐνταῦθα ἀπαντᾷ Ἡ ἀπὸ περιέχει ἔννοϊαν ἀποδόσεως, = διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ τοῦ τὸ ἐνεθυμήθησαν, δηλ. ἐνεθυμηθέντες τοῦ τὸ ἀπέδωκαν.

430. αὐτόν] ἐμέ — ῥῦσαι] ὄρα P 645. — σὺν θεοῖσιν] μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν. Εὐσέθειαν ἀποπνέει ἡ φράσις.

433. Πρὸλ. 390. — νεωτέρου] ὁ ὁποῖος ὡς τοιοῦτος εἶναι εὐάλωτος ὑπὸ τοιούτων ἀποπειρῶν. — οὐδέ με πείσεις] παρενεθικῶς κέεται, ὅπως ἐν ξ 363, ἐνῶ συνήθως κέεται ἐν θέλει τῆς περιόδου. A 132. Καὶ ἐδῶ ἡ φυσικὴ του θέσις εἶναι μετὰ τὴν ἀνοφορικὴν πρότασιν.

434. κέλευαι] τὰ εἰ συγχίζονται. — σοῖ] ἀραιρετικῆ γενικῆ τοῦ δέχουσαι] Ὁρα E396. — παρεῖξ' Ἀχιλ.] ἐκτός τοῦ Ἀχιλλέως, δηλ. ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀχιλλέως.

435. τὸν] ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ συλεύειν. — δεῖδοικα καὶ αἰδ.] πρὸλ. «αἰδοῖς τε δεινός τε» Γ 172, «αἰδῶς καὶ δέος» O 657, καὶ τὴν παροιμίαν εἶνα περ δέος, ἔνθα καὶ αἰδῶς.

436. συλεύειν] ἐνταῦθα σημαίνει κλέπτειν. Ἄλλαχού δέ, ὅπως καὶ τὸ συλάω, = ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα φανευθέντος ἐχθροῦ — μετόπισθεν] ὕστερον, A 82, I 249. Συνήθως ἀντ' αὐτοῦ τιθεταὶ τὸ ὀπίσω.

437. ἂν κε] ὄρα Δ 187. — καὶ Ἄργος] δηλ. καὶ τόσον μακρὰν εἶμαι πρόθυμος νὰ σε συνοδεύσω. Ἐννοεῖ τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, τὴν πατρίδα τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπειδὴ πρόκειται πορεία πρὸς τὸν Ἀχιλλέα. — σοὶ πομπὸς ἰκοίμην = σὲ πέμψωμι.

438. ὀμαρτέων] © 191.

439. οὐκ ἂν. . .] συμπέρασμα τῶν ἐν 437 ἐξ. κατὰ παράταξιν ἐξηγητηγέμενον. Ἡ ἔννοια· οὐδεὶς ἤθελεν πιασθῆ κατὰ σου περιφρονήσας τὸν συνοδοιπόρον σου, δηλ. ὡς συνοδοιπόρος σου δὲν θὰ ἦμαι μικροῦ λόγου ἄξιος, ὥστε νὰ τολμήσῃ τις

- 440 ἦ, καὶ ἀναΐξας ἐριούνας ἄρμα καὶ ἵππους
 κροπολίμως μάλιστα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν,
 ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποιοι καὶ ἡμιόνοις μένος ἦύ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
 οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο
 445 τοῖσι δ' ἔφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος ἀργεῖφόντης
 πᾶσιν, ἄφαρ δ' ὦϊξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὄχῆας,
 ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπίνης.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίῳν Πηληιάδεω ἀφίκοντο
 ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίισαν ἀνακτι
 450 δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρψαν
 λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·

νά σὲ τειράξῃ — πομπόν] δτλ. ἐμέ.
 — δυσοσάμενος] περιφρονήσας. "Ορα
 I 55.

440-467. 'Ο Έρωῆς ὀδηγεῖ τὸν
 Πρίαμον μέχρι τοῦ παραπήγματος
 τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀπερχόμενος δὲ
 φανερόναι εἰς τὸν Πρίαμον τίς ἦτο.

440. ἀνοΐξας] ἀλλοχοῦ κείται
 ἀπολυτως, ἐνταῦθα δ' ἔλαβε διὰ τὴν
 πρόθεσιν αἰτιατικὴν. — ἀνά τὸ ἄρμα
 αἶξας — ἄρμα καὶ ἵππους] τὸ ἵπποις
 ἐξευγμένον ἄρμα. — ἐριούνας] 360.

443. πύργους καὶ τάφρον] πρῶ-
 θύστερον. Τὸ πύργους = πυργοφόρον
 τεῖχος. "Ορα H 338. Ἀναφέρεται
 τὸ τεῖχος πρῶτον, διότι καὶ πῶτον
 ἦτο βρατόν. Ὑποτίθεται ὅτι ἡ τά-
 φρος καὶ τὸ τεῖχος μετὰ τὸν θάνατον
 τοῦ Ἐκτορος ἐπήγρωθῶθησαν.

444. δέ] ἀποδοτικός. — οἱ δὲ] ὀρί-
 ζεται ὑπὸ τοῦ φυλακτῆρος. Οὗτοι
 ἦσαν ἔσωθεν τοῦ τεύχους κεκλει-
 σμένου, (περὶ 446) καὶ ὄχι ἐκτός
 ἐν τῇ τάφρῳ, ὅπως I 67, 87. —
 νέον] νεωστί, πρὸ ὀλίγου. — δόρπα]
 πληθ. τοῦ δόρπον. ὅρα B 381.

446. ὦϊξε καὶ ὦϊξε (457) ἀβρι-
 στος τοῦ ὠϊννυμ, — καὶ ἀπῶσεν
 ὄχῆας] ὤθησεν ἐκάτερον τῶν μο-

χλῶν εἰς τὴν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς
 πύλης ἐν τῷ τείχει ἐπιμήχη κοιλό-
 τητα. "Ορα M 455 Παρατακτικῶς
 ἐξηγήθη ἀντι: ἀπόσας ὄχῆας. Ὡς
 νῦν ἔχουσι τὰ ὦϊξε πύλας καὶ ἀπῶ-
 σεν ὄχῆας ἀποτελοῦσι πρῶθύτερον.

447. ἐπ' ἀπίνης] κατέχει θέσιν
 ἐπιθετικῶς προδιορισμοῦ τοῦ δῶρα:
 τὰ ἐπὶ τῆς ἀμάξης κείμενα δῶρα.

448. ὅτε δὲ] ἡ ἀπόδοσις κείται
 ἐν 457 μετὰ τὸ τέλος τῆς μεταξὺ
 κειμενης περιγραφῆς.

449. ποίισαν] κείται ἀντι ὑπερ-
 συντελικῶς καθὼς καὶ οἱ ἐπόμενοι
 ἀόριστοι.

450. ποίισαν δοῦρ' ἐλ. κέρσ.] =
 κατεσκευάσαν ἐκ σανίδων. — κέρσαν-
 τες] τοῦ κέρω. = ταμόντες, ἐκτα-
 μόντες. — ἀτὰρ...] ἀπὸ τῆς ἀναφο-
 ρικῆς συντάξεως γίνεται μεταβάσις
 εἰς ἀνεξάρτητον λόγον. — ἔρψαν]
 τοῦ ἔρρω = καλύπτω, στεγάζω.
 Ἄντικ. ἐνοεῖται: κλισίην.

451. ὄροφον] εἶδος καλάμου, τοῦ
 ὅποιου τὰ σταχυοειδῆ ἄνθη ἀνα-
 πύσσονται: εἰς πλούσιον θύσανον,
 ὅθεν τὸ ἐπίθετον λαχνήεντα. —
 λειμωνόθεν] διότι ὁ χάλαμος εἶναι
 ὑδροχαρὲς φυτόν.

ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἀνακτι
 σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μῶνος ἐπιβλήης
 εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρόησεσκον Ἀχαιοί,
 455 τρεῖς δὲ ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρόησεσκε καὶ οἶος·
 δὴ ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ᾤξε γέροντι,
 ἔς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι,
 ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθόνα φώνησέν τε·
 460 «ὦ γέρον, ἦ τοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν.
 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη
 ἀθάνατον θεὸν ᾧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην·
 465 τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλεΐωνος,

452. ἀμφὶ] περί, περί τὸ παρά-
 πηγμα. — οἶ] αὐτῷ, τῷ Ἀχιλλεΐ.
 Ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ἀνακτι.
 — μεγάλην αὐλήν] δηλ. μέγαν
 περίβολον, περικλιοντα τὸν χώρον
 τῆς αὐλῆς.

453. σταυροῖσιν πυκ.] ἐκ πασ-
 σάλων πυκνῶς πλησίον ἀλλήλων
 χωμένων. πρβλ. ξ11 Ὁ φράκτες οὐ-
 τος ἐλέγετο ἔρκος.—θύρην] τὴν αὐ-
 λαίαν θύραν.—ἔχε] ἐσράτει, ἔκλειε.
 M 456.—ἐπιβλήης] μοχλὸς ἐπὶ θαλά-
 λόμενος ἀπὸ τοῦ χου εἰς τοῦχον. Μό-
 νος ἐδῶ ἀπαντᾷ. Ἐν 455 λέγεται
 κληῖς.

454. Ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐπιτι-
 θέναι μετεχειρίσθη τὸ ἐπιρρόησεν,
 τὸ ὁποῖον ἐκφράζει καὶ τι πλεον,
 τὴν δύναμιν καὶ τὸν κόπον, τὸν ὁ-
 ποῖον ἐπρεπε ἢ καταβάλωσι.

455. ἀναοίγεσκον] ὅρα Δ 392. Ἡ
 ἀντὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ
 ἐπιρρόησσκον. E 751.—μεγάλην
 κληῖδα θυρ.] ἔντονος τοῦ ἀναφορι-
 κοῦ τὸν (=ἐπιβλήης) παράθεσις δι-
 καιο-ογοῦσα τὸν ἐν ταῖς ἡγουμέναις
 προτάσει δηλούμενον κόπον.

456. ἐπιρρόησεσκε] ἔννοεῖται, ὅτι
 καὶ «ἀναοίγεσκε οἶος».

457. δὴ ῥα τόθ' ἅμα μὲν εἰσά-
 γουσι· τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐν 448 ἄρ-
 ξαμένου χρονικοῦ λόγου, ἅμα δὲ κατ'
 ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἡγουμένας γενι-
 κὰς παρατηρήσεις ἐπαναγοῦσι τὸν
 ἀκροατὴν εἰς τὸ χρονικὸν σημεῖον
 τῆς προκειμένης διηγήσεως.

460. Θεὸς ἄμβρο.] κατηγορ. τοῦ
 ἐγώ.

461. σοὶ] ἀντίκει εἰς τὸ ὄπασσεν.

462. εἴσομαι] τοῦ εἶμι μέλλων.

463. νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη]
 δὲ οἷοι θά ἦτο ὡς τις ἄρνησις τῆς
 ἰδίας ὑψηλῆς φώτεως καὶ ἀξιώματος.

464. βροτοὺς] θνητὸν τινα ὡς τὸν
 Ἀχιλλεῖα. Ὁ πληθυντικὸς γενικεύει
 τὴν γνώμην. Ὅρα Φ 185.—ἀγα-
 παζέμεν] πανταχοῦ ἀλλαχοῦ σημαί-
 νει φιλικὸν χαρῆσιμον τῶν ξένων
 ὑπὸ τῶν ἀνηχόντων εἰς τινα οἶκον.
 Ἐνταῦθα ἡ ἔννοια: Ὁ θεὸς θά ἡ-
 δίκει τὸ ἐξυτοῦ ὀξίωμα, ἂν ἄνευ
 μάλιστα ἀφορμῆς ἤρχετο εἰς προσω-
 πικὴν ἐπιμίξιαν πρὸς ἕνα θνητὸν,
 ἐχαίρέτα, ἐπεσκέπτετο.

καί μιν ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος ἠνκόμοιο
λίσσειο καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.»

- ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμαῖε,
470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐθι λίπεν· ὃ δὲ μῖνεν ἐρύκων
ἵπλους ἡμιόνους τε· γέρον δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
τῷ ῥ' Ἀχιλλεὺς ἴζεσκε δῖφιλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
εὔρ', ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθεῖατο· τῷ δὲ δὴ οἶω,
ἦρος Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρρος,
475 ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέλπηγεν ἐδωδῆς,
ἔσθων καὶ πίνων· ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἀγχι δ' ἄρα στάς
χεροῖν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
δεινὰς ἀνδροφόνους, αἱ οἱ πολέας κτάνον υἱας.

466. ὑπερ] ἄρα Ο 660.

467 τέκεος] τοῦ Νεοπολέμου.
Ὅρα Τ 326. Ὁ Πρίαμος κατωτέρω
δὲν ἀναφέρει οὔτε τὸν υἱὸν οὔτε τὴν
μητέρα. Π.βλ. 486 ἐξ.—σὺν-δολι-
νης] ἢ σὺν ἐπ τείνει τὴν ἔννοιαν τοῦ
δολεῖν.—συγκινεῖν, κάμπτειν.

468 570. Ὁ Πρίαμος εἰσελθὼν
παρακαλεῖ τὸν Ἀχιλλεὺς ἢ ἀπο-
δώσει εἰς αὐτὸν τὸν νεκρὸν τοῦ Ἑ-
κτορος. Ὁ Ἀχιλλεὺς παρηγορεῖ τὸν
γέροντα καὶ ὑποσχέται τὴν ἀπό-
δοσιν τοῦ νεκροῦ.

469 ἄλτο] ἢ λέξις δὲν ἀρμόζει
εἰς τὸν Πρίζμιν, ἀλλ' ἐτέθη κατὰ
συνήθειαν στερεότυπον.

470. κατ'] ἀνήκει εἰς τὸ λίπεν.
—αὐθι] ἐν τῇ αὐτῇ.

471. οἴκον] ἐνταῦθα κλισίης.

472. τῷ] Ε 752.—ἴζεσκε] συνή-
θειε νὰ κάθηται, συνήθως διέτριβε.
—ἐν] ἔνδον, ἐν αἴκῳ—αὐτὸν] ὀρί-
ζει τὸ μῖν κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ
ἔταροι.

473 ἔταροι] οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν
Μυρμιδόνων, οἱ ὅποιοι καὶ ὀμοστρά-
πεδοὶ τοῦ Ἀχιλλεὺς ἦσαν. πρβλ 123.

—ἀπάνευθε] μακρὰν, χωριστά, ἀλλ'
ἐν τῷ παραπήγματι. Πρβλ. 484.
Πρὸς τοῦτο ἀντιτίθεται τὸ ἐν 475
παρέοντε=πλησίον του.

474. Ἄλκιμος] ὄρα Τ 392.

475. ποίπνυον] ὄρα Α 600. Ἐ-
πειδὴ τὸ δεῖπνον εἶχε τελειώσει,
ἤτχολοῦντο ἀποκομίζοντες τὰ λεί-
ψανα τῶν ἐδεσμάτων, τὰ ἐπιτρα-
πέζια σκεύη καὶ τὰς τραπεζὰς. πρβλ.
η 232, ζ 455, τ 61—ἐδωδῆς] πρᾶ-
ξιν δηλοῖ. Ἀναπτύσσεται ὑπὸ τῶν
ἔσθων καὶ πίνων. Καὶ ἀλλαχού ἢ
λέξις ἐδωδῆ περιλαμβάνει βρώσιν
καὶ πόσιν. ε 196 ἐξ.

476. ἔσθων πίνων] ἀνήκουσιν
εἰς τὸ ἀέληγεν, τὸ ὅποιον καὶ μὲ
γενικὴν συντάσσεται καὶ μὲ μετο-
χῆν. Ἡ τράπεζα πρὸ τοῦ φαγητοῦ
παρετίθετο παρὰ τοὺς διευθύνοντας,
μετὰ δὲ τὸ φαγητὸν ἀπεκομίζετο.

477. Καὶ ἐ, Η 427 λέγεται ὁ
Πρίαμος μέγας, συνηθέστερον ὁμοῦς
μεγαλήτωρ, θεοειδής.

478. κύσε] τοῦ κυνέω.

479. ἀνδροφόνους] ἀναπτύσσεται
ὑπὸ τῆς ἀναφ. προτ.

- 480 ὡς δ' ὄτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
 φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 ἄνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας,
 ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἰδοντο.
- 485 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε·
 ἀμνήσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου, ὡς περ ἐγών, ὄλοφ' ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μὲν που κείνον παριναίεται ἀμφὶς ἐόντες
 τεύρουσ', οὐδέ τις ἔστιν ἄρην καὶ λοιγὸν ἀμύναι.
- 490 ἀλλ' ἢ τοι κείνός γε σέθεν ζῶντος ἀκούων
 χαίρει τ' ἐν θυμῶ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἴδν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντα.
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτος, ἐπεὶ τέκον υἴας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐ τινά φημι λελεῖσθαι.
- 495 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὄτ' ἤλυθον υἱεὶς Ἀχαιῶν·

480. ἄτη πυκινή] βαρεῖα κακο-
 κεραλίᾳ, ἀμαρτήματα. *Ἄρα Α 412.
 *Ἄλλ' ἐντοῦθα, ὡς τὰ ἐπόμενα δη-
 λουσὶν σημαίνει οὐχὶ τὴν ἐσωτερικὴν
 ἢ θηκὴν ἐνοχλῆν ἀλλὰ τὴν ἐκ
 ταύτης ἐξωτερικὴν βλάβην δηλ. τὰ
 ὀλέθρια ἀποτελέσματα τοῦ ἀμαρτή-
 ματος· διότι διὰ τὸν φόβον τῆς ἐκ-
 δικήσεως ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ ἀπὸ
 τῆς πατρίδος. *Ὡς τε ἡ ἔννοια : ὅταν
 ἔλθῃ εἰς τινὰ ἄ-δρα βαρεῖα δυστυ-
 χία—λάβῃ] καταλάβῃ, εὐρη.

481. *Ἄρα Β 666.

482. ἀφνειοῦ] πλοῦσιον ἀναφέρει,
 διότι ὁ πλοῦσιος δύναται νὰ βοη-
 θήσῃ καὶ προστατεύσῃ τὸν φυλάξα.
 — θάμβος δ' ἔχει εἰσορ.] ἐνταῦθα
 κεῖται τὸ σημεῖον τῆς παραβολῆς
 484 ἄλλοι] 473.

485. καὶ λισσόμενος· ἔπειτα] ὁ καὶ
 ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐν 478 ἐξ. δηλ.
 οὐ μόνον λάβε καὶ κῦσε ἀλλὰ καὶ
 ἔειπε λισσόμενος

486. θεοῖς ἐπιείκελ.] βρα I 485.

487. τηλίκου] δηλ. ἐόντος. ἀνα-
 πύσσεται ὑπὸ τῶν *ὄλοφ'... οὐδῶ.*
 *Ἢ παρὲνθετος ἀναφορικὴ πρότασις
 ἀναφέρεται ὄχι εἰς τὸ τηλίκου ἀλλ'
 εἰς τὴν ἐπομένῃν ἀνάπτουζιν αὐτοῦ.
 — ὄλοφ] ὁμοίως ἀλλαγῶ τὸ γῆρας
 λέγεται λυγρὸν καὶ στυγερόν. —
 ἐπὶ γήραος οὐδῶ.] *Ἄρα Χ 60.

488. καὶ] εἰς τὸ κείνον ἀνήκει.
 — παριναίεται (ναῖο) ἀναπτύσσεται
 ὑπὸ τοῦ ἀμφὶς ἐόντες. πρβλ. 6 65
 προικτιόναι, οἱ περ ναϊστίουςι.

489. τεύρουσαι] ὁμοίᾳ τινι εἰκάζει
 καὶ ὁ Ἀχιλεὺς ἐν Α 496 ἐξ. —
 ἀρῆ] M 334. — ἀμύναι] ἀπαρῆμ.
 ἀκελουβίας τοῦ ἔσθιν, δ = πίστεστιν.
 *Ἄρα T 140.

491. ἐν θυμῶ] συγγοτέρα εἶναι ἢ
 ἀπλῆ δοτικὴ : θυμῶ Π 544. — ἐπὶ
 ἐπίσημα : προπέτι, ἐκτός τούτου.

493, 494 = 255. 256. — πανάπο-
 τμος] ἐνοεῖται : εἰμ]. — τῶν δ' οὐ
 τινά φημι λελ.] τοῦτο πῶς πρέπει
 νὰ ἐννοηθῇ, φαίνεται ἐν 256-262

ἔννεκαίδεκα μὲν μοι ἱὼς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναιῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὧς δέ μοι οἴος ἔην, εἶρτο δὲ ἄστνυ καὶ αὐτούς.
 500 τὸν σὺ πρόφην κτείνας ἀμνυόμενον περὶ πάτρης,
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν
 λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδέοιο θεοὺς Ἀχιλεῦ, αὐτὸν τε ἔλεεσον,
 μισάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἔλεεινότερός περ,
 505 ἔτλην δ' οἷ' οὐ πῶ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 ἀνδρὸς παιδοφόνουιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.»
 ὧς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατρός ὑφ' ἕμερον ὄρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα.

496. ἱῶς] = τῆς αὐτῆς. Ω 66. ἐκ νηδύος] ἐννοεῖ τὴν τῆς Ἐκάβης.

497. γυναιῖκες] πολλακίδες. Ὁ Ὀμηρος ἀναφέρει δύο, Λαοσθήνη Φ 85, Χ 48 καὶ Κασσιάνειραν Θ 305. Υἱὸς τῆς Ἐκάβης ἀναφέρει τὸν Ἔκτορα. Παρὶν, Δημόφρον, Πολίτην, Ἄντιφον, Ἐλενον, υἱὸς δὲ τῶν παλλακίδων τὸν Δημοκόωντα, Γοργυθίωνα, Ἴσον, Κεθριόνην, Δυκάονα, Πολύδωρον. Ἄναφέρει καὶ ἄλλους υἱοὺς τοῦ Πριάμου ἐν 249 ἐξ καὶ ἀλλαχοῦ τὸν Ἐχέμμονα καὶ Χρομίον ἀλλ' ὄχι καὶ τὰς μητέρας αὐτῶν.

498. τῶν] ἀναφέρεται εἰς τὸ πενήκοντα. Παράθεσις τούτου εἶναι τὸ πολλῶν. = τούτους τοὺς περισσοτέρους ἀφῆρπασεν ὁ πόλεμος. Ταῦτα δὲν ἀντιφάσκουσι πρὸς τὰ «τῶν δ' οὐ τινὰ φημι λελεῖσθαι.» Ὅρα 493.

499. οἴος] μοναδικός, ἕξοχος. Ἄναπτύσσεται ὑπὸ τοῦ «εἶρτο δέ,» τὸ ὅποσον παραταιτικῶς ἐξηγήθη ἀντὶ τοῦ ὅς εἶρτο. Πρὸδ. Ζ 403 «οἴος ἐρύετο Ἴλιον Ἔκτωρ.» — αὐτοὺς] ἡμᾶς αὐτούς, τοὺς κατοίκους.

504 ἔλεεινότερος] ἢ ὁ σὸς πατήρ. Τοῦτο ἐξάγεται μὲν ἐκ τῶν

ἐν 490-500, ἀλλ' ἐνταῦθα αἰτιολογεῖται δι' ἔτι μᾶλλον ἰσχυροῦ λόγου, δηλ. διὰ τοῦ ἐν 505 ἐξ.

505 ἔτλην] ὑπέμεινα, ἐβάσταξα.

506. ἀνδρὸς] ἀνήκει εἰς τὸ στόμα. — χεῖρα ὀρέγεσθαι] ὁ ἰκετεύων διὰ τῆς δεξιᾶς ἤπτετο τοῦ γενείου τοῦ πρὸς ὃν ἀπετίετο, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς περιέβαλλε τὰ γόνατα αὐτοῦ, ὅπως ἢ Θε κ ἐν Α 500 ἐξ Ὁ Πρίαμος ἐν 478 ἤψατο τῶν γονάτων τοῦ Ἀχιλλέως. περὶ δὲ τὸ τέλος τοῦ λόγου, συγκεφαλαίων πάντας τοὺς λόγους τῆς ἰκεσίας αὐτ' ὁ (503 ἐξ.) ἐτόλμησε νὰ ἐγγίῃ τὸ γένειον τοῦ Ἀχιλλέως διὰ τῆς δεξιᾶς, ἐνφ' ἡμῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ τὰ γόνατα. Τὴν δεξιὰν αὐτοῦ τὸν ὁ Ἀχιλλεύς ἐν 508 ἤρμα ἀπάθησε.

507. πατρός] ἀντικειμ. γενικῆ τοῦ γόοιο. — ὑφ' ἀνήκει εἰς τὸ ὄρσε. — Ἡ μνεία τοῦ ἀπόντος γέροντος πατρός νικᾷ τὸν μέγρο· τοῦδε ἀμύλαχτον Ἀχιλλεῖα· διὸ παραιτεῖται πάσης περαιτέρω ἐκδικήσεως καὶ νικᾷ νίκη καλλίστην καταθαμάζων τὸν ζυετρον αὐτοῦ ἐγωισμόν.

508. Ταῦτα πράττει ὁ Ἀχιλλεύς,

τὸ δὲ μνησαμένω, ὃ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφθόνοιο
 510 κλαῖ' ἀδινά, προπάρουθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεῖς,
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἔδν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὄρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 [καὶ οἱ ἀπὸ πρᾶπιδων ἦλθ' ἕμερος ἢδ' ἀπὸ γυίων.]

515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ᾤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστην,
 οἰκτεῖρων πολίων τε κάρην πολίων τε γένειον,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

«ἄ δειλ', ἦ δὲ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς
 υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔζευ ἐπὶ θρόνου. ἄλγεα δ' ἔμπης
 ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἔασομεν ἀχνύμενοί περ.
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

ἵνα μὴ ἐπὶ μακρότερον ὁ σεβαστὸς γέρων διατελῇ ἐν τῇ ταπεινωτικῇ τοῦ ἱκέτου θέσει.

509. τῶ, ὃ μὲν-αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς] μετὰ τὸ ὄκνον ἔπονται τὰ μέρη ὁμοιοπτώως (E 28), ἀλλ' ἐνῶ ἐν τῷ πρώτῳ κῶλφ παρὰ τῷ Ἔκτορος ἐννοεῖται ἡ μετοχὴ μνησάμενος, ἐν τῷ δευτέρῳ τὸ ἔδν πατέρα ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ κλαῖεν.

511. ἄλλοτε δ' αὐτε] δὲν προηγῆθη ἄλλοτε μὲν, ὅπως καὶ ἐν XI 71.

512. τῶν] ἀραιοτική γενική τοῦ δρώρει. Ὅρα I 573 — δώματα] οὕτω καταχρηστικῶς λέγει τὴν κλισίην, ὅπως ἐν 471, 572 λέγεται οἶκος.

514. Ἀπορρίπτεται ὁ στίχος, διότι περιττεύουσι τὰ ἐν αὐτῷ μετὰ τὰ ἐν 513, καὶ διότι ἡ συγκρίσις καταλομβάνει μὲν τὴν καρδίαν ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ μέλη, ὅπως ὁ φόβος, ὁ κάματος, ἡ πεῖα.

515. χειρὸς ἀνίστη] πρβλ. 510 «προπάρουθε ἔλυσθεῖς.» Εἰ αἱ ἡ πρώτη πράξις, δι' ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς δει-

κνύει, ὅτι δέχεται τὴν ἱκεσίαν καὶ λαμβάνει τὸν ἱκέτην ὑπὸ τὴν προστασίαν του.

518. δειλ' = δειλέ. — ἄνσχεο] ὁ πρόσωπον ἄοριστου τοῦ ἀνέχομαι.

519-521 = 203-205. Οἱ στίχοι εἶναι ἀρμυδιώτατοι εἰς τὸ στόμα τῆς Ἐκάτης ἐν 203, ἀλλ' ἐνταῦθα οὐχί, καὶ εἶναι φυσικώτατοι μετὰ τὰ ἐν 201, ἀλλὰ δὲν προσέδοκα τις αὐτοὺς καὶ μετὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ 518. Διὰ ταῦτα θεωροῦνται ὑποπτοι.

522. Ἀρῶ ὁ Ἀχιλλεὺς λαμβάνει οὕτω τὸν Πρίαμον ὑπὸ τὴν προστασίαν του, δύναται οὕτως νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἡ ἱκεσία αὐτοῦ θὰ ἐκπληρωθῇ, ἂν καὶ οὐδὲν ἀκόμη περὶ αὐτῆς ὁ Ἀχιλλεὺς εἴπῃ.

523 ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι] νὰ ἡσυχάζωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ, δηλ. νὰ μὴ ἐξεγειρωμένον αὐτὰ συλλογίζόμενοι ἢ διαλεγόμενοι περὶ αὐτῶν. — ἔασομεν] ὑποτακτική.

524. πρῆξις] πράξις, ὠφέλεια ἢ

- 525 ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσὶ.
δοιοὶ γὰρ τε πίθει κατακείαται ἐν Διὸς οὐδὲι
δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων·
ᾧ μὲν κ' ἀμιξίας δῶν Ζεὺς τερπικέρουνος.
530 ἄλλοτε μὲν τε κακῶ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῶ.
ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δῶν, λωβητὸν ἔθηκε·
καὶ ἐ κακῆ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διαν ἐλαύνει,
φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.
ὡς μὲν καὶ Πηλεΐη θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
535 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο

ἐκ τῆς πράξεως, ἀγαθὸν ἀποτελέσ-
μα. οὔτις πρῆξις πέλειται = οὐδὲν
κατορθοῦται, οὐδὲν προκύπτει· ἀγα-
θὸν ἐκ τοῦ θρήνου, ὁ θρήνος οὐδὲν
ὠφελεῖ.

525. ᾧς] ἐπέξηγεῖται ὑπὸ τοῦ
«ζῶειν ἀχνυμένοις.» — ἐπεκλώσαν-
το] ὄρα Υ 128.

526 ἀκηδέες = ἀπηλλαγμένοι λυ-
πῶν. Μόνον ἐνταῦθα ἔχει τὴν ση-
μασίαν ταύτην. Ὅρα Φ 123 Οἱ θεοὶ
λέγονται καὶ μάκαρες, ὅσα ζῶοντες.

527. Ἡ ἐντεῦθεν ἀρχομένη ἀλ-
ληγορία αἰσθητοποιεῖ τὴν ἐν 525
ἐξ. γιῶμην, ὅτι κληῖρος τῶν ἀνθρώ-
πων εἶναι ἡ λύπη· διότι καὶ ὁ σχε-
τικῶς εὐτυχῆς, οἷος ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ
Πρίαμος ἔχουσι τύχην μικτήν. —
ἐν Διὸς οὐδὲι] ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς
αἰθούσης τοῦ Δ ὀς.

528. δίδωσι] ἐννοεῖται: ἀνθρώ-
ποις. Τοῦτο ἐπίστευον, ὅτι ἐγένετο
ἅμα τῇ γεννήσει. 534 ἐξ. Υ 128 —
κακῶν] ἐννοεῖται πρὸ αὐτοῦ: ἕτε-
ρος μὲν. — ἑάων] πάντες οἱ θεοὶ λέ-
γονται «δωτήρες ἑάων.» Εἶναι πληθ.
γενική τοῦ ἐν οὐδέτερου τοῦ ἐν.

529. ἀμιξίας] μετοχὴ ἀορίστου
τοῦ ἀναμίγνυμι. Γρ. 17, 6'. — ἀμ-
μίας δῶν] δῶση δῶρα ἀνάμικτα
καλὰ μὲ κακά. πρβλ. θ 63, ο 488.
Καθ' Ὅμηρον μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου

εἶναι τὸ κακόν· ὥστε εὐτυχῆς εἶναι
ὅστις λάβῃ καὶ τι ἀγαθόν.

530. κύρεται] ἐδῶ μόνον ἀπαντᾷ
τὸ μέσον.

531. τῶν λυγρῶν] δηλ. μόνον
ἐκ τῶν κακῶν δῶρων (528). — λω-
βητὸν] περιυβρισμένον, ἀντικείμε-
νον γενικῆς περιφρονήσεως, ὡς καὶ
ἐν 533 ἀναπτυσσεται. — δῶν ἔθη-
κεν] ὁ Ζεὺς.

532 βούβρωστις] ἐκ τοῦ ἐπιτα-
τικῆς βοῦ (ὄρα Ν 824) καὶ βιβρώ-
σκου. Κυρίως μὲν = βουλμία, ἀκό-
ρεστος πείνα, ἀλλ' ἐπιτα σημαίνει
τὴν ὑψίστην ἀθλιότητα, δι' ἣν τις
ἄπατρις καὶ πένης πλανᾷται πρὸς
κορεσμὸν τῆς πείνης. πρβλ. ο 344
«ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ
κῆδε' ἔχουσιν ἀνέρες, ὅν κεν ἴκηται
ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄγλος.» Ἐν
Σμύρνῃ ὡς θεὰ Βούβρωστις εἶχε
ναὸν καὶ ἐξίλοῦτο διὰ θωσιῶν.

533 φοιτᾷ δὲ] πρότασις ἀκολου-
θίας παρατοκτικῶς ἐξενηγεμένη.

534. ᾧς] δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ
ἐν 533 ἀλλ' εἰς τὰ ἐν 529 ἐξ., ὅπου
ὁ λόγος περὶ μακρῶν δῶρων. — μὲν]
ἡ ἀντίθεσις κεῖται ἐν 538.

535. ἐκ γενετῆς] κατὰ τὴν γέν-
νησιν ὠρίζετο τοῦ ἀνθρώπου ἡ μέ-
λουσα τύχη. — πάντα ἐπ' ἀνθ.]
Κ 213. Ἄλλαχού τὸ κέκασται ἔχει

ὄλβω τε πλούτῳ τε, ἀνάσσει δὲ Μυρμιδόνεσσι,
καὶ οἱ θνητῶ ἔοντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν.
ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὐ τὶ
παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένητο κρειόντων,
540 ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδὲ νῦ τόν γε
γρηάσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πατρὸς
ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
καὶ σὲ γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι
ὄσσον Δέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔεργει
545 καὶ Φρυγίᾳ καθύπερθε καὶ Ἑλλάσποντος ἀπειρῶν
τῶν σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκασθαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἦγαγον Οὐρανίωνες,
αἰεὶ τοι περὶ ἄστῳ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε.

ἀπλήν αἰτιατικὴν προσώπου, Β 530, Ν 431, Ξ 124, Π 808.

536. ὄλβω πλούτῳ] συνώνυμα.

538. ἐπὶ] προσέτι, πρὸς τούτοις, δηλ. πρὸς πάσῃ τῇ εἰρημένῃ εὐτυχίᾳ.—καὶ τῷ] καὶ εἰς τοῦτον τὸν οὕτω διαφιλῶς διὰ μεγάλων εὐτυχιῶν εὐνοηθέντα ὑπὸ τῶν θεῶν.

539. κρειόντων] ἡγεμονικῶν, οἱ ὅποιοι νὰ δύνανται νὰ διαδεχθῶσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ. Οὕτω καὶ ἀνακτες λέγονται οἱ βασιλοπαῖδες.

540. παναώριον] (ἁώριος) = πάντῃ ἄωρος, ὅστις παντάπασι δὲν ἐρχεται εἰς ὄριμον ἡλικίαν, ἁώρους ἀποθνήσκων, βραχυβίος. ἐν Α 352 λέγεται μινυρθάδιος.

541. κομίζω] ὄρα Ε 359.

542. ἦμαι κήδων] ἰσχυρὰ ἀντίθεσις πρὸς τὸ κομίζω. = ἀντὶ νὰ γηροκομῶ τὸν πατέρα κἀβῆμαι καὶ λυπῶ σέ. Ἡ φράσις εἶναι δηλωτικὴ ἀδιαφορίας τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὰ κατορθώματα αὐτοῦ προελθούσης ἐκ τῆς ἀθυμίας, ἐν ἣ ἥδη διετέλει.

543. καὶ σὲ] τοῦτα λέγονται μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὰ περὶ Πηλέως εἰρημένα. 534-537. — τὸ πρὶν] δηλ.

πρὸ τοῦ πολέμου. Ἄνηξι: εἰς τὸ εἶναι — εἶναι] παρατακτικῶς,

544. ὄσον] ὄσην χώραν. Ἐπαναλαμβάνεται ἐν 546 διὰ τοῦ τῶν. — ἄνω] πρὸς τὰ ἄνω, δηλ. πρὸς βορρᾶν αὐτῆς, διότι ἡ Δέσβος κεῖται πρὸς νότον τῆς Τροίας. — Μάκαρος] υἱοῦ Αἰόλου καὶ οἰκιστοῦ τῆς Δέσβου. — ἐντὸς ἔεργει] περικλείει, ἐντὸς ὁρίζει.

545 Φρυγίᾳ] ἐννοεῖται: ἐντὸς ἔεργει. — καθύπερθε] ἀνῆξι εἰς τὸ Φρυγίᾳ. = ἡ ἄνωθεν, δηλ. ἡ ἀνατολικῶς καὶ βορειανατολικῶς κειμένη — Ἑλλάσποντος ἀπειρῶν] ἀλλαχού λέγεται πλατύς. Ὅρα Η 86. Οὗτος ὄριζε τὴν Τροίαν πρὸς βορρᾶν καὶ βορειοδυτικῶς.

546 τῶν] τῶν κατοικῶν τῆς ἐν 544 ἐξ περιγραφείσης χώρας. Μόνον ἐδῶ τὸ κέκασθαι ἔχει γενικὴν, ἀλλαχού ἔχει αἰτιατ. ἢ ἐν ἣ μετὰ μὲ δυτικῆν. — υἰάσι] = τῷ πλήθει τῶν υἱῶν. — κεκασθαι] ἀπαρ. ὑπερσυντελικῶς μὲ σημασίαν παρατακτικῶς.

547. πῆμα τόδε] τὸν νῦν πόλεμον. Ἀντιτίθεται πρὸς τὸ «πρὶν μὲν» 543,

ἀνσχεο, μηδ' ἀλίσστον ὀδύρευο σὸν κητὰ θυμόν·
 550 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔπος,
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις· πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα.»
 τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 »μὴ μέ πω ἔς θρόνον ἴξε διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 κῆται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδῆς, ἀλλὰ τάχιστα
 555 λῦσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 πολλὰ, τὰ τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶν δ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἔς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄραν φάος ἡελίοιο]».
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

549. Ὁ Ἀχιλλεύς, ὅτε ἔμελλε νὰ ἀναφέρῃ τὸ μέγιστον δυστύχημα τοῦ Πριάμου, τὸν θάνατον τοῦ Ἐκτορος, διακρίπτει ἀποτόμως τὸν λόγον ἀναμνηθεὶς τῆς ἐν 522 παραινέσεως αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δ' ὁ γέρον δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν θρήνον, ἀποτείνει τὴν ἐνταῦθα παρακλήσιν, μεθ' ἣν ἐπαναλαμβάνει ἐν 550 τὴν ἐν 524 δικαιολογίαν.

550. *πρήξεις*] ὄρα 524.

551. *ἀνστήσεις*] περὶ νεκροῦ λεγόμενον εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ κείσθαι. Ἄναπτύσσει τὸ *πρήξεις*. — *πρὶν*] ἐπιρ. — *καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα*] δὲν ἀπειλεῖ ὁ Ἀχιλλεύς, ὅτι θά φονεύσῃ τὸν Πριάμον θυμωθεὶς δια τὸν παραινέζομενον θρήνον αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς θέλει νὰ εἴπῃ, ὅτι: σὺ αὐτὸς θ' ἀποθάνῃς πρότερον πρὶν ἀναστήρῃς τὸν Ἐκτορα, δηλ. τοῦτο οὐδέποτε θά συμβῇ. — *πάθησθα*] ὄρα Z 459.

553. *μη ποῶ*] ὁρίζεται ὑπὸ τῆς προτάσεως «ὄρα. . . ἀκηδῆς» — *ἴξε*] πρβλ. 522.

554. *ἀκηδῆς*] παρτημελημένος ἐστερημένος τῶν φροντίδων τῶν προσηκουσῶν εἰς νεκρὸν, οἷα ἦτο ἡ πλύσις, ἡ ἀλείψις, ἡ ἐνδύσις (πρβλ. 343-353): ἐντεῦθεν προέρχεται καὶ ἡ σημασία: ἄταφος, ω 187. Z 60.

— *ἐνὶ κλισίῃσιν*] ὄρα 413. Ὁ νεκρὸς ἔκειτο ἐν τῇ αὐλῇ. πρβλ. 572, 582 ἔξ.

556. Ὁ Ἀρίσταρχος ἀπέριπτε τοὺς στίχους 556, 557 ὡς ἀναρμόστους τῷ Πριάμῳ. ἀληθῶς δὲ οὐτοὶ δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἡγουμένοις ἀνυπόμικτον τοῦ Πριάμου δεῦσθαι νὰ ἴδῃ τὸν νεκρόν. πρόσθετος ὅτι τὸ *πρῶτον* (557) εἶναι τι ἀκατάληπτον. — *τῶνδε*] τῶν ἀποίωνων. — *ἀπόναιο*] εὐκτικῆ ἀορίστου τοῦ ἀποθνῆσθαι = ἀπολαύω, χαίρομαι. — *ἔασας*] ἐφείσθης, δὲν ἠνώχλησας, δὲν ἐπείραξες. Δ 42, 226, I 701. Ο 87 κ.ά. Οὕτως ἐξηγοῦμεν τὴν λέξιν διότι ὁ ἐπόμενος στίχος λείπει ἐν τοῖς ἀριστοῖς χειρογράφοις· εἶναι λοιπὸν προσθήκη μεταγενεστέρου τινὸς θέλοντος νὰ συμπληρώσῃ τὸ μὴ κατανοηθὲν ἔασας ἢ δ' ἀδέξιος τοῦ στίχου συρραφῇ (πρβλ. π 388, κ. 498) φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ αὐτὸν οὐδεμίαν πρὸς τι ἀναφορὰν ἔχοντος.

559. Ὁ Ἀχιλλεύς ὀργίζεται, διότι ὁ Πρίαμος δὲν θέλει νὰ σηκωθῇ πρὸ τῆς λύσεως τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἐκτορος, ἦν ἔχει ἤδη υποσχεθῆ ὁ Ἀχιλλεύς διὰ τοῦ τρόπου του. ὄρα 515, 522. Θυμωθεὶς δὲ ἀναλογίζεται, ὅτι ἀποδίδων τὸν νεκρὸν

- 560 ἀμκέτι νῦν μ' ἐρέθειζε γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἔκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
 μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίσιω γέροντος.
 καὶ δὲ σὲ γινώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε θοῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
- 565 οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἠδῶν,
 ἐς στρατόν· οὐδὲ γάρ ἄν φυλακοὺς λάθοι, οὐδέ κ' ὄχῃα
 ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετρώων.
 τῶ νῦν μή μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης,
 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω
- 570 καὶ ἱκέτην περ ἑόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.»

δὲν ἐκπληροῖ τὴν πρὸς τὸν Πάτροκλον ὑπόσχεσιν (Ψ 182 ἐξ Πρβλ. Ω 592 ἐξ.), καὶ φοβεῖται μήπως, ἐὰν ἡ σκέψις αὐτῆ διὰ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Πριάμου ὑποτροφομένη ἐπικρατήσῃ ἐν αὐτῷ, μήπως ἀνάψῃ πάλιν τὸ πρὸς τὸν Ἔκτορα πάθος αὐτοῦ καὶ μίσος καὶ ὀργήσῃ μέχρι τοῦ νὰ ἐπιβάλῃ χειράς καὶ ἐπὶ τοῦ Πριάμου (568-570). Οἱ δὲ λόγοι, δι' οὓς ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν παρέδιδεν ἀμείσως τὸν νεκρὸν εἰς τὸν Πρίαμον, ἐκτίθενται ἐν 582 ἐξ.

560. αὐτὸς] αὐθιγμῆτως, ὥστε περιττὰ οἱ παρακλήσεις σοῦ.

561. Διόθεν . . . ἦλθεν] 194. δέ = γάρ

563. καὶ δὲ σὲ] κατὰ πρόληψιν τὸ σὲ κείτα ὡς ἀντικ. τῆς κυρίας προτάσεως, ἐπαναλαμβάνεται δὲ καὶ ἐν τῇ ἐξηρητημένῃ. Τονίζεται, διότι ἀντιτίθεται πρὸς τὸν Ἀχιλλεὺς : ὅπως ἐγὼ ἔλαθον μήνυμα ἐκ Διὸς. οὕτω καὶ σὲ θεὸς ὠδήγησεν. — οὐδέ με λήθεις] ἀόνητικῶς λέγει ὅτι καταφατικῶς ἡ ἡγουμένη πρότασις.

565. οὐ κε τλαίη] δηλ. ἀνευ θεοῦ ὀδηγοῦ. — ἠδῶν] οἱ τοιοῦτοι διὰ τὴν νεότητά εἶναι ἰσχυρότεροι καὶ τολμηρότεροι.

566. φυλακοὺς] μόνον ἐνταῦθα ἀπαντᾷ ἀντὶ τοῦ ἀλλαχοῦ: φύλακας.

Ἐν 444 λέγονται φυλακίτες. — ὄχῃα] 453. Ὅρα Μ 121. Ὁ πρῶτος οὐδὲ εἶναι ἐπιδοτικὸς, ὁ δεῦτερος συμπλεκτικὸς.

567. μετοχλίσσει] Μ 448. Ἡ λέξις εἶναι δηλωτικὴ μεγάλης τῶν δυνάμεων ἐντάσεως· διότι τὸ μετοχλίσσει κυρίως = μετακινεῖν διὰ μοχλῶν, μετακινεῖν μετὰ πολλοῦ κόπου. — ἡμετέρων = ἐμῶν.

568. Ἐπανέρχεται· εἰς τὰ ἐν 560. — ἐν ἄλγεσι] ἐν ταῖς θλίψεσιν, ἐν αἷς εὐρίσκειται ἡ καρδιά μου. Τοῦτο λέγει, διότι ἡ ὑπάρχουσα τῆς ψυχῆς θλιβερά κατάστασις ἔχει προδιάθεσιν πρὸς νέον ἀναθραμῶν.

569. μή] ἐκφράζει ἀπειλήν, ἣν ἐντονωτέρων καθιστᾷ ἡ ἐπανάληψις τῆς προσφωνήσεως. — γέρον] τὸ οὗ ὡς μακρὸν λαμβάνεται. Γρ. 29 α'. Σπουδαία εἶναι ἡ προσθήκη ἐνὶ κλισίῃσιν, διότι ὑπομνησθεῖς, ὅτι ἔχει ἤδη (515) λαβεῖ αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

570. Διὸς ἐφετμάς] δὲν ἐνοεῖ τὰς ἐν 133 ἐξ, ἀλλ' ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ εἰκέτην περ ἑόντα τὰς καθόλου πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Διὸς ἐντολὰς νὰ σέβωνται καὶ προστατεύωσι τοὺς ξένους. Διὰ τοῦτο ἐλέγετο ἱκέτησις, ἐπιτιμητῶν ἱκετῶν. ι 270.

ὡς ἔφατ', ἔδεισεν δ' ὁ γέρον καὶ ἐπέιθετο μύθῳ.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο λέων ὡς ἄλτο θύραζε,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἔποντο,
 ἥρωα Ἀυτομέδων ἠδ' Ἄλκιμος, οὐς ῥα μάλιστα
 575 τῷ Ἀχιλεὺς ἐτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα,
 οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλῆτορα τοῖο γέροντος,
 κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἑυσσώτρου δ' ἀπ' ἀπίνης
 ἦρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἀποινα.
 580 κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε' ἑύνητόν τε χιτῶνα,
 ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἰκόνδε φέρεσθαι.
 δμῶα δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ' ἀμφὶ τ' ἀλείψαι.
 νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἷόν,
 μὴ ὃ μὲν ἀχρυμένη κραδίη χολὸν οὐκ ἐρύσαιτο

571 595. Ὁ Ἀχιλεὺς διατάσσει νὰ λάβωσιν ἀπὸ τῆς ἀμάξης τὰ λῆτρα καὶ νὰ πλύνωσιν, ἀλείψωσιν, ἐνδύσωσι καὶ ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσωσι τὸν νεκρόν, ὑπισχνεῖται δὲ τῷ Πατρόκλῳ ἀνάλογον μέρος ἐκ τῶν λῆτρων.

571. ἐπελθετο μύθῳ] δηλ. ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρόνου 522, 553.

572. λέων ὄξ] δηλ. ἐν μεγίστῃ σπουδῇ καὶ ἐρεθισμῷ.

576. ὑπὸ ζυγόφιν = ὑπὸ ζυγοῦ. Ὅρα Θ 543.

577. καλῆτορα] ὁ κῆρυξ οὗτω λέγεται ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ συναλεῖν τὸν ὄχλον· ὅθεν καὶ ἀστυβοῶτης, 701. Περβλ. Η 384.

578. δίφρου] ἦν ἔδρα ἄνευ ἐρείσινώτου. Εἰς τοιοῦτον κάθισμα ἐκάθισαν τὸν κήρυκα ὡς ὑποδεέστερον. — ἑυσσώτρου] σῶτρον εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ἴτυς καὶ σημαίνει τὸν τροχόν. Περβλ. Ε 725, Δ 486. Ὡστε = ἐχούσης καλοῦς, ἰσχυροῦς τροχοῦς.

580. κὰδ δ' ἔλιπον] ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἐν τῷ ἄλλῳ πράγματι εἰσάγαγον εἰς τὸ παράρηγμα. — δύο φάρεα] τὸ ἐν δι' ὑπόστρωμα τῷ νε-

κρῶ τὸ δὲ ὡς κάλυμμα. — ἐύνητόν] Σ 596. — χιτῶνα] ἕνα ἐνδύσασαι τὸν νεκρόν.

581. πυκάσας] εἶναι ἡ κυρία ἔνονοι τῆς προτάσεως. Ὅρα Θ 124

582. ἐκκαλέσας] ἐκ τοῦ θαλάμου κειμένου εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ παραπήγατος. — κέλετ' = κέλετο.

583. νόσφιν] μακρὰν τοῦ Πριάμου, δηλ. εἰς ἀπόκεντρον μέρος τῆς αὐλῆς. — ὡς μὴ ἴδοι] τελικῇ πρότασις, αἱ δ' ἐπόμενοι οἱαὶ τοῦ μὴ εἰσαγόμενοι προτάσεις δηλοῦσι τὰ περαιτέρω ἐπιφύρα ἀποτελέσματα. Εἶναι ὅμως ἀκατάληπτον πᾶς ὃ ἐν τῷ παραπήγματι Πρίαμος θὰ ἔβλεπε τὰ ἐκτὸς αὐτοῦ γινόμενα, ἀφοῦ μάλιστα ἦτο νύξ. διὸ πιθανόν ὅτι οἱ στίχοι 583-586 εἶναι ἀπλῆ ἀκαιρος ἐπανάληψις τῶν ἐν 568-570 αἰτίων.

584. ἀχρυμένη κραδίη] μόνον ἐνταῦθα ἀπαντᾷ οὕτω ἀλλαχούθι δέ: ἀχρῦμενος κῆρ. — χολόν] τὴν ὀργὴν διὰ τὰ ἔχνη τῶν αἰκισμῶν τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἐκτορος. Ἐλκυσθεὶς ὁ Ἐκτωρ ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον (X 395-404), ὅτε εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ ὑπὸ τῶν θεῶν, βεβαίως διετήρει ἔχνη τῆς

- 585 παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλλῆϊ δι' ὄρινθῆϊν φίλον ἦτορ,
καὶ ἔ κατακτείνεις, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἔφετμάς.
τὸν δ' ἔπει οὖν θυγατρὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
ἀμφὶ δέ μιν φάρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
αὐτὸς τὸν γ' Ἀχιλλεύς λεχέων ἐπέθηκεν αἶρας,
590 οὖν δ' ἔταροι ἤειραν ἐυξέστην ἐπ' ἀπῆνῃν
φῶμαξεν τ' ὄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
«μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύθῃται
εἰν Ἄϊδός περ ἐών, ὅτι Ἔκτορα δῖον ἔλυσσα
πατρὶ φίλῳ, ἔπει οὖ μοι αἰεκέα δῶκεν ἄποινα.
595 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.»
ἦ ρα, καὶ ἐς κλισίῃν πάλιν ἦε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαιδάλας, ἔνθεν ἀνέστη,
τοῖχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πριάμον φάτο μῦθον·
κυῖός μὲν δὴ τοι λέλυται γέρον, ὡς ἐκέλευες,
600 κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ' ἅμα δ' ἦοι φαινομένην φιν

ἐλύσεως. Ἀλλαχοῦ ὅμως τοῦ Ω οὐδὲν περὶ αὐτῶν ἀναφέρεται.

585. Ἀχιλλῆϊ ἀντί νά εἶπῃ αὐτῷ, ἀφοῦ τῆς κυρίας προτάσεως τὸ ὑποκείμενόν ἐστίν· Ἀχιλλεύς, εἰπὼν Ἀχιλλῆϊ καταφανεστέραν ἔκαμε τὴν πρὸς τὸ δὲ μὲν ἀντιθέσιν.

586. ἀλίτῃται] παρὰ τὴν εὐκτιχὴν ἐτέθη ὑποτακτικῆ. Ὅρα Ξ 165. πρὸς βλ. I 245.

588. Τὸ ἕτερον τῶν ἐν 580 δύο φαρῶν ἐστρώθη ἐπὶ τῶν λεχέων (589).

589. λεχέων] ἀφοῦ ἐν 720 ἀποτίθεται ὁ νεκρὸς «τρηταῖς ἐν λεχεεσσιν», φαίνεται ὅτι τὰ ἐνταῦθα λέγεα δὲν ἦσαν πλήρως νεκρικῆ κλίνῃ (Σ 352). ἀλλ' ἀπλοῦν στρώμα ἀνεῦ ὑποβάθρου.

590 οὖν] μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως. — ἐπ' ἀπῆνῃ] ὅπως ἐν M 448. «ἐπ' ἄμαξαν», ἀλλαχοῦ ἡ ἐπὶ κεῖται μετὰ γενικῆς ἐπὶ τοιαύτης σημασίας.

591. Ὅρα K 522.

593. σκυδμαινέμεν] ἀπαρ. ἀντι

προστακτικῆς. Ὁ Ἀχιλλεύς ἐφοβῆτο μήπως τοῦ θυμώσεως ἢ ψυχῆ τοῦ Πατρόκλου διότι ἐν Ψ 182 εἶς ὑπεσχέθη, ὅτι τὸν Ἔκτορα θά δάσω εἰς τοὺς κύνες.

594. ἐπει...] Ὁ Ἀχιλλεύς ἐξαίρει ἐνταῦθα οὐχὶ τὴν διαταγὴν τοῦ Διὸς ἀλλὰ τὰ λῦτρα μόνον διὰ τὸν ἐν 595 λόγον. — οὐ αἰεκέα] = πλοῦσια διότι κατὰ λιτότητα λέγει: οὐχὶ εὐτελεῖ. M 435.

595. ἀποδάσσομαι] P 231. θά δάσω τὸ προσήκον μέρος. Τοῦτο θά ἐγίνετο διὰ θυσίας, ὥστε ἐν μέρος τῶν ἀποίωνων θά ἔκαίετο. λ 31 «πυρὰν ἐμπλησμένον ἐσθλῶν»

596-632. Ὁ Ἀχιλλεύς ἀγγέλλει τῷ Πριάμῳ τὴν λύσιν τοῦ νεκροῦ καὶ καλεῖ αὐτὸν εἰς δεῖπνον.

597. κλισίῳ] ἐν 515 λέγεται θρόνος. — πολυδαιδάλας] ὄρα Γ 358.

598. τοῖχου τοῦ ἑτέρου] I 219.

599. νῖός μὲν δὴ...] τοῦτο ἀντιτίθεται ἢ παρακάλει «νῦν δὲ μνησώμεθα».

- ὄψαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
ἔξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἠβώοντες.
605 τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο
χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
οὔνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρήφῃ·
φῆ δοιῶ τεκέειν, ἢ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
τῷ δ' ἄρα κοῖ δοιῶ περ ἔοντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσαν.
610 οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
κατθάψαι, λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων.
τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες,
ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσατ' ἐπεὶ κάμε δάκρυ χέουσα.
[νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,

601. δόρπου] πρὸς τιμὴν τοῦ ξέ-
νου ἀνανεοῦται· τὸ ἐν 475 λῆξαν
δειπνον.

602. καὶ] ἀνήκει εἰς τὸ Νιόβη.
— Νιόβη] θυγάτηρ Ταντάλου. Ὁ
μῦθος ταύτης ἐπεχωρίαζεν ἐν Λυδίᾳ.
ὅτε δὲ μετηνέχθη ὁ μῦθος εἰς Θή-
σας, τότε ἡ Νιόβη ἐλέχθη σύζυγος
τοῦ Ἀμφίονος.

603. δώδεκα] κατὰ μεταγενέ-
στερον μῦθον ἦσαν 14, δηλ. 7 υἱοὶ
καὶ 7 θυγατέρες.

605. Ἄσυνδετος ἐπεξήγησις τοῦ
ὄλοντο. — ἀπ' ἄρ. βιοῖο] προσδιορι-
σμός ὄργανου. Ἄντι νὰ εἴπη βέλε-
σιν ἢ ἰστοῖς, εἶπεν ἀπὸ βιοῖο, δηλ.
τὸ ὄργανον ἀπ' οὗ πρὶέρχονται τὰ
βέλη. Θ 279 «τόξου ἀπο ὀλέκοντα.»

606. Ἄρτεμις] ἐννοεῖται· χωο-
μένη.

607. ἰσάσκετο] μέσος θαμιστικός
ἀόρ. τοῦ ἰσάζω.—ἐξαιμοιοῦτο. ἐθεώ-
ρει ἑαυτὴν ἴσην.

608. φῆ] ἄσυνδετος ἐπεξήγησις
τοῦ ἰσάσκετο.—τεκέειν] ὑποκ. : τὴν
Λητώ.— γείνατο] περιεμύνητο μάλ-

λον γείνασθαι ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ
φῆ. ἀλλ' ἔγεινε μετάβασις εἰς βῆμα,
δι' οὗ ἡ κρίσις ἀντικειμενικῶς ἐκ-
φερομένη ἀντιτίθεται ὡς πραγμα-
τικὸν γεγονός πρὸς τὴν ἡγουμένην,
τεκέειν.

610. ἐν φόνῳ] ἐν τῷ αἵματι αὐ-
τῶν, σκοτωμένοι. πρβλ Κ 521. —
οὐδέ= οὐ γάρ. — ἦεν κατθάψαι =
ὥστε κατθάψαι. Ὅρα I 688.

611. δὲ= γάρ. — λίθους ποίησε]
πρβλ. Β 349. Οἱ κάτοικοι μετεμορ-
φώθησαν εἰς λίθους οὐχὶ δι' ἀμάρ-
τητα ἑαυτῶν ἀλλ' ἐκτίνοντες τὸ
τῆς βασιλείσσης. Οὕτως ἐν ἀρχῇ τῆς
Ἰλιάδος διὰ τὸ ἀμάρτημα τοῦ Ἀ-
γαμέμνονος ἐνέσκηψε λοιμὸς εἰς
τοὺς στρατιώτας.

612. τοὺς] παῖδας.—θάψαν θεοὶ]
τόσον μέγα κακὸν ἐθεωρεῖτο τὸ
ἅταπον.

614. ποῦ] εἰκαστικὸν εἶναι· θαρ-
ρῶ, νομίζω. Διότι τὸ ὄλον ὃν ἐξή-
γησις ἀγάλματος ἐπ' τοῦ Σιπύλου
κειμένου παρίσταται ὡς τις εἰκασία.
— οἰοπόλοισιν] ὄρα Ν 473.

- 615 ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς
 νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελείων ἔρρῶσαντο,
 ἔνθα λίθος περ' εἴουσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.]
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶι μεδώμεθα διε γεραῖε
 σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα
- 620 Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.»
 ἦ, καὶ ἀναίξας ὄν ἄργυφον ὠκύς Ἀχιλλεύς
 σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφետον εὖ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὄπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα.
- 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.

615. φασί] εἶναι δηλωτικὸν προφορικῆς παραδόσεως. Τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν νοθείαν τοῦ χωρίου διὰ τὸν ἐν Β 783 λόγον. — εὐνάς] τὴν κοίτην, τ. ἔ. τὴν κατοικίαν, διατριβήν.

616. Ἀχελείου] δὲν ἐννοεῖ τὸν ἐν Ἀκαρνανίᾳ ποταμὸν ἀλλὰ μικρὸν ποτάμιον ἀπὸ τοῦ Σιπύλου κατερχόμενον εἰς τὴν χώραν τῆς Σμύρνης διαρρέον. Βραδύτερον ἐλέγετο Ἀχέλης.—ἐρρῶσαντο] ὠρχήσαντο. Εἶναι παραστατικὸν ἰσχυρᾶς κινήσεως.

617. ἔνθα] ἐπαναλαμβάνει τὸν ἐν 614 ἐξ. προσδιορισμὸν τόπου.—θεῶν ἐκ] προσδιορισμὸς τοῦ κήδεα: τὰς ὑπὸ θεῶν ὠρισμένας λύπας. Ὅρα Ε 64. — πέσσει] κυρίως γωνεύει, τ. ἔ. τρέφει ἐν ἑαυτῇ, ὅλη παραδίδεται εἰς αὐτάς. Ὅρα Δ 513. — Ἡ Νιόβη μετὰ τὸν θάνατον τῶν τέκνων μετεμορφώθη εἰς λίθον, καὶ λίθος δὲ οὕτως κλαίει. Ὁ μῦθος οὗτος ἀναφέρεται πρὸς τι ἔργον τέχνης ὑπὸ τῶν ἀρχαίων περιγραφέν καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων περιγηγῶν ἀνευρεθέν, κείμενον δὲ δύο ὥρας μακρὰν τῆς Μαγνησίας εἰς ὕψος διακοσίων ποδῶν. Ἐκτυπον δηλ.

ἀνάγλυφον γεγλυμμένον ἐπὶ τοῦ βράχου παριστᾷ γυναῖκα τρίς μεγαλειέραν τοῦ φυσικοῦ καθήμενην, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχουσαν καὶ τὰς χεῖρας ἐπ' ἀλλήλας ἐν τῷ κόλπῳ. Ὑδωρ δὲ τι ὑπὲρ τὸν βράχον καταστάζον κἀμει τὸν θεατὴν νὰ νομίσῃ, ὅτι εἶναι δάκρυα τῆς πενθούσης γυναίκος. — Οἱ στίχοι 614-617 ἀπερρίπτοντο ὑπὸ τοῦ Ἀρισταρχοῦ ὡς κατασπρόφροντες τὴν συνέθειαν τῶν ἰδεῶν. Διότι ἀφοῦ ὀλέγων διὰ τῶν ἐν 613 ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐν 602 ἀφορμὴν τῇ διηγύσει, φυσικῶς περιεμένον μόνη ἢ ἐν 618 ἐξ. τοῦ παραδειγματός ἐφαρμογὴ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καὶ οὕτῃ ἐν ἀρμονίᾳ θὰ διατέλει πρὸς τὰ ἐν 601 ἐξ. Ἀλλ' οὐ παρέσαχτοί στίχοι διαμορφοῦσι τὸν λόγον ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἠγευμένην διήγησιν καὶ ἀνευρεθῶσως εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν.

618. καὶ] ὅπως ἡ Νιόβη.

619. ἔπειτα] ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ «Ἴλιον εἰσαγαγών.»

621. ἄργυφον] ὄρα Ζ 424.

622. Ὅρα Η 316

623, 624=A 465, 466.

625-628=I 216, 217, 91, 92.

- οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἔξ ἔρον ἔντο,
 ἦ τοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 630 ὄσσοις ἔνν οἶός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἔφκει.
 αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 εἰσορῶν ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὄρῶντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής.
 635 »λέξον νῦν με τάχιστα διοτρεφές, ὄφρα καὶ ἦδη
 ὕπῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες·
 οὐ γὰρ πῶ μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 ἔξ οὔ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάις ὤλεσε θυμόν,
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πέσσω
 640 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον·
 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἶθοπα οἶνον
 λαυκανίης καθέγκα· πάρος γε μὲν οὔ τι πεπάσμην.»

629. Νῦν μόλις ἔχουσι καιρὸν νῆ
 ἐκτιμῆσων ἀλλήλους ὁ τε ζηνίζων
 καὶ ὁ ζηνίζόμενος, ἀφοῦ ἐξέλιπε μὲν
 ὅ,τι ἐν ἐρεθισμῷ ἐκράτει τὰς ψυ-
 χὰς αὐτῶν, διὰ δὲ τοῦ κοινοῦ δει-
 πνου προσωκειώθητάν πως.

630. Γὰρ ὄσσοις ἀφίερεται εἰς τὸ
 μέγεθος, τὸ ὅσοις εἰς τὸ κάλλος, τὰ
 ὅποια ὁμῶς ἀποτελοῦσι τὸν ὄρτιον
 ἄνδρα. πρβλ. «καλὸς τε μέγας τε,
 μέγεθος καὶ κάλλος. ἦς τε μέγας
 τε.» Φ 109, σ 219, Β 653. — ἄντα]
 ἀλλὰ γοῦ ἐπὶ ἐκφράσεων ὁμοιότητος
 κεῖται τὸ ἄντην. = κατὰ πρόσωπον
 ἐντελῶς. Μ γίστην ὁμοιότητα δη-
 λοῖ ἡ λέξις· διότι δὲ αὐτῆς φαντά-
 ζεται τις τὰ παραβαλλόμενα πρό-
 σωπα ἐνώπιον ἀλλήλων.

632. ἀγαθὴν] εὐγενῆ, μηνύου-
 σαν τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς.
 — μῦθον] ἔννοεῖται· ἀγαθόν. Ἐν Η
 366 ὁ Πρίαμος λέγεται «θεόνην μή-
 στῳρ ἄ-άλατος». Ἐντεῦθεν τε-
 χμα:ρόμεθι, ὅτι διακροῦντος τοῦ δει-

πνου διελέγοντο.

633-676. Μετὰ τὸ δεῖπνον κατα-
 κλίνονται πάντες, ἀφοῦ πρώτου ὁ
 Ἀχιλλεύς ὑπεσχέθη εἰς τὸν γέ-
 ροντα ἔνδεκα ἡμερῶν ἀνακοχὴν.

635, 636. λέξον] προστ. τοῦ ἔ-
 λεξα τοῦ ἀχρήστου λέγω = κατα-
 κλινω Ὅρα Θ 519. — καὶ] ἀνήκει
 εἰς τὸ ὕπῳ. = καὶ ὕπνω, ὅπως πρό-
 τερον ὄστω. — ὕπῳ ὕπο] ὑπὸ τὸν
 ὕπνον, ὅηλ. κτεταλημένοι ὑπὸ τοῦ
 ὕπνου, ὁ ὅποιος ὡς νέφος πίπτει ἐπὶ
 τῶν βλεφάρων καὶ περικαλύπτει αὐ-
 τὰ καὶ τὰς φρένας. β 398, ψ 17,
 Ξ 164.

637. Καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς λέ-
 γεται ὅτι ἔλειπε 18 ἡμέρας αὔθνος
 (ε 278) καὶ ἔλιπε ἔννεα (κ 28ἔξ.),
 640. χόρτοισι] Δ 774. — κόπρον]
 X 414. Πρβλ. Ω 164 ἔξ.

641. πασάμην πεπάσμην (642)]
 τοῦ πατέρομαι. Ὅρα Α 464.

642. καθέγκα] τοῦ καθ-λημι. =
 καταβάζω, καταπίνω.

ἦ ῥ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμοῦσι κέλευσε
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 645 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐθύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 αἷ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσαι.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 650 «ἐκτός μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε, μὴ τις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουλῆφόρος, οἳ τέ μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἢ θέμις ἐστί.
 τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἄν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

643. ἦ ῥ', Ἀχιλλεύς] μετεβλήθη τὸ ὑποκειμ. τῶν προτάσεων. Ὅρα A 249 καὶ K 454, Φ 233. — ἐτάροισιν] οὗτοι ἄφειλον νὰ μεταδώσωσι τὴν ἐντολὴν εἰς τὰς οὐχὶ παρούσας δούλας καὶ νὰ στήσωσι τὴν κλίνην, ἐκείναι δὲ νὰ στρώσωσιν αὐτήν, I 658.

644. δέμνια] φορητὴ κλίνη. — ὑπ' αἰθούσῃ] = ἐν προδόμῳ δόμου 673, δηλ. ὑπὸ τὴν στοᾶν τὴν πρὸ τῆς εἰς τὸ ἐνδιαιτήμα τῶν ἀνδρῶν εἰσόδου. Αὐτοῦ συνήθως ἐκοιμῶντο οἱ ξένοι.

645. πορφύρεα] ὄρα P 547. — τάπητας] μάλλινα σκεπάσματα, τὰ ὅποια ἐξαπλούμενα ἐπὶ τὰ ῥήγεα ἐπηύξαν τὴν μαλακότητα αὐτῶν.

646. οὐλας] μαλλιωτάς, μαλλιαράς, μὲ μαλλιαρὴν ἐπιφάνειαν. — ἔσασθαι] ἀπαρ. ἀρίστου τοῦ ἐννυμῆαι, δηλοῦσκόπον. Δι' αὐτοῦ ἐνοεῖται περὶ τοῦ εἰς τὰς χλαίνας.

647. μεγάρου] ὄρα A 396.

648. ἐγκονέουσαι] σπεύδουσαι, συντόνας, δραστηῶς. Ὅρα B525.

649. ἐπικερτομέων] πειράζων, ἀπειριζόμενοι. Ὅρα B 256.

650. ἐκτός] δηλ. ἐκτός μεγάρου, ἐπομένως ὑπ' αἰθούσῃ, 644. Ἐν-

τόνας ἔχει προτάζει τοῦτο, θέλων νὰ παραστήσῃ τὴν ἐν τῇ στοᾷ κατὰ κλίσιν ὡς ἔργον προνοίας διὰ τὴν ἐν ταῖς ἐξῆς φόβον. Τοῦτο εἶναι παράδοξον διότι ἔθος ἦτο οἱ ξένοι νὰ κοιμῶνται ὑπὸ τὴν αἰθούσαν. — μὲν δὴ] ταῦτα λέγει μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὴν ἐν 635 τοῦ Ποίητου ἐπιθυμίαν νὰ κατακλιθῇ. — λέξο] προστ. τοῦ ἐ-λέγ-μην τοῦ ἀγρήστου λέξω.

Ὅρα T 10. — Ἀνωτέρω μὲν προσηγόρευεν ὁ Ἀχιλλεύς τὸν Πρίαμον διὰ τῶν γέρον, Πρίαμῃ, διὲ γεραίῆ, ἐνταῦθα δὲ προσαγορευῶν γέρον φίλε δεικνύει, ὅτι πᾶσα πικρία καὶ πάθος ἐξέλειπεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. — μὴ ἐπέλθῃσιν] δὲν εἶναι τελικὴ πρότασις, ἀλλ' ἐκφρασις μερίμνης δικαιολογούσης τὴν ἡγουμένην πειρακέλευσιν.

651. ἐπέλθῃσιν] αἰφνιδίαν καὶ ἀπροσδόκητον ἄφειν δηλοῦσ. — βουλῆφόρος] ἡγεμῶν. E 180, H 126. — οἳ τε] δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ Ἀχαιῶν ἀλλ' εἰς τὸ «τις Ἀχαιῶν βουλῆφόρος» ἔχειν λοιπὸν μετάβασιν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ὅλον γένος διὸ ἐτέθη πληθυντικῶς. — μοι] ἀνήκει εἰς τὸ παρῆμενοι.

652. ἢ θέμις ἐστί] ὄρα B 73.

- 655 καί κεν ανάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἔκτορα διῶν,
 ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.»
 τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 «εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἔκτορι δίῳ,
 ὧδέ κέ μοι βέζων Ἀχιλλεῦ κεχαρισμένα θείης.
 [οἴσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλεμθα, τηλόθι δ' ὕλην
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.]
 ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
 665 τῆ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν δαινυτὸ τε λαός,

655. γένηται] ἀντὶ τῆς προσδοκωμένης εὐκτιχῆς μετὰ τοῦ κεν ἐτέθη ὑποτακτικὴ περιστώσα βίβαιον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀναγγελίας.

657. ποσσῆμαρ] τοιαῦτα καὶ τὰ ἐννήμαρ, ἐξῆμαρ, πανῆμαρ, αὐτήμαρ.—κτερεῖζέμεν] ὄρα Δ 455.

660. ἐθέλεις] θελεῖς νὰ ἐπιτρέψῃς.—τελέσαι τάφον] ἐν 657 τοῦτο ἐλέγχθη κτερεῖζέμεν. Ἡ λέξις τάφος δηλοῖ πᾶσαν περὶ τοῦ νεκροῦ φροντίδα καὶ πλήρωσιν πάντων τῶν πρὸς αὐτὸν χρεῶν.

661. ὧδε] ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐν 664 666.—ὧδε βέζων] ὑπόθεσις τοῦ κε θείης. Ὁ Πρίαμος ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν ποσσῆμαρ 657, ἐσκόπει νὰ εἴπῃ: κράτει τὸν στρατὸν ἔνδεκα ἡμέρας, τὴν δὲ δωδεκάτην κάμνε ἀρχὴν τῆς μάχης. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν παράκλησιν αὐτὴν προπαρασκευάζει διὰ τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ἡμερῶν τῶν ἀπαιτουμένων δι' ἐκάστην πρᾶξιν τῆς ταφῆς (664 666), ἐν τέλει στρέφει τὸν λόγον, ὥστε ἀντὶ τῆς σχεπομένης ἐκείνης παρακλήσεως ἐκφράζει τὴν προθυμίαν του πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ πολέμου τὴν δωδεκάτην ἡμέραν.—κεχαρ. θείης] περίφρασις τοῦ χαρίσαιο.

662. ἐέλεμθα] ὄρα Μ 38.—εἴμεθα κλεισμένοι, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξείλωμεν φοβούμενοι ἐπιθεσιν.—τηλόθι] ἐπὶ τῆς Ἰδης. Ἐννοεῖται: ἐστί.

663. ἀξέμεν] ἀπαρέμφ. μικτοῦ ἀορίστου ἐξ-ρωμένην ἐκ τοῦ τηλόθι (ἐστί).—δεδίασιν] ἐνταῦθα μόνον ἔγει εἰ ἀντὶ τοῦ ἀλλαχού εἰ, δεῖδια. Ἡ ἔννοια: Ἐπειδὴ φοβούνται ἐπιθεσιν ὑμῶν, δὲν θέλουσι τολμήσει νὰ ἐξείλωσιν εἰς τὴν Ἰδην διὰ ζύλα.—Οἱ στίχοι 662, 663 καὶ ἀσαφεῖς πως εἶναι καὶ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου καταστρέφουσι: διότι οὔτε πρὸς τὰ ἡγούμενα ἀρμύζουσιν, οὔτε ἀποτελοῦσι προπαρασκευὴν τῆς ἐν τοῖς ἐξῆς διαρκείας τῆς ἀνακωχῆς: διότι ἐν τοῖς ἐπομένοις δὲν γίνεται λόγος περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς προμῆθειαν τῶν ζύλων ἀλλὰ περὶ τοῦ ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐπιβεβλημένου μακροῦ θρήνου. Ἰσως οἱ στίχοι ἐπλάσθησαν κατὰ τοὺς 778 ἐξ. καὶ 784.

664. ἐννήμαρ] τόσας ἡμέρας ἐν 784 διαρκεῖ ἡ συκομιδὴ τῶν ζύλων.—γοάοιμεν] δηλοῖ τὸν τυπικὸν ὄρθην.

665. δαινυτὸ] Γρ. 11, ιδ'. Ἐπικῆδειον δαῖπνον ἐννοεῖ. Ὁρα Ψ 29. Τὸ δαῖπνον τοῦτο ἔγεινεν ἐν 802.

ἐνδεκάτῃ δὲ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴ περ ἀνάγκη.»
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 «ἔσται τοι καὶ ταῦτα γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις·
 670 σχίσω γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.»
 ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερὴν, μὴ πως δείσει· ἐνὶ θυμῷ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε· ἔχοντες,
 675 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὔδε μυχῷ κλισίης εὐπύκτου·
 τῷ δὲ Βρισηῖς παρελέξατο καλλιπάρῃος.
 ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπλοκορυσταὶ
 εὔδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ.
 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὄρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκπέμψει λαθὼν ἱερούς πυλαωρούς.
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 «ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοί γε μέλει κακόν, οἶον ἔθ' εὔδεις

ἀφοῦ ὅμως πρῶτον κατεσκευάσθη ὁ ἐν 666 τύμβος.

666. ἐπ' αὐτῷ] δηλ. ἐπὶ τοῖς ὀστοῖς, ἐπὶ τῇ σποδῷ αὐτοῦ.

667 πολεμίζομεν] μετὰ τὰς ἡγουμενίας εὐκτικὰς μετὰ τοῦ κε ἐτέθη μέλλων ὀριστικῆς, διότι ἐνταῦθα δηλοῦται ὑπόσχεσις βεβητα. — εἴ περ ἀνάγκη] ἕνεκα τῶν τελευταίων δυστυχιῶν ὁ Πρίαμος μόνον κατ' ἀνάγκην θ' ἀναλάβη τὸν πόλεμον καὶ οὐχὶ ἑκούσιως.

669. ἔσται ταῦτα] συγκατάθεσις δηλοῦται. — καὶ ταῦτα] ὅπως ἡ λύσις τοῦ Ἑκτορος.

670. τόσον χρόνον] ἔνδεκα ἡμέρας.

671. ἐπὶ καρπῷ ἔλαβε] ἐγκάρδιος χειροψία πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ὑποσχέσεως.

672. μὴ πως δείσει] τ. ἔ. ἵνα ἔχη τελείαν πεποιθήσιν.

673. ἐν προδόμῳ δόμου=ἐπ' αὐτοῦσῃ, 644. — αὐτόθι] ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἀχιλλεύου.

677 677. Ὁ Ἑρμῆς προστρέπει τὸν Πρίαμον γ' ἀπέλθῃ καὶ ὀδηγῆ αὐτὸν μέχρι τοῦ Σκαμάνδρου.

677, 678=B 1, K 2.

679. ἀλλ' οὐχί] ἰσχυρὰ ἀντίθεσις πρὸς τὸ ἐν 677 ἄλλοι μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπθνεοῦς Ἑρμείαν δ' οὐκ.

680. ὄρμαίνοντα] K 4.

681. ἐκπέμψει λαθὼν] ἀτικῶς: ἐκπέμπων λάθοι. — ἱερούς] ὄρα K 56.

682=B 59. Ὁ Ἑρμῆς ἐπ' ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου μετέβη ἐν 468 ἐξ.

683 οὐ νύ τι μέλει] μετ' ἡθους ἐπιπλήξεως λεγεται. Πρὸβλ. 33. — κακόν] τὸ ὅποιον δύναται νῆ σ' εὔρη, ὁ κίνδυνος ὁ ἐν 686 ἐξ. ἐκτιθεμενος. — ὄσον] ὅτι τοῖον, διότι τό-

ἀνδράσιν ἐν οἰκίῳσιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.
 685 καὶ νῦν μὲν φίλον υἷον ἐλύσσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἄποινα
 παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἱ κ' Ἀγαμέμνων
 γνώη σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.»
 ὡς ἔφατ', ἔδεισεν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 690 τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζευξ' ἵππους ἡμίονους τε,
 ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον ἑυρρεῖος ποταμοῖο,
 [Ἐάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
 695 ἥδως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
 οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε

σον ἡσύχως ἢ τόσον πολύ. Ἐπιφώνησις αἰτιολογοῦσα τὴν ἡγουμένην πρότασιν.

684. εἶασεν] πρβλ. 557, 569. — ἐφείσθη σου, σὲ ἀφῆκεν ἐν τῇ ζωῇ, ἢ μάλλον: δὲν σὲ συνέλαβε ζητῶν λύτρα. Τὸ «ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχ.» προσετέθη μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν κίνδυνον (687 ἐξ.), οἱ ὅποιοι εἶναι πιθανόν, ὅτι δὲν θά φεισθῶσιν αὐτοῦ.

685. καί] ὅμως. Πρβλ. λ 511, ν 169. Τῆς ἐν 685-688 περιόδου παρατακτικῶς συνδέονται τὰ κῶλα. τούτων τὸ πρῶτον φθάνει μέχρι τοῦ ἔδωκας, προπαρασκευάζει δὲ ὡς ὑποτελές τὸ δεύτερον, τὸ ὅποτον εἶναι τὸ κυριώτερον: ἂν διὰ τὸν υἷον νεκρὸν ἔδωκας τόσον πολλὰ, διὰ σὲ ζῶντα τὰ τέκνα θά δώσωσι πολλαπλάσια.

686. σεῖο] ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἄποινα. — σεῖο ζωοῦ] ἀντίθεσις πρὸς τὸν νεκρὸν ἔκτορα. — καί] Α 213.

687. τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι] οἱ ὅποιοι ἔγνουσι μένει ἐν τῇ πόλει. Πρβλ. X 334.

688. γνώη] μάθη τὴν ἐνταῦθα

παρουσίαν σου. — γνώωσι. . .] διότι ἀμέσως ἢ εἰδήσις θά γενικευθῇ εἰς ὅλον τὸ στρατόπεδον.

691. Ἐσπευσμένη γίνεται ἐνταῦθα ἢ διήγησις. διὸ παραλείπεται ἢ τε εἰς τὸ ἄρμα ἀνάβασις καὶ ἡ μνεῖα τῶν μερῶν, δι' ὧν διήλθον. Πρβλ. 442-457.

692, 693 = E 433, 434. Ὁ στίχος 693 λείπει ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις. Πρβλ 351, ὅπου ἀπλῶς ἐν ποταμῷ λέγεται: ἄνευ τινὸς περιαιτέρω ὀρισμοῦ. Ὁ Ἑρμῆς ἀφίνει τὸν Πρίαμον ἐκεῖ, ὅπου τὸ ἐσπέραις ἀνελαβε νὰ ὀδηγήσῃ αὐτόν. 351.

695 = Θ 1. Ἡ πρότασις αὕτη λογικῶς εἶναι χρονικῆς προσδιορισμῆς τῆς ἐπομένης.

696. οἱ δὲ] ὁ Πρίαμος καὶ ὁ κῆρυξ. Ἡ πρότασις ἤρχισε κατὰ τὸν τρόπον τοιοῦτον ὥστε ἐν 697 περιεμένε τις «ἵππους τε ἡμίονους τε», διότι ὁ μὲν Πρίαμος μόνος ἤλαυε τὸν δίφρον τῶν ἵππων, ὁ δὲ Ἴδατος μόνος τὴν ἄμαξαν τῶν ἡμίονων. Πρβλ. 325 ἐξ. Παραδόξως ὅμως ἀπὸ τοῦ ἡμίονοι γίνεται αὐτοτελετὴ πρότασις, ὥστε δύναται εἶναι νὰ νομισθῇ, ὅτι ὁ μὲν Πρίαμος καὶ ὁ κῆρυξ ἐ-

ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
 ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν,
 ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρην, ἱκέλη χρυσῆν Ἀφροδίτην,
 700 Πέργαμον εἰσαναβάσα φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
 ἔσταοτ' ἐν δῖφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
 τὸν δ' ἄρ' ἔφ' ἡμιόνων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 „ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρωάδες Ἐκτορ' ἰόντες,
 705 εἴ ποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκνοστήσαντι
 χαίρει', ἐπεὶ μέγα χάσμα πόλει τ' ἦν παντὶ τε δῆμῳ.“
 ὡς ἔφατ', οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνήρ
 οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἴκετο πένθος·

λαύνουσι τὸν δῖφρον, αἱ δὲ κοί-
 ζουσαι τὸν νεκρὸν ἡμίονοι ἀκολου-
 θοῦσιν ἄνευ ἡνιόχου. — εἰς ἄστυ]
 προσέγγισιν δηλοῖ. Πρβλ. 709, 714,
 718 — ἔλω] ὅπως δ 2. = ἤλαυον.
 Ἄλλαχού δὲν ἔχει δ Ὀμηροῦ τύ-
 πους τοῦ ἐλάω· διότι τὰ ἐλάαν καὶ
 ἐλάωσι εἶναι μέλλοντες.

697-718. Ὅτε αἱ συνοῖδες
 ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν, παρετή-
 ρησεν αὐτὰς ἡ Κασσάνδρα πρόβιη.
 Ἐπὶ τῇ ἀναφωνήσει ταύτης ἄνδρες
 καὶ γυναῖκες σπεύδουσιν εἰς τὴν
 πόλιν καὶ τὸν νεκρὸν θρηνοῦσι.

698. πρόσθε] πρότερον. Μετὰ
 τοῦτο περιεμμένετο ἡ Κασσάνδρα,
 ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ διὰ τὴν πρὸς τὸ
 «οὐδὲ τις ἄλλος ἔγνω» ἀντίθεσιν
 ἔγινε μετὰβασίς εἰς πρότασιν ὁλό-
 κληρον.

699 ἄρα] δηλ. ὡς ἴτο ἐπόμ-
 νον, ὡς προτεδοκᾶτο. Διὰ τοῦτου
 φαίνεται ἡ Κασσάνδρα ἔχουσα ἴδιον
 ὄλωσιν περὶ τοῦ Ἐκτοροῦ διακρίσιν,
 διὰ τὸ ὅτιον, ἅμα ὡς ἐφώτισε,
 σπεύδει νὰ κατοπεύσῃ, ἂν ἔσχεται
 ὁ νεκρὸς. — ἱκέλη χρ. Ἀφρ.] T 282.

700. Ἡ κχοικία τοῦ Προῖαμου
 καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ ἦν ἐπὶ τῆς

ἀκ οπόλεως Περγάμου· διὸ φρίνε-
 τι περάδοξον τὸ «Πέργαμον εἰσα-
 ναβῆσα.» ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ τὴν
 κορυφὴν τῆς Περγάμου, ὅπου ὑ-
 πῆρχε ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἔχων
 ἄποψιν εὐρυτήτην. πρβλ. Δ 508. —
 εἰσενόησεν] M 335.

701 ἀστυβοώτην] 577.

702. ἐφ' ἡμιόνων] δηλ. ἐπὶ τῆς
 ἀμάξης. Ὅπως ἰλλυγοῦ ἐφ' ἔπιων
 = ἐπὶ τοῦ δέουρου. M 82, Ω 356.

703 κώκυσεν] ἰρχὴν παύσεως
 δηλοῖ: ἤρχισε νὰ θρηνοῖ. — γέγωνε]
 πρᾶτατ. Ὅρα Ξ 469. Θ 223. —
 κατὰ ἄστυ] ἡ Κισσ. σπεύδει ἀπὸ
 τῆς ἀκροπόλεως κάτω καὶ διὰ τῆς
 πόλεως πρὸς τὴν πόλιν.

704. ὄψεσθε] προστακτικὴ μι-
 κτοῦ ἰορίτιου. Γ. 14. γ'.

705. εἴποτε] δηλ. ὅπως βέβαια
 πολλάκις. Ὅσα Γ 180 — ζῶντι]
 κατηγορ. τοῦ ὑποκειμ. τοῦ ἐκνο-
 στήσαντι, ὃ ἐξιστάται ἐκ τοῦ χαί-
 ρετε. Ὅρα E 682, Ξ 504.

706. χαίρετε = ἐχάρητε. Ἐν-
 νοεῖται: αὐτῷ.

707. πτόλει] ὡς μακρὸν τὸ
 λαμβάνεται. Ὅρα B 781.

708. ἀάσχετον] ὅρα E 892.

ἀγχοῦ δὲ ξύμβλιντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.

710 πρῶται τὸν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἴξασαι,
ἀπτόμεναι κεφαλῆς κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
Ἔκτορα δάκρυ χέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,

715 εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετὰνύδα·
„εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.“

ὡς ἔφαθ', οἳ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπὴνῃ.
οἳ δ' ἐλεῖ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰοίδους
θρήνων ἐξάρχους, οἳ τε στονόεσσαν αἰοίδην

709 ἀγχοῦ πυλάων] πλησίον μὲν τῶν πυλῶν, ἐκτός δὲ τῆς πόλεως. Πρβλ. 707, 714. — ἄγοντι] ἐννοεῖται: Πριάμω. Μόνον τοῦτον ἀναφέρει· διότι οὗτος ἦν τὸ κύριον προσώπων.

711. τιλλέσθην] κατὰ βραχυλογία καίται. = τιλλόμεναι ἔκλαιον. Διὰ τοῦτο ἔλαβεν αἰτιατικὴν. Ὁμοια καὶ παρ' ἄλλοις ὑπάρχουσι. «τύπτεσθαι τινα, κόπτεσθαι τινα. κείρεσθαι τινα.» (Ἡρόδ. II 49, 61. 132 Εὐρ. Τρωαδ. 623. Αἰσχ. Χοῦφ. 166, 183) = τυπόμενος, κοπτιόμενος, κειρέμενος θρηνώ τινα. «χορθεῖν θεόν. ἐλίσσειν θεόν» (Σοφ. Ἄντιγ. 1152. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 690). = διὰ χοροῦ ἔορτοῦσιν.

712. κεφαλῆς] τοῦ Ἔκτορος. Πρβλ. Ψ 136 Ω 724.

713. καὶ νύ κε] ὄρα E 679.

714. Ἔκτορα] εἰς τὸ ὀδύροντο ἀνήκει.

715. ἐκ δίφροιο] ὁ Πριάμος δὲν εἶχε κατέθει ἀπὸ τοῦ δίφρου.

716. εἴξατε οὐρεῦσι] ὑποχωρήσατε, τ. ἔ. κάμετε θέσιν, τόπον. πρβλ. 718. Εἰς αὐτὰ ὁμοῦ λαυθαύμενα ἀνήκει ἡ ἠβικὴ δοτικὴ μοί,

καὶ ἡ ἀπαρ. διελθέμεν δηλοῦσα ἀποτελεσμα σκοπούμενον: ὥστε νὰ δυνῆθῶσι νὰ περάσωσι. — ἔπειτα] ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ «ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.»

717. ἄσεσθε] μ. μέλλων τοῦ ἄω. Ὅρα H 30. — ἀγάγωμι] ἐννοεῖται: νεκρὸν.

718-775. Ὁ νεκρὸς τοῦ Ἔκτορος κομίζεται οἴκαδε. Θεοῖσι ἐπ' αὐτῷ Ἀνδρομάχης, Ἐκάβης καὶ Ἑλένης.

719. οἳ δὲ] Πριάμος καὶ κῆρυξ.

720. τρητοῖς ἐν λέχ.] ἡ νεκρικὴ αὐτῆ κλίνη βεβαίως ἦτο πολυτελεστέρα τῆς ἐν 589 ἀναφερομένης. Ἐπὶ ταύτης ἔμεινεν ὁ νεκρὸς ἐκτεθειμένος μέχρι τῆς ταφῆς. — τρητοῖς = καλοτροπημένοι, ἵνα διὰ τῶν ὀπῶν περσώσι τοὺς ἱμάντας τοὺς ὑποβαστάζοντας τὰ στρώματα. — εἶσαν] ὄρα Γ 382.

721, 722. θρήνων ἐξάρχους] κατηγ. τοῦ αἰοίδους. Τιοιούτους ἐξ ἐπαγγέλματος θρηνωδοὺς δὲν ἀναφέρει ἀλλαγοῦ ὁ Ὅμηρος. πρβλ. ω 60 ἐξ. Σήμερον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μισθῷ θηροῦσιν αἱ μυρολογήτραι. — στονόεσσαν αἰοί-

οἱ μὲν δὴ θρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο
 Ἐκτορός ἀνδροφόνου κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 725 ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὄλεο, κἀδ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 ὄν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦδην ἵζεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄρκης
 πέρσεται· ἢ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὃς τέ μιν αὐτὴν
 730 ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῆσι,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ τέκος ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,

δὴν] εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ προ-
 ηγοούμενον θρήνον. ὥστε ὡς αἰτια-
 τικὴ τοῦ περιεχομένου ἀνήκει εἰς
 τὸ θρήνεον. — οἱ μὲν δὴ] ἀπικτά-
 ληπτον τοῦτο μετὰ τὸ ἀναφορικὸν
 οἶτε. Φαίνεται, ὅτι ἡ τὸ κείμενον
 εἶναι ἐφθαρμένον ἢ κενόν τι ὑπάρ-
 χει. Τινὲς δικαιολογοῦσι τὴν ἐπανά-
 ληψιν τοῦ ὑποκειμένου τῆς ἀναφ.
 προτάσεως ὡς προκληθεῖσαν ὑπὸ
 τῆς ἀντιθέσεως, δι' ἣς ἀντιτίθενται
 οἱ ἄουδοι πρὸς τὰς γυναῖκας. — γυ-
 ναῖκες] αἱ γυναῖκες τῆς οἰκογε-
 νείας τοῦ Πριάμου καὶ αἱ θεραπει-
 νίδες, οὐχὶ δὲ κοινὰ θρηγήτριαι.

723. Ὁ θρήνος τῆς Ἀνδρομά-
 χης δὲν συνοδεύει τὴν αἰοδὴν τῶν
 αἰδῶν, ἀλλ' ἀκολουθεῖ αὐτὴν.

724. μετὰ χερσίν] ὅρα E 344.

725. ἀπ' αἰῶνος ὄλεο] κατὰ βρα-
 χυλογίαν ἐλέγθη. = ἀπ' αἰῶνος οἴχεο
 ὀλλύμενος. — Τὸ περιεχόμενον τῶν
 θρήνων τῶν αἰδῶν φαίνεται ὅτι
 ἦτο γενικόν, ἀποβλέπον λ. χ. τὰς
 πολεμικὰς τοῦ ἥρωος πράξεις, οἱ δὲ
 θρήνοι τῶν γυναικῶν εἶναι εἰδικώ-
 τεροι, ἀποβλέποντες τὴν ἐλάχιστον
 θρηνοῦσαν καὶ τὰς πρὸς τὸν νεκρὸν
 σχέσεις αὐτῆς. Ἐκ τοῦ κειμένου
 (πρὸβλ. 723, 746) δὲν ἐξάγεται, ὅτι
 οἱ θρήνοι οὗτοι ἤδοντο. — Ἐν τῷ

θρήνῳ τῆς Ἀνδρομάχης ἐξαιρέτικι
 τοῦτο, ὅτι θνήσκοντο τοῦ Ἐκτορος ἢ
 γυνὴ αὐτοῦ το τέκνον καὶ πάντες
 οἱ πολῖται ἀπόλεσαν τὸν μόνον προ-
 στάτην καὶ πόμπηχον.

728. κατ' ἄρκης] ὅρα N 772.

729. πέρσεται] μ. μέλλον με
 πιθηρικὴν σημασίαν. M 66. — ἐπι-
 σκοπος] φύλαξ, προστατὴρ. Ἀνα-
 πισύσεται ὑπὸ τῆς ἀναφορικῆς προ-
 τάσεως. — αὐτὴν] ὀρίζει τὴν πόλιν
 κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς κατοίκους.

730. ῥύσκει] θημιστικὸς τύπος
 τοῦ ῥύομαι = σώζω, φυλάττω. —
 ἔχες = εἶχες τ. ἔ. ἐπροστάτευες. Ἡ
 λέξις ὑπανίστατο τὴν ἐτυμολογίαν
 τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐκτορος, ὅπως
 E 473.

731. δὴ] ἦδη, ἀποῦ δηλ. δὲν
 ζῆς πλέον νὰ τὰς προστατεύσης. —
 νηυσὶν ὀχήσονται] ὡς δοῦλαι.

732. καὶ μὲν ἐγὼ] τοῦτο προ-
 εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐν Z 455 ἐξ Κατὰ
 μῦθον μεταγενέστερον τὴν Ἀνδρο-
 μάχην ἔλαβε δούλην ὁ Νεοπτόλε-
 μος τοῦ Ἀχιλλέως. Τὸν προσφω-
 νοούμενον Ἀστυάνακτα ἐβίασταν
 ἢ τροφὸς καὶ ὄχι ἡ Ἀνδρομάχη,
 ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ 724.

733. ἔργα ἀεικέα] δουλικὰς ἐρ-
 γασίας, οἷας ὅρα ἐν Z 456 ἐξ.

- ἀθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἦτις Ἄχαιῶν
 735 ῥίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χωόμενος, φῶ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτωρ
 ἢ πατέρ' ἢ καὶ υἷόν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιοῶν
 Ἐκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὔδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαί λυγρῆ,
 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστν,
 ἄρρητον δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθνηκας,
 Ἐκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελεῖψεται ἄλγεα λυγρὰ.
 οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας,
 οὐδὲ τί μοι εἶπερ πυκινὸν ἔπος, οὐ τέ κεν αἰεὶ
 745 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δάκρυ χέουσα·
 ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινουῖ ἐξῆρχε γόοιο·
 ,,Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φιλτάτε παίδων,
 ἢ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 οἱ δ' ἄρα σεῦ κίδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.

734. ἀθλεύων] βαρεῖας ἐργασίας ἐκτελῶν, μετὰ μόθου ἐργαζόμενος.—πρὸ] μόνον ἐνταῦθα = ὑπέρ.—ἀνακτος] κυρίου, δισπότου τοῦ δούλου.

735. ῥίψει...] οὕτως ἀπέθανεν ὁ Ἀστυάναξ ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου κατὰ μεταγενέστερον μῦθον. — λυγρὸν ὄλεθρον] παραθεσις τῆς ἡγουμένης προτάσεως, ἐκφερούσα τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς. Ὅρα Γ 50.

736. φῶ] ἀναφέρεται εἰς τὸ τίς, 734. εἶναι ἀναφορικὴ αἰτιολογικὴ πρότασις.

738. ἐν παλάμῃσιν] προσδιορισμὸς ὀργάνου.—ὀδᾶξ] Β 418.

741. ἄρρητον] μετὰ δυνάμειως προεστάθη, ἐφ' ἧς κατὰ τὸ λαοὶ μὲν περιεμένοντο τοκεῦσι δὲ. — Ἀποτόμως γίνεται μετάβασις ἀπὸ τοῦ μιν (740) εἰς δεύτερον πρόσωπον ἔθνηκας.

742. ἐμοὶ δὲ μάλιστα] διὰ τούτων ἐπανέρχεται ἡ θρηνοῦσα εἰς

τὴν ἑαυτῆς τύχην, ἀφ' ἧς ὠρμήθη.—λελεῖψεται] διαρκῆ παριστάνει τὴν ἔννοιαν.

743. Πρβλ. X 426 εἴ.

744. πυκινὸν ἔπος] συντετὸν λόγον, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκδήλωσις τῆς τελευταίας θελήσεως παρηγορίαν τινὰ ἤθελε παρέχει αὐτῇ ἐν τῇ χηρείᾳ.

748. Ἡ Ἐκάβη ἐνταῦθα παρίσταται ὄχι ἀγρία, ὅπως ἐν 203 216, ὅπου δὲν ἐπίστευεν, ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς θ' ἀπεδώσει τὸν νεκρὸν, ἀλλὰ ἤρεμος καὶ πραεῖα, διότι ἀπεδέθη καὶ ἀβλοχῆς μάλιστα.

749. ἢ μὲν] εἰς τοῦτο ἔπρεπε ν' ἀντιστοιχῆ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ἢ δὲ (A 453). ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἐπανεληφθῆ ἀμέσως τὸ θεοῖσιν διὰ τοῦ οἱ δὲ.—μοι] ἠθικὴ δοκτικὴ.—ζωὸς] ἐπιτείνεται ὑπὸ τοῦ περ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ».

750. ἄρα] εἰσάγει τὸ ἐκ τῆς ὀ-

ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς ποδας ὤκυσ Ἀχιλλεύς
 πέρνασχ', ὄν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλως ἀτρυγέτιο,
 ἐς Σάμον ἐς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσαν.
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῶ,
 755 πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἐπέφνες· ἀνέστησαν δέ μιν οὐδ' ὧς·
 νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάρουσι
 κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὄν τ' ὄργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 760 ὧς ἔφατο κλαίουσα, γόνον δ' ἄλισταον ὄρινε.
 τῆσι δ' ἐπεῖθ' Ἑλένην τριτάτην ἐξῆρχε γόοιο·
 „Ἐκτορ, ἐμῶ θυμῶ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,—
 ἦ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,

φως τοῦ νεκροῦ (757) συμπέρασμα.

751. ἄλλους] λ. χ. τὸν Λυκάονα. Φ 48 ἐξ.—[αἰ]ψὴ ἢ πρότασις ἢ αἰτιολογικὴ κεῖται ἐν 757, χάριν δὲ συγκρίσεως πρὸς τὴν τυχὴν τοῦ Ἐκτορος προετάχθη (751-753) ἢ τῶν ἄλλων υἱῶν τυχῆ. Ἡ δουλεία δέ, εἰς ἣν περιῆλθον οὗτοι, φαίνεται εἰς τὴν Ἑκάβην χειροτέρα τοῦ ἐν μάχῃ θανάτου. Παραδόξως ὅμως δὲν ἀναφέρει τοὺς ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντας υἱούς.

752. πέρνασκε] θμιιστ. παρατ. τοῦ πέρνημι. Ὅρα Σ 292.

753. Σάμον] Σαμοθράκην. 78. — Ἴμβρον] ἐκ τοῦ Φ 43 δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι οἱ Ἴμβριοι ἦσαν φίλοι τῶν Τρώων. — ἀμιχθαλόεσαν (ὁμίγη) = ὁμιγῶδες, σκοτεινὴ, διὰ τὸ αὐτόθι ἠφαίστειον.

755. πολλὰ ῥυστ.] τοῦτο θά ἔμαθε παρά τοῦ Πριάμου. πρβλ. 416 ἐξ.

756. ἀνέστησεν...] παρενθετικὴ παρατήρησις: χωρὶς μόλα ταῦτα διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν,

757. ἐρσήεις] 419. — πρόσφατος] (φημί) μόνον ἐδῶ ἀπαντᾷ ἐπιτεί-

νει τὸ ἡγούμενον ἐρσήεις. = προσαγορευτός· διότι: οἱ χαρακτήρες τοῦ προσώπου οὐδέλλως διστάρφησαν ἀλλ' ἦσαν φυσικοὶ τόσον, ὥστε ὑπελάμβανε τις αὐτὸν ὡς ζῶντα καὶ ἀπεπειραῖτο νὰ προσαγορεύσῃ αὐτόν.

758. Τὰ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος βέλη εἰς τοὺς ἄνδρας τὰ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὰς γυναῖκας ἐπέφερον θάνατον αἰφνίδιον καὶ ἥπιον (ὄρα Ζ 205), ὥστε οἱ νεκροὶ ἦσαν ὀρσοεργοὶ καὶ ἀμετάβλητοι, ἐνῶ αἱ μακρὰ καὶ βαρεῖα νόσοι διαστρέφουσι τὸ σῶμα.

762. Ἡ Ἑλένη ὑμνεῖ τὴν γλυκύτητα καὶ φιλοφροσύνην τοῦ Ἐκτορος καὶ θρηγεῖ ὅτι ἐν αὐτῷ ἀπόλεσε τὸν μόνον προστάτην, κατὰ τῶν ὄνειδισμών τῶν ἄλλων. — δαέρων] τὰ αε συνιζάνονται.

763. Συχνὰ ἡ Ἑλένη παρίσταται πικρῶς μετανοοῦσα διὰ τὴν διαγωγὴν αὐτῆς. πρβλ. Ζ 344 ἐξ. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἅμα ὡς ἄνομασε δαέρα τὸν Ἐκτορα, ἐξεγείρεται ἐν αὐτῇ ἡ συνήθης τυφίς συνειδήσεως, καὶ αὐτὴ προκαλεῖ τὰ ἐν 763 ἐξ. παρενθετικῶς γειμένα τὰ πλήρη μετανοίας: ἄχ ναὶ σύζυγός μου εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος. Μόλις δ' ἐν 765

ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὄφελλον ὀλέσθαι—
 765 ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἔεικοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἀλλ' οὐ πῶ σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηνον·
 ἀλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 770 ἢ ἔκυρή—ἔκυρὸς δὲ πατήρ ὡς ἦπιος αἰεί—,
 ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες
 σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
 τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμ' ἔμμορον ἀχνημένη κῆρ·
 οὐ γὰρ τις μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 775 ἦπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφθόκασιν.“
 ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 „ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄττυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δείσιπτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 780 πέμπων μ' ὄδ' ἐπέτελλε μελαινώων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἡώς.“

ἔχομεν τὴν αἰτιολογίαν τοῦ φιλτατε.

765. *ἔεικοστὸν*] δέκα λοιπὸν ἔτη παρενέπεσον μεταξύ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης καὶ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου. Περὶ τούτου ἀλλαχοῦ τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν οὐδὲν λέγεται.

766. *ἔβην*] ἀπῆλθον. Ἀναφέρεται εἰς τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως. — *ἀπελήλυθα*] εἰμαι φυγας. Δηλοῖ διαρκῆ κατὰστασιν.

768. *τις καὶ ἄλλος*] ἀντὶ τοῦ : καὶ ἄλλος τις.

769. ὅρα Z 378. — *δαέρων* τὰ αἰετίνων.

770 *πατήρ ὡς ἦπιος*] πρβλ. Γ 162-165.

771. *ἀλλῶ*] ἀποδοτικὸς. Ὅρα A 82.

772. Προσχροῦει τις εἰς τὸ ἐπέεσσι μετὰ τὸ ἡγούμενον ἐπέεσσι.

773. *ἔμμορον*] Z 408.

774. *ἄλλος*] διότι ὁ Πρίαμος δὲν ἦτο τὸσον φίλος, ὅσον ὁ Ἔκτωρ, οὐδ' ἐκάλυε τὰς ὕβρεις τῶν συγγενῶν.

775 *με πεφθόκασιν*] ὡς πρόξενον τοῦ πολέμου. Ὅρα Δ 383.

776-804. *Κηδεῖα Ἔκτορος*.

776. *δῆμος*] ἴσον πρὸς τὸ ἐν 777 *λαοῖσιν*. Εἶχε λοιπὸν εἰσέλθει εἰς τὰν κτορα τὸ πλῆθος.

778 *ἄξετε*] μικτοῦ ἀορίστου προστακτικῆ.

779. *πυκινὸν λόχον*] ὅρα Δ 392.

780. *πέμπων ἀπὸ νηῶν*] ἔκφρασις ἀσύμφωνος πρὸς τὰ ἐν 682 690 πράγματα. — *ἐπέτελλε*] πανταχοῦ σημαίνει παραγγέλλω, ἐδῶ δὲ μόνον = διαβεβαίω. Ἐννοεῖται : μοι.

781. *πημανέειν*] ὅτι δὲν θ' ἀρχίσουν τὰς ἐγθροπραξίας. — *πρὶν*] Σ 135.

ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμίονους τε
 ζεύγνυσαν, αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
 ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·

785 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φασίμβροτος ἥως,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἔκτορα δάκρυ χέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἔκτορος ἠγρετο λαός.

790 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθολι οἶνω
 πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ θ' ἔστροι τε
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.

795 καὶ τὰ γε χρυσεῖν ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' εἰς κοίλῃν κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὑπερθε
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι·

ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἴτιο πάντη
 800 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα

784 ἐννῆμαρ] ὑπερβολικὸς ἀριθμὸς ἡμερῶν. ἐν Η 417 ἐξ. κχι Ψ 410 ἐξ. μία μὴν ἡμέρα ἐλρειάθη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

786. ἐξέφερον] ἐκ τοῦ οἴκου εἰς τὸν τόπον τῆς ταφῆς.

787=Ψ 165.

788=Α 477.—ἠώς] εἶναι ἐνδεκάτη αὕτη, ἡ ἑπαύριον τῆς ἐν 785, καθ' ἣν ὄλῃν ἐκοίετο ἡ πυρὰ.

789. ἠγρετο] ῥ' ἀρ. τοῦ ἀγγελομαί.

790=Α 57. Δεῖπει ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις.

791, 792=Ψ 237, 238.

795. χρυσεῖν] μόνον ἐδώ και ἐν θ 353 δὲν ἐκτείνεται τὸ πρὸ τῶν χε βραχὺ φωνῆεν.— λάρνακα] κινώτιον, θήκη. διαφέρει τῆς φιά-

λης, ἢ μετεχειρίσθησαν διὰ τὸν Πίτροκλον. Ψ 243.

796 καλύψαντες] δηλ. τὰ ὀστέα. Ἐν Ψ 253 τὰ ὀστέα τοῦ Πατρόκλου περιβάλλονται διὰ λίπους.

797. θέσαν κατεστόρεσαν] δηλ. τὴν λάρνακα μετὰ τῶν ὀστέων.

798. πυκνοῖσι] πυκνὰ ἤτοι πλησίον ἀλλήλων κειμένους.

799 ῥίμφα] διότι ἐφοβοῦντο ἐπίθετι τῶν Ἀχαιῶν.

800 μῆ. . .] πρότασις φόβου χωρὶς νὰ ὀνομάζεται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει τὸ φοβοῦμενον πρόσωπον, δηλ. οἱ Τρῶες.— πρὶν] πρότερον, πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἀνικωχῆς. πρβλ. 781. Ἀδικιολόγητος εἶναι ὁ φόβος οὗτος, ἀφ' οὗ εἶχον τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ἀχιλλέως.

εὔ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἔρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο, διοτρεφέος βασιλῆος.
 ὧς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος ἱπποδάμοιο.

802. εὔ] εἰς τὸ δαίνυτο ἀνήκει. δεκάτην ἡμέραν.
 —δαίνυτο] τὸ ἐπικήδειον δεῖπνον 804. ἀμφίεπον τάφον] ἡσυχολοῦν—
 ὁ Πριάμος ἐν 665 ὤριζε διὰ τὴν το, ἐφρόντιζον περὶ τῆς κηδείας.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω

Ἑκτορος λύτρα.

Διελύθη δὲ ἡ συνάθροισις τῶν θεατῶν, οἱ δὲ λαοὶ διεσκορπί-
 ζοντο ἕκαστοι, ἵνα πηγαίνωσι εἰς τὰ ταχέα πλοῖα. οὔτοι μὲν
 περὶ δεῖπνου καὶ γλυκέος ὕπνου ἐφρόντιζον, ὥστε νὰ εὐφρανθῶσιν·
 ἀλλ' ὁ Ἄχιλλεὺς ἔκλαιεν ἐνθυμούμενος τὸν ἀγαπητὸν σύντροφον.
 καὶ δὲν κατελάμβανεν αὐτὸν ὁ πανδαμάτωρ ὕπνος, ἀλλ' ἐστρέ-
 φετο ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν εἰς τὴν ἄλλην [ποθῶν τοῦ Πατρόκλου
 τὴν ἀνδρικότητα καὶ τὸ γενναῖον θάρρος καὶ (ἀναμνησκόμενος)
 ὅσα παρεσκεύασε μετ' αὐτοῦ καὶ (ὅσα) ἔπαθεν ἄλγη πολέμου
 ἀνδρῶν (διεξάγων) καὶ ἀλγεινὰ κύματα διερχόμενος· ταῦτα ἀνα-
 μνησκόμενος ὀρμητικὰ δάκρυα ἔχυνεν,] ἄλλοτε εἰς τὰς πλευρὰς
 κατακείμενος, ἄλλοτε δὲ πάλιν (10) ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνῆς·
 ἄλλοτε δὲ σηκωθείς ὀρθὸς περιεφέρετο λυπούμενος παρὰ τὴν πα-
 ραλίαν τῆς θαλάσσης. ἡ δὲ ἡὼς δὲν ἐλάνθανεν αὐτόν, ὅτε ἐφαί-
 νετο ὑπὲρ τὴν θάλασσαν καὶ τὰς παραλίας, ἀλλ' οὔτος ἀφοῦ ἐζεύ-
 γνυεν ὑπὸ τὸ ἄρμα τοὺς ταχεῖς ἵππους, ἔδενεν ὀπισθεν τοῦ δί-
 φρου τὸν Ἑκτορα, ὥστε νὰ ἔλκηται, ἀφοῦ δὲ τρις ἔσυρε περὶ τὸν
 τύμβον τοῦ νεκροῦ Μενoitιάδου, πάλιν ἀνεπαύετο ἐν τῷ παρα-
 πήγματι, ἐκεῖνον δ' ἄφινεν, ἀφοῦ πρηνῆ εἰς τὰ χῶματα ἐξέτεινεν.
 ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σώματος τούτου ὁ Ἀπόλλων ἀπεμάκρυνε πᾶσαν
 παραμόρφωσιν, ἐπειδὴ ἤλεει τὸν ἄνδρα, ἂν καὶ ἦτο τεθνεώσ. πε-
 ριεκάλυπτε δ' ὅλον μὲ τὴν χρυσοῦν αἰγίδα (20) ἵνα μὴ σύρων ἐκδέρη
 αὐτόν. Τοιοῦτοτρόπως οὔτος μὲν ὀργιζόμενος ἐκακοποιεῖ τὸν θεῖον
 Ἑκτορα· τοῦτον δὲ βλέποντες οἱ εὐδαίμονες θεοὶ ἤλθουν, παρῶ-
 τρνον δὲ τὸν ὀξυδερκῆ ἀργειφόντην νὰ κλέψῃ (αὐτόν). τότε (τοῦτο)

ἤρθεκε μὲν εἰς πάντας τοὺς ἄλλους, ἀλλ' οὐδέποτε (ἤρθεκεν) εἰς τὴν Ἥραν οὐδ' εἰς τὸν Ποσειδῶνα οὐδ' εἰς τὴν γλαυκῶπιδα κόρην, ἀλλ' ἐπέμενον, ὅπως ἐξ ἀρχῆς ἐγένετο εἰς αὐτοὺς μισητὴ ἢ ἱερά Ἴλιος καὶ ὁ Πρίαμος καὶ ὁ λαὸς ἕνεκα τοῦ κακουργήματος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅστις προσέβαλε τὰς θεάς, ὅτε τοῦ ἦλθον εἰς τὴν μάνδραν, ἐκείνην δ' ἐπήνεσεν, ἡ ὁποία ἔδωκεν αὐτῷ ἡδυπάθειαν θλιβεράν (30). Ἀλλ' ὅτε πλέον ἦλθεν ἀπὸ τότε ἡ δωδεκάτη αὐγὴ, τότε πλέον ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀθανάτους:

«θεοί, εἴσθε σκληροί, κακοποιοί· δὲν σᾶς ἔκαυσε λοιπὸν ποτε ὁ Ἔκτωρ μηρία βοῶν καὶ τελείων αἰγῶν; τοῦτον τῶρα δὲν ἀπεφασίσατε καὶ νεκρὸν ὄντα νὰ σώσητε διὰ τὴν σύζυγόν του, ἵνα ἴδῃ (αὐτὸν), καὶ διὰ τὴν μητέρα καὶ τὸ τέκνον του καὶ τὸν πατέρα Πρίαμον καὶ τοὺς λαούς, οἱ ὅποιοι ταχέως νὰ δυνηθῶσι νὰ καύσωσιν αὐτὸν διὰ πυρός, καὶ προσέτι νὰ κάμωσι τὴν ἐπικηδεῖον τελετήν. ἀλλὰ προτιμάτε, θεοί, νὰ βρηθῆτε τὸν ἄγριον Ἀχιλλέα, ὁ ὁποῖος οὔτε καρδίαν ἐπιεικῆ οὔτε νοῦν εὐκαμπτον ἔχει (40) εἰς τὰ στήθη ἀλλὰ σκληρὰς διαθέσεις ἔχει ὡς λέων, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐνδώσῃ εἰς τὴν μεγάλην δύναμιν καὶ τὴν αὐθάδη καρδίαν πορεύεται κατὰ τῶν γιδοπροβάτων τῶν ἀνθρώπων, ἵνα λάβῃ τὸ γεῦμα (του)· τοιουτοτρόπως ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπόλεσε μὲν τὴν εὐσπλαγχνίαν οὐδὲ ἐντροπὴν [ἔχει, ἡ ὁποία (ἄλλοτε) μεγάλως ἐλάπτει καὶ (ἄλλοτε) ὠφελεῖ]. θ' ἀπόλεσέ τις ἴσως καὶ προσφιλέστερον ἄλλον, ἢ ἀδελφὸν ὁμομήτριον ἢ καὶ υἱόν· ἀλλ' ἀφοῦ βέβαια κλαύσῃ καὶ θρηνήσῃ, παύει (νὰ κλαίῃ καὶ θρηνῆ)· διότι αἱ μῦραι ἔθεσαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνεκτικὴν καρδίαν. οὗτος ὅμως τὸν εὐγενῆ Ἔκτορα, ἀφοῦ (τοῦ) ἀφῆρσε τὴν ἀγαπητὴν ζῶν, (50) ἐξαρτῶν ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ ἔρματος σύρει περὶ τὸν τύμβον τοῦ ἀγαπητοῦ συντρόφου· σὺδαμῶς βέβαια τοῦτο εἶναι δι' αὐτὸν ἐνδοξότερον οὐδὲ συμφωρότερον. μήπως ἡμεῖς ὀργισθῶμεν κατ' αὐτοῦ, ἂν καὶ εἶναι εὐγενής· διότι ἀναίσθητον γῆν ὀργιζόμενος περιυβρίζει.»

Πρὸς τοῦτον δ' ὀργισθεῖσα ἀπεκρίθη ἡ λευκώλενος Ἥρα· «καὶ οὗτος ὁ ἰδικός σου λόγος, ἀργυρότοξε, θὰ ἦτο (ἰσχυρός), ἂν ἀληθῶς τὴν αὐτὴν τιμὴν θὰ ὀρίσῃτε διὰ τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ἔκτορα. ἀλλ' ὁ Ἔκτωρ μὲν ἦτο θνητὸς καὶ γυναικίος ἐθήλασε μαστὸν. ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς εἶναι γόνος θεᾶς, τὴν ὁποίαν ἐγὼ αὐτῇ ἀνέθρεψα καὶ περιποιήθην καὶ εἰς ἀνδρα ἔδωκα ὡς σύζυγον, (60) εἰς τὸν Πηλέα, ὁ ὁποῖος πολὺ ἡγαπήθη ὑπὸ τῶν ἀθανάτων ἐν τῇ καρδίᾳ. πάντες δὲ οἱ θεοὶ μετείχετε τῆς εὐωχίας τοῦ γάμου· με-

ταξὺ δὲ τούτων σὺ ἔτρωγες ἔχων τὴν φόρμιγγα, ὧ σὺντροφε τῶν κακῶν, ἄπιστε πάντοτε.»

Πρὸς ταύτην δ' ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ συναθροίζων τὰς νεφέλας Ζεὺς· «Ἦρα, ἐντελῶς δὰ μὴ ὀργίζεις κατὰ τῶν θεῶν· διότι βεβαίως δὲν θὰ εἶναι ἡ αὐτὴ τιμὴ (καὶ διὰ τοὺς δύο)· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἔκτωρ ὑπῆρξε φίλτατος εἰς τοὺς θεοὺς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐν τῇ Ἰλίῳ· διότι τοιοῦτος ἦτο εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον, ἐπειδὴ καθόλου δὲν ἡμέλει δῶρων προσφιλῶν· διότι ποτὲ δὲν μοῦ ἔστερεῖτο ὁ βωμὸς ἀνάλογον μερίδα, καὶ σπονδὴν καὶ καπνὸν θυμάτων· διότι αὐτὸ ἐλάχομεν ἡμεῖς ὡς τιμητικὸν βραβεῖον. (70) ἀλλὰ τὸ νὰ κλέψῃ μὲν βέβαια (ὁ Ἑρμῆς) τὸν τολμηρὸν Ἔκτορα ἄς ἀφήσωμεν· διότι κατ' οὐδένα τρόπον δὲν εἶναι δυνατὸν κρυφίως ἀπὸ τὸν Ἀχιλλεῖα· διότι βέβαια πάντοτε τοῦ ἔρχεται πλησίον ἡ μήτηρ ὁμοίως καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν. ἀλλ' εἴθε νὰ προσκαλέσῃ τις ἐκ τῶν θεῶν τὴν Θέτιν πλησίον ἐμοῦ, ἵνα εἴπω εἰς αὐτὴν λόγον τινὰ συνετὸν, ἵνα ὁ Ἀχιλλεὺς λάβῃ ἐκ τοῦ Πρίμου δῶρα καὶ ἀπολύσῃ τὸν Ἔκτορα.»

Οὕτως εἶπεν, ἡ δ' ὡς θύελλα ταχύπους Ἴρις ἐσηκώθη, ἵνα ὑπάγῃ ἄγγελος, μεταξὺ δὲ τῆς Σαμοθράκης καὶ τῆς ἀποτόμου Ἰμβρου ἐπήδησεν εἰς τὴν μαύρην θάλασσαν· ἐπάφλασε δ' ἐκ τούτου ἡ θάλασσα· ἐκείνη δὲ ὤρμησεν εἰς τὸν βυθόν, ὁμοία πρὸς μόλυβδαινα, (80) ἡ ὅποια ἐπικειμένη ἐπὶ τοῦ κέρατος τοῦ ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένου βοῦς ἔρχεται φέρουσα θάνατον κατὰ τῶν ὁμοφάγων ἰχθύων. εὔρε δὲ τὴν Θέτιν ἐν τῷ κοίλῳ σπηλαίῳ, περικτὴ δὲ αἰ ἄλλαι θαλάσσιαι θεαὶ συνηθροισμέναι ἐκάθηντο· ἐκείνη δ' ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐκλαίε τὴν μοῖραν τοῦ ἀμέμπτου αὐτῆς υἱοῦ, ὁ ὅποιος ἔμελλε νὰ τῆς φονευθῇ ἐν τῇ μεγάλῳ βώλῳ ἐχούσῃ Τροίαν μακρὰν τῆς πατρίδος· πλησίον δ' ἰσταμένη εἶπεν ἡ ταχύπους Ἴρις.

«Ἐγέρθητι Θέτι· (σὲ) προσκαλεῖ ὁ Ζεὺς ὁ εἰδήμων βουλῶν ἀναλλοιώτων.» πρὸς αὐτὴν δ' ἀπεκρίνετο ἔπειτα ἡ ἀργυρόπεζα θεὰ Θέτις· «Διατὶ μὲ διατάσσει (νὰ ἔλθω) ὁ μέγας ἐκεῖνος θεός; ἐντρέπομαι (90) ν' ἀναμιγνύωμαι μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, διότι ἔχω ἀμέτρους λύπας ἐν τῇ καρδίᾳ· ἀλλὰ θὰ ὑπάγω βέβαια καὶ δὲν θὰ ἦναι ἀνεκτέλεστος ὁ λόγος, ὅ,τι ἂν εἴπῃ.»

Οὕτω λοιπὸν εἰποῦσα ἔλαβεν ἡ εὐγενεστάτη μεταξὺ τῶν θεαινῶν κάλυμμα σκοτεινόν, τούτου δὲ οὐδὲν ἔνδυμα ὑπῆρξε μελαινώτερον· ἐκίνησε δὲ νὰ ὑπάγῃ, ἔμπροσθεν δὲ προπεροῦετο ἡ ἀνεμόπους ταχεῖα Ἴρις· ἀμφοτέρωθεν δ' ἔπειτα χάριν αὐτῶν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ὑπεχώρουν· ἔξω δ' εἰς τὴν ἀκτὴν ἀναβᾶ-

σαι επέταξαν εἰς τὸν οὐρανόν, εὖρον δὲ τὸν βροντόφωνον υἱὸν τοῦ Κρόνου, πέριξ δὲ ἄπαντες οἱ ἄλλοι εὐδαίμονες αἰώνιοι θεοὶ συνηθροισμένοι ἐκάθηντο. ἐκείνη δ' ἔπειτα πλησίον τοῦ πατρὸς Διὸς ἐκάθισεν, ἀφοῦ ὑπεχώρησεν ἡ Ἄθηνᾶ. (100) ἡ δὲ Ἥρα χρυσοῦν ὄραϊον ποτήριον (τῆς) ἔβαλεν εἰς τὴν χεῖρα καὶ μὲ λόγους ἠΰφρακεν· ἡ δὲ Θέτις πιούσα ἀπέδωκε. μεταξύ δὲ τούτων ἔκαμινεν ἀρχὴν τοῦ διαλόγου ὁ πατὴρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν·

«Ἦλθες εἰς τὸν Ὀλυμπον, θεᾶ Θέτι, ἂν καὶ εἶσαι λυπημένη, διότι ἔχεις ἐν τῇ καρδίᾳ πένθος ἀλησμόνητον· (τὸ) εἰξούρα καὶ ἐγὼ· ἀλλὰ καὶ μῦθα ταῦτα θὰ εἶπω τίνος ἕνεκα σ' ἐκάλεσα ἐδῶ. ἐννέα ἡδὴ ἡμέρας σηκώνεται μεταξύ τῶν ἀθανάτων φιλονικία διὰ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἑκτορος καὶ τὸν καταστροφέα πολεων Ἀχιλλέα· παροτρύνουσι δὲ τὸν ὀξυδερκῆ ἀργεῖφόντην νὰ κλέψῃ (αὐτόν). ἀλλ' ἐγὼ τὴν δοῦσαν ταύτην προσάπτω εἰς τὸν Ἀχιλλέα (110) θέλων νὰ φυλάξω ἐν τῷ μέλλοντι τὴν ἰδικὴν σου πρὸς ἐμὲ αἰδῶ καὶ φιλίαν. τάχιστα ἔλθε εἰς τὸν στρατόν καὶ φέρε τὴν ἐξῆς ἐντολὴν εἰς τὸν ἰδικόν σου υἱόν, εἰπέ δὲ ὀργίζονται κατ' αὐτοῦ οἱ θεοί, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀθανάτους εἶμαι θυμωμένος, διότι μὲ καρδίαν μαινομένην κατέχει τὸν Ἑκτορα παρὰ τὰ καμπύλα πλοῖα, καὶ δὲν ἀπέλυσεν, ἂν πως φοβηθῆ ἔμὲ καὶ ἀπολύσῃ τὸν Ἑκτορα. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν μεγαλόφυχον Πρίαμον τὴν Ἴριν θὰ στείλω μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν ἔλθων εἰς τὰ πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν, νὰ φέρῃ δὲ δῶρα εἰς τὸν Ἀχιλλέα, τὰ ὅποια νὰ φαιδρύνουσι τὴν καρδίαν (αὐτοῦ).»

Οὕτως εἶπε, δὲν παρήκουσε δὲ ἡ ἀργυρόπεζα θεᾶ Θέτις, (120) ὀρμήσασα δὲ κατέβη κάτω ἀπὸ τὰς κορυφάς τοῦ Ὀλύμπου, ἦλθε δὲ εἰς τὸ παράπηγμα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς· ὅπου εὖρε τοῦτον γοερῶς στεναζόντα· ἀγαπητοὶ δὲ περὶ αὐτὸν σύντροφοι ἠσυχολοῦντο μετὰ σπουδῆς καὶ παρесеλεύαζον πρόγευμα· πυκνόμαλλος δὲ μέγας κριὸς ἦν ἐσφαγμένος ὑπ' αὐτῶν ἐν τῷ παραπήγματι. ἐκείνη δὲ ἡ σεβαστὴ μήτηρ ἐγγύτατα αὐτοῦ ἐκάθισε, καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐθώπευεν αὐτὸν καὶ ἔλεγε λόγους καὶ ἐξέφραζεν αὐτοῦς.

«Τέκνον μου, μέχρι τίνος θὰ τρώγῃς τὴν καρδίαν σου ὀδυρόμενος καὶ λυπούμενος, χωρὶς καθόλου νὰ φροντίζῃς μήτε περὶ τροφῆς μήτε περὶ κλίνης; καὶ ὅμως εἶναι καλὸν νὰ συνευρίσκεσαι ἐρωτικῶς μὲ γυναῖκα· (130) διότι δὲν θὰ μοῦ ζήσης ἐπὶ μακρόν, ἀλλ' ἡδὴ σοῦ ἔχει παραστῆ πλησίον ὁ θάνατος καὶ ἡ ἰσχυρὰ μοῖρα. ἀλλ' ἀκουσον ταχέως ἐμέ, διότι σοῦ εἶμαι ἄγγελος ἐκ τοῦ Διός. λέγει, ὅτι ὀργίζονται ἐναντίον σου οἱ θεοί, αὐτὸς

δ' ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀθανάτους εἶναι θυμωμένους, διότι μὲ καρδίαν μαινομένην κατέχεις πλησίον τῶν καμπύλων πλοίων τὸν Ἔκτορα καὶ δὲν ἀπέλυσας. ἀλλ' ἔλα πλέον ἀπόλυσον, δέχθητι δὲ τὰ λύτρα τοῦ νεκροῦ.» Πρὸς αὐτὴν δ' ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεύς· «οὕτως ἔστω ὅστις ἤθελε φέρει τὰ λύτρα, ἅς λαμβάνῃ καὶ τὸν νεκρὸν, ἂν βέβαια μὲ σοβρὰν θέλησιν αὐτὸς ὁ Ὀλύμπιος διατάσσει.» (140).

Οὕτως ἐκείνοι ἢ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἐν τῇ συναθροίσει τῶν πλοίων πολλοὺς λόγους πτερωτοὺς πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τὴν δὲ Ἴριν ὁ Κρονίδης παρῶτρυνε εἰς τὴν ἰσορὰν Ἴλιον.

«Βάδιζε πῆγαινε, ταχεῖα Ἴρι· ἀφοῦ ἀφήσῃς τὸ ἔδαφος τοῦ Ὀλύμπου φέρε εἰς τὴν Ἴλιον πρὸς τὸν μεγαλόψυχον Πριάμον τὴν ἀγγελίαν νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν ἐλθὼν εἰς τὰ πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν, νὰ φέρῃ δὲ δῶρα εἰς τὸν Ἀχιλλέα, τὰ ὅποια νὰ φαιδρύνωσι τὴν καρδίαν (αὐτοῦ), μόνος καὶ μῆδεις ἄλλος ἀνὴρ ἐκ τῶν Τρώων ἅς συμπορεύηται. (ἀλλὰ) κῆρύξ τις πρεσβύτερος ἅς ἀκολουθῇ αὐτόν, ὅστις νὰ διευθύνῃ τὰς ἡμιόνους καὶ τὴν καλίτροχον ἄμαξαν καὶ νὰ ὀδηγῇ καὶ ὀπίσω (150) πρὸς τὴν πόλιν τὸν νεκρὸν, τὸν ὅποιον ἐφόνευσεν ὁ εὐγενὴς Ἀχιλλεύς. [καὶ καθόλου ἅς μὴ τὸν μέλη ὁ θάνατος ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ κανένα φόβον (ἅς μὴ ἔχῃ) διότι τοιοῦτον ὀδηγὸν θὰ παράσχωμεν εἰς αὐτὸν τὸν ἀργειφόντην, ὁ ὅποιος θὰ ὀδηγῇ (αὐτόν,) ἕως ὅτου ὀδηγῶν προσαγάγῃ εἰς τὸν Ἀχιλλέα. ἀφοῦ δ' εἰσαγάγῃ εἰς τὸ παράπηγμα τοῦ Ἀχιλέως, οὔτε αὐτὸς θὰ (τὸν) φονεύσῃ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας θὰ ἐμποδίσῃ· διότι οὔτε ἄφρων εἶναι οὔτε ἀσύνητος οὔτε κακοῦργος, ἀλλὰ πολὺ ἐπιμελῶς θὰ φεισθῇ ἀνδρὸς ἰκέτου].

Οὕτως εἶπεν, ἐσηκώθη δὲ ἡ ὦς θύελλα ταχύπους Ἴρις, ἵνα ὑπάγῃ ἄγγελος. ἦλθε δ' εἰς τοῦ Πριάμου (τὸν οἶκον), εὔρε δ' οἰμωγὴν καὶ θρήνον. (160) οἱ παῖδες μὲν περὶ τὸν πατέρα καθήμενοι ἐντὸς τῆς αὐλῆς μὲ δάκρυα ἔβρεχον τὰ ἐνδύματα, ἐκεῖνος δὲ ὁ γέρον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἦτο κεκαλυμμένος σφιγκτὰ μὲ τὴν χλαῖναν· περίξ δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἀχένα τοῦ γέροντος πολλὴ κόνις ἦτο, τὴν ὅποιαν κυλιόμενος κατεσώρευσε μὲ τὰς χεῖράς του· αἱ δὲ θυγατέρες καὶ αἱ νύμφαι ὠδύροντο εἰς τὰ δωμάτια ἐνθυμούμεναι ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πολλοὶ καὶ γενναῖοι ἔκειντο ἀπολέσαντες τὴν ζωὴν ὑπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀργείων. ἐστῆθη δὲ παρὰ τὸν Πριάμον ἢ ἄγγελος τοῦ Διὸς καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτὸν μὲ σιγαλὴν φωνήν· καὶ ὁμοῦς κατέλαβε τὰ μέλη ἐκείνου τρόμος· (170).

«Ἐχε θάρρος εἰς τὴν καρδίαν υἱὲ τοῦ Δικρδάνου Πριάμου καὶ

καθόλου μὴ φοβῆσαι· διότι βέβαια ἔχω ἔλθει ἐδῶ χωρὶς νὰ δια-
νοῦμαι ἐναντίον σου κακόν, ἀλλὰ φρονοῦσα ἀγαθά. σοῦ εἶμαι
δ' ἄγγελος τοῦ Διός, ὁ ὅποιος, ἂν καὶ εἶναι μακράν, πολὺ φρον-
τίζει περὶ σοῦ καὶ λυπεῖται· διέταξεν ὁ Ὀλύμπιος νὰ ἐξαγορά-
σῃς τὸν θεῖον Ἑκτορα, νὰ φέρῃς δὲ δῶρα εἰς τὸν Ἀχιλλέα, τὰ
ὅποια νὰ φαιδρύνωσι τὴν καρδίαν αὐτοῦ, μόνος καὶ μηδεὶς ἄλλος
ἀνὴρ ἐκ τῶν Τρώων ἄς μὴ συμπορεύηται. (ἀλλὰ) κῆρυξ τις πρε-
σβύτερος ἄς σὲ ἀκολουθῇ, ὅστις νὰ διευθύνῃ τὰς ἡμιόνους καὶ τὴν
καλλίτροχον ἄμαξαν καὶ νὰ ὀδηγῇ καὶ ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν τὸν
νεκρόν, τὸν ἴποιον ἐφόνευσεν ὁ εὐγενὴς Ἀχιλλεύς. (180) [καὶ
καθόλου ἄς μὴ σε μέλῃ ὁ θάνατος ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ κανένα φόβον
(μὴ ἔχῃς)· διότι τοιοῦτος ὀδηγὸς θὰ σὲ ἀκολουθήσῃ ὁ ἀργειφόν-
της, ὁ ὅποιος θὰ σὲ ὀδηγῇ, ἕως ὅτου ὀδηγῶν προσαγάγῃ εἰς τὸν
Ἀχιλλέα. ἀφοῦ δὲ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ παρὰ πηγήν τοῦ Ἀχιλλέως,
οὔτε αὐτὸς θὰ σὲ φονεύσῃ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας θὰ ἐμπο-
δίσῃ· διότι οὔτε ἄφρων εἶναι οὔτε ἀσύνητος οὔτε κακοῦργος, ἀλλὰ
πολὺ ἐπιμελῶς θὰ φεισθῇ ἀνδρὸς ἰκέτου]

Αὕτη μὲν λοιπὸν ἢ ταχύπους Ἴρις οὕτως εἰποῦσα ἀπῆλθεν,
ἐκείνος δὲ διέταξε τοὺς υἱοὺς νὰ ἐτοιμάσωσι καλλίτροχον ἄμαξαν
ἡμιόνων καὶ νὰ δέσωσιν ἐπ' αὐτῆς κιβώτιον. (190) αὐτὸς δὲ
κατέβη εἰς τὸν εὐώδη, κέδρινον, ὑψόροφον θάλαμον, ὁ ὅποιος πε-
ριεῖχε πολλὰ κοσμήματα· ἐκάλεσε δὲ πρὸς ἑαυτὸν τὴν σύζυγον
Ἐκάβην καὶ εἶπεν.

«Καυμένη, ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ἄγγελος ἐκ Διός μοι ἦλθε μὲ
τὴν ἐντολὴν νὰ ἐξαγοράσω τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν ἐλθὼν εἰς τὰ πλοῖα
τῶν Ἀχαιῶν, νὰ φέρω δ' εἰς τὸν Ἀχιλλέα δῶρα, τὰ ὅποια νὰ
φαιδρύνωσι τὴν καρδίαν (αὐτοῦ)· ἀλλ' ἔλα εἰπέ μοι τὸ ἐξῆς, τί
σοι φαίνεται εἰς τὴν καρδίαν ὅτι εἶναι (ὁ ἄγγελος;) φοβερὰ βέ-
βαια ἐμὲ αὐτὸν ἢ ἐπιθυμία καὶ ἢ καρδία προτρέπει νὰ ὑπάγῃ
ἐκεῖ πρὸς τὰ πλοῖα ἐντὸς τοῦ εὐρέος στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν.»

Οὕτως εἶπεν, ἐξεργάγῃ δ' εἰς θρήνους ἢ γυνὴ καὶ ἀπεκρίνετο
λέγουσα· (200) «ὦ μὲ, ποῦ λοιπὸν σοῦ ἔφυγεν ἢ σύνεσις, διὰ τὴν
ὅποιαν πρότερον βέβαια ἐφημίζεσο παρὰ τοῖς ξένοις ἀνθρώποις
καὶ παρ' ἐκείνοις, τῶν ὁποίων εἶσαι βασιλεὺς; πῶς τολμᾷς μόνος
νὰ ἔλθῃς πρὸς τὰ πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ
ἀνδρός, ὁ ὅποιος πολλοὺς καὶ γενναίους υἱοὺς σοῦ ἐφόνευσεν· σιδη-
ρῶν λοιπὸν καρδίαν ἔχεις, διότι ἂν σὲ πιάσῃ καὶ ἴδῃ μὲ τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὁ ὠμοκόρος καὶ ἀναχζόπιστος ἀνὴρ ἐκείνος, δὲν θὰ σ'
ἐλεήσῃ οὐδὲ θὰ σ' ἐντραπῇ. ἀλλ' ἄς ἐξηκολουθῶμεν τῶρα νὰ
κλαίωμεν μακράν ἐν τῷ οἴκῳ· δι' ἐκείνον δ', ὅτε ἐγενῆτο, οὔτω

φαίνεται ἡ ἰσχυρὰ μοῖρα ἐπέκλωσε μὲ τὸ νῆμα, ὅτε ἐγέννησα αὐτὸν ἐγὼ, (210) νὰ κορέσῃ μακρὰν τῶν γονέων αὐτοῦ κύναις ταχύποδας, πλησίον βιαίου ἀνδρὸς, τοῦ ὁποῖου ἐγὼ εἶθε νὰ κατεῖχον τὸ μέσον μέρος τοῦ ἥπατος, ἵνα προσκολληθεῖσα τρώγω αὐτό. τότε τὰ κατὰ τοῦ υἱοῦ μου ἔργα ἤθελον ἀνταποδοθῆ, ἐπειδὴ δὲν ἐφόνευσεν αὐτὸν δειλιῶντα, ἀλλ' ἀνθιστάμενον ὑπὲρ τῶν Τρώων καὶ τῶν βαθυκόλπων Τρωάδων, χωρὶς νὰ σκέπτηται μήτε φυγὴν μήτε ὑποχώρησιν».

Πρὸς αὐτὴν δὲ πάλιν εἶπεν ὁ θεόμορφος γέρων Πρίαμος· «μὴ μ' ἐμποδίζης, ἐνῶ θέλω νὰ ὑπάγω, καὶ μὴ μου γίνεσαι σὺ ἐν τῷ οἴκῳ κακὸς οἰωνός· διότι δὲν θὰ μὲ πείσης. διότι ἂν μὲ προετρεπεν ἄλλος τις ἐκ τῶν κατοίκων τῆς γῆς, (220) ἢ (ἐξ ἐκείνων) οἱ ὅποιοι εἶναι μάντιες παρατηρηταὶ θυμιαμάτων ἢ ἱερεῖς, θὰ ἐλέγομεν (αὐτὸ) ψεῦδος καὶ μᾶλλον θ' ἀπεμακρυνόμεθα· τώρα ἔμω, ἐπειδὴ ἐγὼ αὐτὸς ἤκουσα τὸν θεὸν καὶ εἶδον κατὰ πρόσωπον, θὰ ὑπάγω καὶ δὲν θὰ ἦναι ὁ λόγος (μου) ἀνεκτέλεστος. ἂν δὲ μοι εἶναι μοῖρα ν' ἀποθάνω παρὰ τὰ πλοῖα τῶν χαλκοχωράκων Ἀχαιῶν, προτιμῶ· διότι ἀμέσως εἶθε νὰ μὲ φονεύσῃ ὁ Ἀχιλλεύς, ἀφοῦ πιάσας εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν υἱόν μου καταπραῦνῶ τὴν πρὸς θρήνου ἐπιθυμίαν (μου).»

Εἶπε, καὶ ἤνοιξε τὰ ὠραῖα σκεπάσματα τῶν κιβωτίων, ὅπθεν ἐπῆρε δῶδεκα μὲν ὠραιότατους πέπλους, δῶδεκα δὲ ἀπλοῦς ἐπενδυτάς, τόσους δὲ τάπητας (σκεπάσματα), (230) τόσους δὲ ὠραίους μανδύκας, τόσους δὲ πρὸς τούτοις χιτῶνας. [δέκα δ' ἐν συνόλῳ τάλαντα χρυσοῦ ζυγίσας ἔφερον,] ἐπῆρε δὲ δύο στυλπνοὺς τρίποδας, τέσσαρας δὲ λέβητας, ἐπῆρε δὲ ποτήριον ὠραιότατον τὸ ὅποιον Θρᾶκες ἄνδρες ἔδωκαν εἰς αὐτὸν, ὅτε ἦλθεν ἀπεσταλμένος, κτῆμα μέγα. ἀλλ' οὐδὲ τούτου τώρα ἐκ τῶν ἐν τοῖς μεγάροις ἐφείσθη ὁ γέρων, διότι σφοδρῶς ἤθελεν ἐν τῇ καρδίᾳ νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν ἀγαπητὸν υἱόν. ἀπιδίωκεν δ' οὗτος ἀπὸ τῆς στοᾶς τοὺς Τρῶας ἐπιπλήττων μὲ λόγους ὕβριστικούς.

«Γκρεμισθῆτε αἰσχροί, ἐπαίσχυντοι· δὲν ἔχετε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς ἐν τῷ οἴκῳ ἀφορμὴν θρήνου, ἀλλ' ἤλθετε νὰ μὲ λυπήσῃτε; (240) ἀλήθεια μικρὸν ἐθεωρήσατε, ὅτι ὁ Κρονίδης Ζεὺς μοι ἔδωκεν ἄλγη, νὰ χάσω τὸν ἀριστὸν υἱόν; ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς θ' ἀναγνωρίσητε. διότι ἤδη, ὅτε ἐκεῖνος ἔχει ἀποθάνει, θὰ ἦσθε μᾶλλον εὐκολώτεροι εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς ὥστε νὰ (σᾶς) φονεύσωσιν. ἀλλ' ἐγὼ βέβαια εἶθε νὰ ὑπάγω εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἄδου πρὶν ἰδῶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν πόλιν ἐκπορθουμένην καὶ καταστρεφομένην.»

Εἶπε καί μὲ τὴν βακτηρίαν διερχόμενος ἀπιδίωκε τοὺς ἄνδρας·

ἐκείνοι δ' ἐξήρχοντο, ἀφοῦ ὁ γέρον ἔσπευδεν. οὗτος δὲ μεγάλως ἐφώναζε πρὸς τοὺς υἱούς του, ἐπιπλήττων τὸν Ἑλένον καὶ Πάριν καὶ τὸν θεῖον Ἀγάθωνα καὶ Πάμμωνα καὶ Ἄντιφρονον καὶ τὸν ἀγαθὸν κατὰ τὴν πολεμικὴν κραυγὴν Πολίτην (250) καὶ Δηήφρονον καὶ Ἰππόθουν καὶ τὸν λαμπρὸν Δίον· ἐννεά, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ γέρον φωνάζας διέττασσε·

«Σπείσατέ μοι κακὰ τέκνα, ἐπάισχυντοι. εἴθε ἅπαντες ἀντὶ τοῦ Ἑκτορος παρὰ τὰ ταχέα πλοῖα νά ἦσθε φανευμένοι· ὦμὲ ἐγὼ ὁ πανάτυχος, ἀφοῦ ἐγέννησα υἱούς ἀρίστους τῶν ἐν τῇ εὐρείᾳ Τροίᾳ, ἐκ τούτων οὐδεὶς λέγω ὅτι ἔχει μείνει, ὁ ἰσθόσης Μήστωρ καὶ ὁ ἀρματομάχος Τρωῖλος, καὶ ὁ Ἑκτωρ, ὁ ὁποῖος ἦτο θεὸς μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, καὶ δὲν ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο υἱὸς θνητοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ θεοῦ· τούτους μὲν ἀπώλεσεν ὁ Ἄρης, οἱ δ' ἐπονεϊδίστοι πάντες ἔχουσι μείνει, (260) οἱ ψεύσται καὶ οἱ χορευταί, οἱ ἀριστοὶ εἰς τὰ χοροπατήματα, οἱ ἐντόπιοι ἄρπαγες τῶν προβάτων καὶ ἐριφίων. δὲν ἠθέλετε λοιπὸν μοὶ ἐτοιμάσει τάχιστα ἄμαξαν, καὶ δὲν ἠθέλετε ἐπιθέσει ταῦτα πάντα, ἵνα διανύωμεν τὸν δρόμον ;»

Οὕτως εἶπεν, ἐκείνοι δ' ἔπειτα φοβηθέντες τὴν προσταγὴν τοῦ πατρὸς ἐξήνεγκον μὲν σηκώσαντες ἄμαξαν καλλίτροχον ἡμιονικὴν ἑραϊάν νωστί κατασκευασθεῖσαν, ἔδωσαν δὲ κιβώτιον ἐπ' αὐτῆς, κατεβίβαζον δ' ἀπὸ τοῦ πασσάλου ζυγὸν ἡμιονικὸν πύξινον (ἐκ ξύλου πύξου) ἔχον ὀμφαλόν, καλῶς μὲ κρίκους ἐφωδισμένον· μὲ τὸ ζυγὸν δ' ἐξέφερον ζυγόδεσμον ἐννεάπτηχον. (270) καὶ ἐκεῖνο μὲν (τὸ ζυγὸν) εὐμορφα κατέθηκαν ἐπὶ τοῦ καλῶς ἐξωμαλισμένου ῥυμοῦ, εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τῆς πέζης, ἐπέβαλλον δ' εἰς τὸν κρίκον τὸν ἔστορα, τρεῖς δ' ἐκατέρωθεν περὶ τὸν ὀμφαλὸν ἔδωσαν (τὸ ζυγόδεσμον,) κατὰ σειρὰν δ' ἔπειτα κατέδεσαν (τὸν ῥυμόν,) ἔκαμψαν δ' ὑπὸ τὴν γλωχίνα. ἐκ τοῦ θαλάμου δὲ φέροντες ἐσώρευον ἐπὶ τῆς καλῶς ἐξωμαλισμένης ἄμαξῆς τὰ ἄπειρα λύτρα τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἑκτορος, ἐζεύξαν δὲ ἡμίονους ἰσχυράς ἐχούσας ὄπλας ὑποζυγίους, τοὺς ὁποίους οἱ Μυσοὶ ποτε ὡς λαμπρὰ δῶρα ἔδωκαν εἰς τὸν Πριάμον. ἵππους δὲ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἐζεύγνουν χάριν τοῦ Πριάμου, τοὺς ὁποίους ὁ γέρον δι' ἑκὺτὸν ἔχων ἀνέτρεφε παρὰ τὴν καλῶς ἐξωμαλισμένην φάτην. (280)

Οὗτοι μὲν ὁ κῆρυξ καὶ ὁ Πριάμος, ἔχοντες συνετὰς βουλάς ἐν τῇ καρδίᾳ, ἠσχολοῦντο εἰς τὴν ζεύξιν ἐν τῷ ὑψηλῷ οἴκῳ· πλησίον δ' εἰς αὐτοὺς ἦλθεν ἡ Ἐκάβη μὲ λυπημένην καρδίαν ἔχουσα ἐν χρυσῷ ποτηρίῳ εἰς τὴν δεξιᾶν χεῖρα οἶνον τὴν καρδίαν εὐφρασί-

νοντα, ἵνα σπείσαντες ἀπέλθωσιν· ἐστάθη δὲ πρὸ τῶν ἵππων καὶ εἶπε λόγους καὶ ἐξέφραζεν αὐτούς.

«Νά, σπείσον πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς Διὸς καὶ εὖχου νὰ ἐπα-
νέλθῃς οἴκαδε ὀπίσω ἐκ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν, ἀφοῦ ἡ καρδιά
σὲ παροτρύνει πρὸς τὰ πλοῖα, χωρὶς βέβαια ἐγὼ νὰ θέλω. ἀλλ’
εὖχου λοιπὸν σὺ πρὸς τὸν μαυρονέφελον Κροονίδην (290) τὸν
Ἰδαῖον, ὁ ὁποῖος καθορᾷ πᾶσαν τὴν Γροίαν, ζῆτει δ’ ἐκ δεξιῶν
τὸν οἰωνόν, τὸν ταχὺν ἄγγελον, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς αὐτὸν φίλτα-
τος ἐκ τῶν πτηνῶν, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ δύναμις εἶναι μεγίστη, ἵνα
σὺ ἰδὼν αὐτὸν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πεπειθῶς εἰς τοῦτον πορεύῃσαι
πρὸς τὰ πλοῖα τῶν ταχέως ἐλαυνόντων τοὺς ἵππους Δαναῶν. ἐὰν
δὲ σοὶ ἀρνηθῇ ὁ βροντόφωνος Ζεὺς τὸν ἄγγελόν του, ἐγὼ τότε
δὲν ἤθελον σὲ παρορμᾷ προτρέπουσα νὰ υπάγῃς πρὸς τὰ πλοῖα
τῶν Ἀργείων, ἂν καὶ σφοδρῶς ἐπιθυμεῖς.» Πρὸς ταύτην δ’ ἀπο-
κρινόμενος εἶπεν ὁ θεόμορφος Πρίαμος· «ὦ γύναι, δὲν θ’ ἀπει-
θήσῃ εἰς σὲ διατάττουσαν τοῦτο· (300) διότι εἶναι καλὸν νὰ
σηκώσω τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Δία, ἂν (τυχόν) ἐλέησῃ.»

Εἶπε καὶ διέταξεν ὁ γέρον τὴν ὑπηρετρίαν οἰκονόμον νὰ ἐπι-
χύσῃ καθαρὸν ὕδωρ εἰς τὰς χεῖρας· ἐκείνη δὲ ἡ ὑπηρετρία ἐστάθη
πλησίον ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας τὸν νιπτῆρα καὶ τὴν πρόχον συγ-
χρόνως· νιφθεὶς δ’ ἔλαβε παρὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ τὸ ποτήριον·
ἠέχετο ἔπειτα σταθεὶς ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, ἔσπενδε δ’ οἶνον ἀπο-
βλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὀμιλήσας ἔλεγε λόγον.

«Ζεῦ πάτερ, ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρχῶν, ἐνδοξότατε μέγιστε, δὸς
νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀχιλλέως ὡς φίλος καὶ ἄξιος συμ-
παθείας, πέμψον δ’ ἐκ δεξιῶν τὸν οἰωνόν, τὸν ταχὺν ἄγγελον, ὁ
ὁποῖος εἰς σὲ αὐτὸν (310) εἶναι φίλτατος ἐκ τῶν πτηνῶν, καὶ
τοῦ ὁποῖου ἡ δύναμις εἶνε μεγίστη, ἵνα ἐγὼ ἰδὼν αὐτὸν μὲ τοὺς
ὀφθαλμοὺς πεπειθῶς εἰς τοῦτον πορεύωμαι πρὸς τὰ πλοῖα τῶν
ταχέως ἐλαυνόντων τοὺς ἵππους Δαναῶν.»

Οὕτως εἶπεν εὐχόμενος, ἤκουσε δ’ αὐτὸν ὁ συνετὸς Ζεὺς. ἀ-
μέσως δ’ ἔστειλεν ἀετόν, τὸ προφητικώτατον τῶν πτηνῶν, σκο-
τεινόχρον κυνηγόν, τὸν ὁποῖον καὶ περκνόν (μέλανα) ὀνομάζουσιν.
ὅση δ’ εἶναι ἡ θύρα ὑψηλοῦ θαλάμου πλουσίου ἀνδρός, καλῶς διὰ
μοχλῶν συνηρμοσμένη, τόσα ἀκριβῶς ἦσαν ἐκατέρωθεν τὰ πτερὰ
τούτου· ἐφάνη δ’ εἰς αὐτούς ἐκ δεξιῶν πετάξας ὑπὲρ τὴν πόλιν.
ἐκεῖνοι δὲ ἰδόντες (320) ἐχάρησαν, καὶ ὄλων ἡ καρδιά ἐν τοῖς
στήθεσιν ἐξεστάθη ἐξ εὐχαριστήσεως.

Σπεύδων δ’ ὁ γέρον ἐπέβη τοῦ καλῶς ἐξωμολισμένου δίφρου,
ἐξήλασε δ’ ἐκ τοῦ προθύρου καὶ τῆς ἡχηρᾶς στοᾶς. ἔμπροσθεν μὲν

αί ἡμίονοι εἶλκον τὴν τετράκυκλον ἀμαξάν, τὰς ὁποίας ὁ συνε-
τὸς Ἴδαϊὸς ἤλαυνεν· ὀπίσθεν δὲ οἱ ἵπποι (εἶλκον τὸν δίφρον),
τοὺς ὁποίους ὁ γέρον πρὸς τὰ πρόσω διευθύνων διὰ τῆς μάλιστα-
τος παρώτρυνε ταχέως κατὰ τὴν πόλιν· ἅπαντες δὲ οἱ φίλοι ἠ-
κολούθουν ἰσχυρῶς θρηνοῦντες, ὅπως ἂν (ἐθρήνουον αὐτὸν) πρὸς τὸν
θάνατον πορευόμενον. οὗτοι δ' ἄφου κατέβησαν ἀπὸ τῆς πόλεως
καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν πεδιάδα, οἱ μὲν ἔπειτα ἐπανήρχοντο ὀπίσω
εἰς τὴν Ἴλιον, (330) οἱ παῖδες καὶ οἱ γαμβροί, ἐκεῖνοι δὲ οἱ δύο
ἐμφανισθέντες εἰς τὴν πεδιάδα δὲν διέλαθον τὸν βροντόφωνον
Δία. ἰδὼν δ' ἠὐσπλαγχνίσθη τὸν γέροντα. ἀμέσως δ' ἔπειτα ἔ-
λεγε πρὸς τὸν Ἑρμῆν, τὸν ἀγαπητὸν υἱόν·

«Ἑρμῆ· ἐπειδὴ σὺ πλείστον ἀγαπᾷς νὰ γείνης σύντροφος ἀν-
δρός, καὶ ἀκούεις, εἰς ὅντινα θέλης (νὰ παρέχῃς ἀκρόασιν), βιά-
διζε πῆγαινε, τοιουτοτρόπως καὶ τὸν Πρίαμον εἰς τὰ πλοῖα τῶν
Ἀχαιῶν ὀδήγησον, ὥστε μήτε νὰ ἴδῃ τις ἐκ τῶν ἄλλων Δαναῶν
μήτε νὰ ἐννοήσῃ, πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸν Πηλεΐδην.»

Οὕτως εἶπε, δὲν παρήκουσε δὲ ὁ ὀδηγὸς ἀργειφόντης· ἀμέσως
ἔπειτα ἔδρασε ὑπὸ τοὺς πόδας καλὰ ὑποδήματα (340) θεῖα
χρυσᾶ, τὰ ὅποια ἔφερον αὐτὸν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν
ἄπειρον γῆν ἰσοταχῶς μὲν τὴν πνοήν τοῦ ἀνέμου· ἔλαβε δὲ τὴν
ράβδον, διὰ τῆς ὁποίας μαγεύων κτείνει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν
ἀνθρώπων, ὅσων θέλει, ἄλλους δὲ πάλιν καὶ κοιμωμένους σηκώ-
νει· ταύτην ἔχων εἰς τὰς χεῖρας ἐπέτα ὁ ἰσχυρὸς ἀργειφόντης.
ἀμέσως δ' ἔπειτα ἔφθασεν εἰς Τροίαν καὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐκί-
νησε δὲ νὰ πηγαῖν ὅμοιος πρὸς ἡγεμονικὸν νέον, ἄρτι γενειῶντα,
τοῦ ὁποίου χαριστάτη εἶναι ἡ νεότης.

Ἐκεῖνοι δ' ἄφου παρῆλθον τὸν μέγαν τύμβον τοῦ Ἴλου, ἔστη-
σαν ἔπειτα τὰς ἡμίονος καὶ ἵππους ἐν τῷ ποταμῷ, ἵνα πῶσι·
(350) διότι ἦδη καὶ σκότος εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὴν γῆν, ἐκεῖνον
δ' ἐκ τοῦ πλησίον ἰδὼν ἐνόησεν ὁ κῆρυξ, τὸν Ἑρμῆν, πρὸς δὲ τὸν
Πρίαμον εἶπεν ὁμιλήσας·

«Σκέπτου Δαρδανίδῃ· εἶνε περίστασις συνετοῦ νοῦ. βλέπω
ἄνδρα, ταχέως δὲ νομίζω, ὅτι θὰ καταστραφῶμεν. ἀλλ' ἐμπρὸς
ἦδη ἄς φεύγωμεν ἐπὶ τοῦ δίφρου, ἢ ἄλλως, ἀφου πιάσωμεν τὰ
γόνυατα, ἄς παρακαλέσωμεν αὐτόν, ἂν (τυχὸν μᾶς) ἐλεήσῃ.»

Οὕτως εἶπεν, ἐσυγχύσθη δὲ ὁ νοῦς τοῦ γέροντος, ἐφοβεῖτο δὲ
φοβερά, ὀρθαὶ δ' ἐστάθησαν αἱ τρίχες ἐπὶ τῶν εὐκάμπτων με-
λῶν, ἐστάθη δ' ἐκπληκτος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἐριούσιος (ἀγαθοποιὸς)
πλησίον ἐλθὼν, (360) ἀφου ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, ἠρώτα
καὶ ὁμίλησε πρὸς αὐτόν·

«Ποῦ, πάτερ, τοιουτοτρόπως κατὰ τὴν σκοτεινὴν νύκτα διευθύνεις τοὺς ἵππους καὶ ἡμιόνους, ὅτε οἱ ἄλλοι θνητοὶ συνήθως κοιμῶνται; καὶ δὲν ἐφοβήθης σὺ τοὺς μένεα πνέοντας Ἀχαιοὺς, οἱ ὅποιοι δυσμενεῖς καὶ ἐχθρικοὶ εἶναι πλησίον; ἂν τις ἐκ τούτων ἤθελε σέ ἶδει τόσα κειμήλια ἄγοντα κατὰ τὴν ταχέϊαν μαῦρην νύκτα, τί τότε θὰ ἤσθάνεσο; (διότι) οὔτε σὺ εἶσαι νέος, ὥστε ν' ἀποκρούσης ἄνδρα, ὅταν τις πρῶτος δυσμενῶς φερθῆ, καὶ οὕτως σέ ἀκολουθεῖ γέρον (ῶν). ἀλλ' ἐγὼ οὐδόλως θὰ σέ κακοποιήσω, καὶ ἄλλον δὲ (370) ἤθελον ἀποκρούσει ἀπὸ σοῦ· διότι σέ παρομοιάζω πρὸς τὸν ἀγαπητὸν πατέρα.»

Πρὸς αὐτὸν δ' ἀπεκρίνετο ἔπειτα ὁ θεόμορφος γέρον Πρίαμος· «οὕτω πως ταῦτα βέβαια ἔχουσιν, ἀγαπητὸν τέκνον, ὅπως λέγεις· ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ἐμέ ἀκόμη ἐκ τῶν θεῶν τις ἔβαλε τὴν χεῖρα (του), ὁ ὅποιος τοιοῦτον ὀδοιπόρον μοι ἔστειλε ν' ἀπαντήσω, αἴσιον (εὐτυχίαν φέροντα,) ὅποιος δὲ εἶσαι σὺ θαυμαστός κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν μορφὴν, καὶ συνेतὸς εἶσαι κατὰ τὸν νοῦν, ὥστε ἐξ εὐτυχῶν γονέων κατάγεσαι.»

Πρὸς αὐτὸν δὲ πάλιν εἶπεν ὁ ὀδηγὸς ἀργειφόντης. «ναὶ ἀληθῶς ταῦτα βέβαια πάντα, γέρον, ὀρθῶς εἶπες. ἀλλ' ἔλα εἰπέ μοι τὸ ἐξῆς· καὶ ἀληθῶς διηγήθητι, (380) ἂν ἐξάγεις πού τὰ πᾶλλα καὶ ἀγαθὰ κειμήλια εἰς ξένους ἀνθρώπους, ἵνα ἐκεῖ σοὶ μ. ἐνωσι σῶα, ἢ ἦδη πάντες ἀφίνετε τὴν ἱεράν Ἴλιον, ἐπειδὴ φοβεῖσθε· διότι τοιοῦτος ἀνὴρ ὁ ἄριστος ἔχει φονευθῆ, ὁ ἰδικὸς σου υἱός· δὲν ἦτο βέβαια καθόλου κατώτερος τῶν Ἀχαιῶν ὡς πρὸς τὴν μάχην.»

Πρὸς αὐτὸν δ' ἀπεκρίνετο ἔπειτα ὁ θεόμορφος γέρον Πρίαμος· «τίς δὲ εἶσαι σὺ, ὦ ἄριστε, ἐκ τίνων δὲ γονέων κατάγεσαι; πόσον καλῶς μοι ὠμίλησας περὶ τῆς τύχης τοῦ ἠυστυχοῦς υἱοῦ.»

Πρὸς αὐτὸν δὲ πάλιν εἶπεν ὁ ὀδηγὸς ἀργειφόντης· «θέλεις νὰ δοκιμάσης ἐμέ, ὦ γέρον, καὶ ἐρωτᾷς περὶ τοῦ θείου Ἐκτορος· (390) τοῦτον βέβαια ἐγὼ πολλὰκις ἔχω ἰδεῖ με τοὺς ὀφθαλμοῦς μου εἰς τὴν δοξάζουσαν τοὺς ἄνδρας μάχην, καὶ ὅτε πρὸς τὰ πλοῖα διώξας ἐφόνευε τοὺς Ἀργεῖους, φονεύων μὲ τὸν ὄζυν χαλκόν· ἡμεῖς δὲ ἰστάμενοι ἐκπληκτοὶ ἐθεώμεθα· διότι ὁ Ἀχιλλεὺς ὠργισμένος κατὰ τοῦ Ἄτρείδου δὲν ἐπέτρεπε νὰ μαχώμεθα· τούτου ἐγὼ εἶμαι θεράπων, ἢ αὐτὴ δὲ καλῶς κατεσκευασμένη ναὺς ἔφερεν (ἐδῶ)· καταγόμαι δ' ἐκ τῶν Μυρμιδόνων, πατήρ μου δ' εἶναι ὁ Πολύκτωρ· πλούσιος μὲν οὗτος εἶναι, γέρον δὲ ἦδη οὕτως ὅπως ἀκριβῶς σὺ, ἐξ δὲ υἱός· ἔχει, ἐγὼ δὲ τοῦ εἶμαι ἐβδόμος· μετὰ τούτων κληρούμενος ἔλαχον διὰ κλήρου ν' ἀκο-

λουθῶ ἐδῶ. (400) τῶρα δ' ἦλθον εἰς τὴν πεδιάδα ἀπὸ τῶν πλοίων· διότι τὴν πρῶταν οἱ γοργόφθαλμοι Ἀχαιοὶ θὰ κάμωσι περὶ τὴν πόλιν μάχην· διότι δυσανασχετοῦσι καθήμενοι ἐδῶ, καὶ δὲν δύνανται οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν νὰ κρατῶσιν ἀπὸ τοῦ πολέμου (αὐτοῦ) ὀρεγομένους (αὐτόν).»

Πρὸς αὐτὸν δ' ἀπεκρίνετο ἔπειτα ὁ θεόμορφος γέρον Πρίαμος· ἂν ἀληθῶς λοιπὸν εἴσχι θεράπων τοῦ Ἀχιλλέως, ἔλα δὲ διηγῆθητί μοι ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἂν εἶναι ἀκόμη παρὰ τὰ πλοῖα ὁ υἱός μου, ἢ διαμελίσσας αὐτὸν ἔρριψεν ἤδη ἔμπρὸς εἰς τοὺς κύνας τοῦ ὁ Ἀχιλλεύς.»

Πρὸς αὐτὸν δ' εἶπε πάλιν ὁ ὀδηγὸς ἀργειφόντης. (410) «ὦ γέρον, δὲν ἔφαγον ἀκόμη τοῦτον οἱ κύνες οὐδὲ τὰ ὄρενα, ἀλλ' ἀκόμη κεῖται ἐκεῖ παρὰ τὸ πλοῖον τοῦ Ἀχιλλέως· ἐν τοῖς παραπήγμασιν οὕτως (ὅπως ἦτο)· εἶναι δὲ δωδεκάτῃ ἡμέρᾳ, ἀφότου κεῖται, καὶ καθόλου τὸ σῶμα αὐτοῦ δὲν σήπεται, οὐδὲ σκώληκες τρώγουσιν αὐτόν, οἱ ὅποιοι ὡς γνωστὸν τρώγουσι τοὺς ἐν τῇ μάχῃ φονευθέντας ἄνδρας. ἔλκει μὲν βέβια αὐτὸν ἄφροντις περὶ τὸν τύμβον τοῦ ἀγαπητοῦ συντρόφου αὐτοῦ, ὅταν φανῇ ἡ αὐγὴ· ἀλλὰ δὲν παραμορφώνει αὐτόν· σὺ αὐτὸς προσελθὼν ἤθελες μετὰ θαυμασμοῦ ἰδεῖν, πῶς δροσερὸς κεῖται, ἔχει δὲ περινηθῆ ἀπὸ τὸ αἶμα, καὶ οὐδαμοῦ εἶναι μεμολυσμένος· αἶ δὲ πληγὰί πάσαι, ὅσας ἐπληγῶθη, εἶναι συγκεκλεισμέναι.» (420) διότι πολλοὶ ἔχωσαν εἰς αὐτὸν τὸν χαλκὸν (αὐτῶν)· οὕτως οἱ εὐδαίμονες θεοὶ φροντίζουσι περὶ τοῦ γενναίου σου υἱοῦ, ἂν καὶ εἶναι νεκρὸς, διότι ἦτο φίλος αὐτῶν ἐγκάρδιος.»

Οὕτως εἶπεν, ἐχάρη δ' ὁ γέρον καὶ ἀπεκρίνετο λέγων· «ὦ τέκνον, ἀληθῶς λοιπὸν εἶναι ἀγαθὸν νὰ δίδῃ τις καὶ τὰ προσήκοντα δῶρα εἰς τοὺς ἀθανάτους, ἐπειδὴ οὐδέποτε ὁ ἰδικός μου υἱός, ἂν βέβια ἦτο καμμίαν φορὰν, ἐν τῷ οἴκῳ ἐλησμονεῖ τοὺς θεούς, οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὸν Ὀλυμπον· διὰ τοῦτο τοῦ ἐνεθυμήθησαν (ταῦτα) καὶ ἐν τῇ μοίρᾳ τοῦ θανάτου. ἀλλ' ἔλα λοιπὸν δέχθητι παρ' ἐμοῦ τὸ καλὸν τοῦτο ποτήριον, καὶ σῶσον ἐμέ, συνόδυσόν με δὲ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν, (430) ἔως ὅτου φθάσω εἰς τὸ παράπηγμα τοῦ Πηλεΐδου.»

Πρὸς αὐτὸν δὲ πάλιν εἶπεν ὁ ὀδηγὸς ἀργειφόντης· «θέλεις νὰ δοκιμάσης, γέρον, ἐμὲ τὸν νεώτερον, διότι σὺ μὲ προτρέπεις νὰ δέχωμαι παρὰ σοῦ δῶρα ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ πείσης. τοῦτον μὲν φοβοῦμαι καὶ ἐντρέπομαι ἐν τῇ καρδίᾳ νὰ κλέπτω, μήπως ὕστερον μοὶ γείνη τι κακόν. ἦθελον δ' ἐγὼ σὲ συνοδεύσει καὶ εἰς τὸ περίφημον Ἄργος προθύμως ἐντός τα-

χέος πλοίου ἢ πεζὸς συμβαδίζων. δὲν ἤθελε φιλονικήσει τις πρὸς σὲ περιφρονήσας τὸν συνοδόν.»

Εἶπεν ὁ ἐριούσιος (ἀγαθοποιὸς) καὶ πηδήσας ἐπάνω εἰς τὸ ἵππικόν ἄρμα (440) ταχέως ἐλάμβανεν εἰς τὰς χεῖρας τὴν μάστιγα καὶ τὰς ἡνίας, ἐνέπνευσε δ' εἰς τοὺς ἵππους καὶ ἡμιόνους ἀγαθὴν δύναμιν. ἀλλ' ὅτε πλέον ἔφθασαν εἰς τοὺς πύργους τῶν πλοίων καὶ εἰς τὴν τάφρον, τότε νεωστὶ οἱ φύλακες ἡσυχολοῦντο περὶ τὸ δεῖπνον· εἰς τούτους δὲ πάντας ἐπέχυσεν ὁ ὀδηγὸς ἀργειφόντης ὕπνον, εὐθύς δ' ἀπώθησε τοὺς μοχλοὺς καὶ ἤνοιξε τὰς πύλας, εἰσήγαγε δὲ τὸν Πρίαμον καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀμάξης λαμπρὰ δῶρα. ἀλλ' ὅτε πλέον ἔφθασαν εἰς τὸ ὑψηλὸν παράπηγμα τοῦ Πηλεΐδου, τὸ ὁποῖον οἱ Μυρμιδόνες εἶχον κάμει διὰ τὸν βασιλέα κόψαντες ξύλα ἐλάτης· ἄνωθεν δ' εἶχον στεγάσει (450) θείσαντες ἐκ λειμῶνος καλάμια θυσανωτὰ (φουντωτὰ)· περίξ δὲ χάριν αὐτοῦ χάριν τοῦ βασιλέως εἶχον κάμει μεγάλην αὐλήν ἐκ πυκνῶν πασσάλων· τὴν δὲ θύραν ἐκράτει εἰς μόνος ἐλάτινος ἐπιβαλλόμενος μοχλός, τὸν ὁποῖον τρεῖς μὲν Ἀχαιοὶ ἐκ τῶν ἄλλων συνήθως ἐπέβαλλον, τρεῖς δὲ ἤνοιγον τὸν μέγαν μοχλὸν τῶν θυρῶν· ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ μόνος ἐπέβαλλε· τότε πλέον ὁ ἀγαθοποιὸς Ἑρμῆς ἤνοιξεν εἰς τὸν γέροντα, εἰσήγαγε δὲ τὰ διὰ τὸν ταχύποδα Ἀχιλλέα περίφημα δῶρα, κατέβκινε δ' ἀπὸ τοῦ ἵππικοῦ ἄρματος εἰς τὴν γῆν καὶ εἶπεν·

«ὦ γέρον, ἀληθῶς ἐγὼ (ὅστις) σοὶ ἔχω ἔλθει (εἶμαι) ἀθάνατος θεὸς (460) ὁ Ἑρμῆς· διότι ὁ πατήρ σοι ἐχορήγησεν ἐμὲ μαζὶ ὡς ὀδηγόν. ἀλλ' ἐγὼ μὲν θά πορευθῶ ὀπίσω καὶ δὲν θά εἰσέλθω ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀχιλλέως· διότι ἤθελεν εἶναι ἀξιοκατάκριτον ἀθάνατος θεὸς οὕτως (ἄνευ ἀφορμῆς) νὰ ἐπισκέπτηται κατὰ πρόσωπον θνητούς· σὺ δὲ εἰσελθὼν πιάσε τὰ γόνατα τοῦ Πηλεΐδου, καὶ παρακάλει αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς καλλικόμου μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου, ἵνα συγκινήσῃς τὴν καρδίαν αὐτοῦ.»

Οὕτω λοιπὸν εἶπὼν ἀπῆλθε πρὸς τὸν ὑψηλὸν Ὀλυμπον ὁ Ἑρμῆς· ὁ Πρίαμος δ' ἀπὸ τοῦ ἵππικοῦ ἄρματος ἐπήδησε χαμαί, τὸν δὲ Ἰδαῖον κατέλιπεν αὐτοῦ· οὗτος δ' ἔμενε συγκρατῶν (470) τοὺς ἵππους καὶ ἡμιόνους· ὁ δὲ γέρον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ παράπηγμα ἐβάδιζεν, ὅπου ὁ φίλος τοῦ Διὸς Ἀχιλλεὺς κατῴκει· ἐντὸς δ' εὗρεν αὐτόν, χωριστὰ δ' ἐκάθηντο οἱ σύντροφοι· ἐκεῖνοι δὲ αἱ δύο μόνου, ὁ ἦρας Αὐτομέδων καὶ ὁ Ἀλκιμος, ὁ βλαστὸς τοῦ Ἄρεως, ὄντες πλησίον ἡσυχολοῦντο· διότι νεωστὶ ἔπαυε τὴν βρῶσιν, τρώγων καὶ πίνων· ἀκόμη καὶ ἡ τράπεζα παρέκειτο·

τούτους δὲ διέλαθεν εἰσελθὼν ὁ μέγας Πρίαμος, πλησίον δ' ἔπει-
τα σταθεῖς μὲ τὰς χεῖρας ἔπικσε τὰ γόνατα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ
ἐφίλησε τὰς χεῖρας τὰς φοβεράς τὰς ἀνδροφόνους, αἱ ὅποια πολ-
λοὺς υἱοὺς τοῦ εἶχον φονεύσει. καθὼς δ' ὅταν καταλάβῃ ἄνδρα
τινὰ βαρεῖα δυστυχία, ὅστις ἐν τῇ πατρίδι (480) φονεύσας ἄν-
θρωπον ἔρχεται εἰς χώραν ἄλλων, εἰς οἶκον πλουσίου ἀνδρός,
θαυμασμός δὲ κατέχει τοὺς βλέποντας, οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξε-
πλάγη ἰδὼν τὸν θεόμορφον Πρίαμον· ἐξεπλάγησάν τε καὶ οἱ
ἄλλοι, ἀπέβλεψαν δὲ πρὸς ἀλλήλους· πρὸς τοῦτον ὁ Πρίαμος
παρακαλῶν καὶ λόγον εἶπεν.

« Ἐνθυμήθητι, ὦ ὅμοιε πρὸς τοὺς θεοὺς Ἀχιλλεῦ, τὸν ἰδι-
κόν σου πατέρα τοιοῦτον κατὰ τὴν ἡλικίαν, παρὰ τὸ δλθέριον
κατώφλιον τοῦ γήρατος, ὅπως ἀκριβῶς ἐγώ. κατατρύχουσι
μὲν ἴσως καὶ ἐκείνον οἱ περίοικοι οἱ περίξ ὄντες καὶ οὐδείς
ὑπάρχει ὥστε ν' ἀποκρούσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν καταστρο-
φήν· ἀλλ' ἐκείνος μὲν βέβαια ἀκούων σέ ζῶντα (490) χεῖρει
ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐλπίζει πάσας τὰς ἡμέρας, ὅτι θά ἴδῃ τὸν
ἀγαπητὸν υἱὸν ἐρχόμενον ἀπὸ τῆς Τροίας· ἀλλ' ἐγὼ ὁ
πανάτυχος, ἀφοῦ ἐν τῇ εὐρείᾳ Τροίᾳ ἐγέννησα υἱοὺς ἀρί-
στους, ἰσχυρίζομαι, ὅτι ἐκ τούτων οὐδείς ἔχει μείνει. πεντή-
κοντα μοὶ ἦσαν ὅτε ἦλθον οἱ υἱοὶ τῶν Ἀχαιῶν· δέκα ἑννέα μὲν
μοὶ ἦσαν ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρῆς, τοὺς δ' ἄλλους μοὶ ἐγένων ἐν
τῷ οἴκῳ γυναῖκες. τούτων μὲν τῶν περισσοτέρων τὰ γόνατα
ἔλυσεν ὑποκάτω ὁ ὄρμητικὸς Ἄρης· ὅστις δὲ μοὶ ἦτο μοναδικός,
ἔσωζε δὲ τὴν πόλιν καὶ ἡμᾶς, τοῦτον σὺ ἐσχάτως ἐφόνευσας
ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, (500) τὸν Ἐκτορα· ἔνεκα τού-
του τώρα ἔχω ἔλθει εἰς τὰ πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν, ἵνα ἐξαγοράσω
(αὐτὸν) παρὰ σοῦ, φέρω δ' ἄπειρα λύτρα· ἀλλὰ φοβοῦ τοὺς
θεοὺς, Ἀχιλλεῦ, καὶ ἐμὲ αὐτὸν εὐσπλαγγνίσθητι, ἀφοῦ ἐνθυμη-
θῆς τὸν πατέρα σου· ἐγὼ δ' εἶμαι ἀχίστερος εὐσπλαγγνίας, διότι
ὑπέμεινα, ὅποια δὲν (ὑπέμεινεν) ἀκόμη ἄλλος τις ἐπὶ τῆς γῆς
θνητῆς (δηλ.) νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στόμα τοῦ παιδο-
φόνου ἀνδρός. »

Οὕτως εἶπεν, ἐξήγειρε δ' ἐν ἐκείνῳ ἐπιθυμίαν θρήνου τοῦ πατρὸς·
ἐγγίσας δ' ἔπειτα τὴν χεῖρα ἀπώθησεν ἀφ' ἑαυτοῦ ἡρέμα τὸν γέ-
ροντα. οὗτοι δὲ οἱ δύο ἐνθυμηθέντες, ὁ μὲν τὸν ἀνδροφόνον Ἐκτορα
ἔκλαιε θλιβερά, συστραφεῖς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχιλλέως,
(510) ὁ δ' Ἀχιλλεὺς ἔκλαιε τὸν πατέρα του, ἄλλοτε δὲ πάλιν
τὸν Πάτροκλον· ἀπὸ τούτων δὲ στεναγμός κατὰ τὴν οἰκίαν εἶχε
σῆκωθῆ. ἀφοῦ δὲ πλέον ὁ θεῖος Ἀχιλλεὺς ἐχορέσθη θρήνου [καὶ

ἀπὸ τῶν φρενῶν καὶ τῶν μελῶν ἀπῆλθεν ἡ ἐπιθυμία (πρὸς θρῆ-
 νον,) | ἀμέσως ἐσηκώθη ἀπὸ τοῦ θρόνου, προσεπάθει δὲ νὰ ση-
 κώσῃ ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν γέροντα, οἰκτεῖρων τὴν πολιὰν κερκ-
 λὴν καὶ τὸ πολὺν γένειον, καὶ ὁμιλήσας ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πτερω-
 τοῦς λόγους· « Ἄ δυστυχῆ, κληθῶς ἤδη πολλὰ κακὰ ἐν τῇ καρδίᾳ
 σου ὑπέμεινας. πῶς ἐτόλμησας νὰ ἔλθῃς μόνος πρὸς τὰ πλοῖα
 τῶν Ἀχαιῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς τοῦ ἀνδρὸς, ὁ ὅποιος πολλοὺς
 καὶ γενναίους υἱοὺς σοῦ ἐφόνευσας; σιδηροῶν λοιπὸν καρδίαν
 ἔχει. ἀλλ' ἐμπρὸς τώρα κάθιζε ἐπὶ θρόνου, τὰς θλίψεις
 δ' ἐντελῶς ἄς ἀφήσωμεν νὰ κατὰκηνται ἐν τῇ καρδίᾳ, ἂν καὶ
 λυπούμεθκ. διότι οὐδεμία ὠφέλεια προέρχεται ἀπὸ τὸν κρυερὸν
 θρῆνον· διότι οὕτως ἐπέκλωσαν οἱ θεοὶ εἰς τοὺς δυστυχεῖς θνη-
 τοὺς νὰ ζῶσι λυπούμενοι, αὐτοὶ δ' εἶναι ἀπηλλαγμένοι λυπῶν.
 δύο βέβαια ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ Διὸς κατὰκινεῖται πίθοι τῶν
 δῶρων, ὅποια συνήθως δίδει, (ὁ ἕτερος μὲν) τῶν κακῶν, ὁ ἕτερος
 δὲ τῶν ἀγαθῶν· εἰς ὄντινα μὲν δῶση ἀναμιξίας ὁ τερπικέραυνος
 Ζεὺς, ἄλλοτε μὲν εἰς δυστυχίαν οὗτος περιπίπτει, ἄλλοτε δ' εἰς
 εὐτυχίαν· (530) εἰς ὄντινα δὲ δῶση ἐκ τῶν θλιβερῶν, (τοῦτον)
 κάμνει περιυβρισμένον· καὶ κακὴ βουλιμία καταδιώκει αὐτὸν
 ἐπάνω εἰς τὴν θείαν γῆν, πλανᾶται δὲ οὔτε πρὸς τοὺς θεοὺς οὔτε
 παρὰ τοῖς θνητοῖς τετιμημένον. τοιοῦτοτρόπως μὲν καὶ εἰς τὸν
 Πηλέα ἔδωκαν οἱ θεοὶ λαμπρὰ δῶρα κατὰ τὴν γέννησιν· διότι
 πάντας τοὺς ἀνθρώπους ὑπερέβηκε κατὰ τὸν ὄλβον καὶ τὸν πλοῦ-
 τον, ἦτο δὲ βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων, καὶ ἔδωκαν εἰς αὐτὸν
 θνητὸν ὄντα θεῶν ὡς σύζυγον. ἀλλὰ μῶλα ταῦτα καὶ εἰς τοῦτον
 ἔθηκεν ὁ θεὸς κακόν, διότι καθόλου δὲν ἔγεινεν εἰς αὐτὸν ἐν τῷ
 οἴκῳ γονὴ υἱῶν ἡγεμονικῶν, ἀλλ' ἕνα υἱὸν ἐγέννησεν ὄλω βρα-
 χύειον· καὶ δὲν (540) περιποιούμαι αὐτὸν ἐν τῷ γήρατι, διότι
 πολὺ μακρὰν τῆς πατρίδος κάθημαι ἐν τῇ Τροίᾳ παρέχων λύπας
 εἰς σέ καὶ εἰς τὰ ἰδικά σου τέκνα. καὶ σέ, γέρον, ἀκούομεν, ὅτι
 πρὶν μὲν ἦσο ὄλβιος· ὕσθη χώραν πρὸς τὰ ἄνω ἡ Λέσβος, ἡ ἔδρα
 τοῦ Μάκκαρος, περικλείει ἐντὸς καὶ ἡ ἄνωθεν Φρυγία καὶ ὁ ἄπει-
 ρος Ἑλλησποντος, τούτων λέγουσι, γέρον, ὅτι ὑπερείχες κατὰ
 τὸν πλοῦτον καὶ κατὰ τοὺς υἱοὺς. ἀλλ' ἀφοῦ οἱ οὐράνιοι σοὶ
 ἔφερον ταύτην τὴν συμφορὰν, πάντοτε περὶ τὴν πόλιν ἔχεις
 μάχας καὶ φόνους ἀνδρῶν· ὑπόμεινον (αὐτὸ) καὶ μὴ οὐδύρσαι
 ἀπαύστως ἐν τῇ καρδίᾳ σου· διότι δὲν θὰ κατορθώσῃς τίποτε
 λυπούμενος διὰ τὸν γενναῖον υἱόν, (550) οὐδὲ θὰ ἀναστήσῃς
 αὐτόν. (ἀλλὰ) πρότερον καὶ ἄλλο κακὸν θὰ πάθῃς»

Πρὸς αὐτὸν δ' ἀπεκρίνετο ἔπειτα ὁ γέρον θεόμορφος Πρίαμος.

«μή με βάζης ἀκόμη, ὃ θρέμμα τοῦ Διός, νὰ καθίσω εἰς θρόνον ἐνόσω ὁ Ἕκτωρ κείται ἐν τοῖς περὶ κρήμασι περὶ μελημένους, ἀλλ' ἀπόλυσον τάχιστα, ἵνα ἴδω με τοῦς ὀρθαλοῦς· σὺ δὲ δέχθητι πολλὰ λύτρα, τὰ ὅποια σοὶ φέρομεν· σὺ δὲ εἶθε νὰ χαρῆς ταῦτα καὶ εἶθε νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν πατρικὴν σου γῆν, ἀφοῦ μ' ἐφείσθης [καὶ νὰ ζῶ καὶ νὰ βλέπω τὸ φῶς τοῦ ἡλίου].»

Πρὸς τοῦτον δὲ στραβοκυττάξας εἶπεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεὺς· «μὴ πλέον μ' ἐρεθίζῃς τώρα, γέρον· διότι καὶ ἐγὼ σκοπεύω (560) ν' ἀπόλυσω τὸν Ἕκτορα· διότι ἐκ Διός μοι ἦλθεν ἄγγελος ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία μ' ἐγέννησεν, ἡ θυγάτηρ τοῦ θαλασσίου γέροντος· ἀναγνωρίζω δὲ Πρίαμε, ἐν τῷ πνεύματι (μου), καὶ δὲν μὲ λανθάνει, ὅτι καὶ σὲ ἐκ τῶν θεῶν τις ᾠδήγει πρὸς τὰ ταχέα πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν, διότι δὲν θὰ ἐτόλμα οὐδὲ ἀκμαιότατος θνητὸς νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν στρατόν· διότι καὶ τοὺς φύλκας δὲν ἤθελε διαλάθει, οὐδὲ ἤθελε μετακινήσει εὐκόλως τὸν μοχλὸν τῶν θυρῶν μου· διὰ τοῦτο τώρα μὴ μοῦ συγχύζῃς περισσότερο τὴν καρδίαν ἐν ταῖς θλίψεσι, μήπως οὐδὲ σὲ τὸν ἴδιον, γέρον, φεισθῶ ἐν τῷ περὶ κρήματι, ἂν καὶ εἶσαι ἱκέτης, καὶ παραβῶ (οὕτω) τὰς ἐντολάς τοῦ Διός.» (570).

Οὕτως εἶπεν, ἐφοβήθη δὲ ὁ γέρον καὶ ὑπήκουσεν εἰς τὸν λόγον. ὁ δὲ Πηλεΐδης ὡς λέων ἐκ τοῦ οἴκου ἐπήδησεν εἰς τὴν θύραν, οὐχὶ μόνος, (ἀλλὰ) μετ' αὐτοῦ ἠκολούθουν δύο θεράποντες, ὁ ἦρας Αὐτομέδων καὶ ὁ Ἄλκιμος, τοὺς ὁποίους πάρα πολὺ μεταξὺ τῶν συντρόφων ἐτίμα ὁ Ἀχιλλεὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου, οἱ ὅποιοι τότε κάτω ἀπὸ τὸν ζυγὸν ἔλυσον τοὺς ἵππους καὶ ἡμίονους, εἰσήγαγον δὲ τὸν κλήτορα κήρυκα τοῦ γέροντος, ἔβηλον δὲ νὰ καθίσῃ ἐπὶ δίφρου, ἀπὸ δὲ τῆς καλλιτρόχου ἀμάξης ἐλάμβανον τὰ ἄπειρα λύτρα τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἕκτορος· ἀφῆκαν δὲ δύο σινδῶνας καὶ χιτῶνα καλογορευμένον, (580) ἵνα καλύψῃς τὸν νεκρὸν δώσῃ νὰ φέρηται εἰς τὸν οἶκον, καλέσας δ' ἔξω τὰς δούλας διέταξε νὰ λούσῃσι καὶ περὶ αὐτῶν, ἀφοῦ σηκώσασαι φέρωσι παράμερα, ἵνα μὴ ὁ Πρίαμος ἴδῃ τὸν υἱόν, μήπως αὐτὸς μὲν μὲ τὴν λυπημένην καρδίαν δὲν κρατήσῃ τὴν ὀργήν, ὅταν ἴδῃ τὸν υἱόν, τοῦ δ' Ἀχιλλεῶς ἡ καρδία συγχυσθῇ (ὀργισθῇ), καὶ φονεύσῃ αὐτόν, παραβῆ δὲ τὰς ἐντολάς τοῦ Διός· ἀφοῦ δ' αὐτὸν αἱ δούλαι ἔλουσαν καὶ ἤλειψαν μὲ ἔλαιον, ἐνέδυσαν δ' αὐτὸν ὠραῖον ἐπενδύτην καὶ χιτῶνα, αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς σηκώσας τοῦτον ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης, μετ' αὐτοῦ δὲ οἱ σύντροφοι σηκώσαντες ἔθηκαν ἐπὶ τῆς καλῆς ὠμαλισμένης ἀμάξης. (590) ἀμέσως δ' ἔπειτα ἐστέναξε καὶ τὸν ἀγαπητὸν σύντροφον ὀνομαστὶ ἐφώναξε·

«Μή μου θυμόνης, Πάτροκλε, εἴαν, μολονότι εἶσαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἄδου, μάθης, ὅτι ἀπέλυσα τὸν θεῖον Ἐκτορα χάριν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, διότι μοι ἔδωκε λύτρα οὐχὶ εὐτελεῖ. εἰς σέ δὲ πάλιν ἐγὼ καὶ ἀπὸ ταῦτα χωρίσας θ' ἀπονείμω, ὅσα πρέπει.»

Εἶπε καὶ ὀπίσω εἰς τὸ παραπήγμα εἰσῆρχετο ὁ θεῖος Ἀχιλλεύς, ἐκάθισε δ' ἐν θρόνῳ τεχνικῶς κατεσκευασμένῳ, ἀπὸ τὸν ὅποιον εἶχε σηκωθῆ, εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, πρὸς δὲ τὸν Πρίαμον εἶπε λόγον· «Ὁ υἱὸς μὲν ἦδη, γέρον, σοὶ ἔχει λυθῆ, ὅπως ἀπήτεις, κείται δ' ἐν κλίνῃ νεκρικῇ· μετὴν ἐμφάνισιν δὲ τῆς αὐγῆς (600) θά (τὸν) ἴδης σὺ αὐτός, ὅταν ἀπάγῃς (αὐτόν). τῶρα δὲ ἄς σκεφθῶμεν περὶ δειπνεῦ. διότι καὶ ἡ καλλίκομος Νιόβη ἐσκέφθη περὶ τροφῆς, τῆς ὁποίας μῦλον τοῦτο εἶχον φανευθῆ δώδεκα τέκνα ἐν τῷ οἴκῳ, ἐξ μὲν θυγατέρες, ἐξ δ' υἱοὶ ἀκμάζοντες. τούτους μὲν διὰ τοῦ ἀργυροῦ τῶςου ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων ὀργιζόμενος κατὰ τῆς Νιόβης, ἐκείνας δὲ ἡ ταξεύτρια Ἄρτεμις, διότι ἐξωμοίου ἑαυτὴν πρὸς τὴν καλλιπάρειον Λητώ· ἔλεγεν ὅτι δύο (μόνον) ἐγέννησεν, αὕτη δ' ἐγέννησε πολλούς· ἀλλ' ἐκεῖνοι ἂν καὶ ἦσαν δύο ἐφόνευσαν πάντας. οὗτοι μὲν λοιπὸν ἐννέα ἡμέρας ἔκειντο εἰς τὰ αἵματα, καὶ δὲν ὑπῆρχε τις (610) νὰ θάψῃ, διότι τοὺς λαοὺς ἔκαμεν ὁ Κρονίων λίθους· τούτους δ' ἔπειτα τὴν δεκάτην (ἡμέραν) ἔθαψαν οἱ οὐράνιοι θεοί. ἐκείνη δ' ἔπειτα ἐσκέφθη περὶ τροφῆς, ἀφοῦ ἀπέκαμε χύνουσα δάκρυα. [τῶρα δὲ, νομίζω, ἐπὶ βράχων, ἐν ὄρει ἐρήμῳ, ἐν τῷ Σιπύλῳ, ἔπου λέγουσιν, ὅτι εἶναι ἡ κατοικία τῶν θεῶν νυμφῶν, αἱ ὁποῖαι ζωνηρῶς ἐχώρευσαν περὶ τὸν Ἀγελῶν, αὐτοῦ, ἂν καὶ εἶναι λίθος, τρέφει τὰς ἐκ θεῶν λύπας.] ἀλλ' ἐμπρὸς τῶρα καὶ ἡμεῖς οἱ δύο, εὐγενὲς γέρον, ἄς φροντίζωμεν περὶ τροφῆς· ἔπειτα πάλιν εἰμπορεῖς νὰ κλαίῃς τὸν ἀγαπητὸν υἱόν, ὅταν εἰσαγάγῃς (αὐτόν) εἰς τὴν Ἴλιον· θά σοι ἦναι δὲ πολὺ-κλαυστος». (620).

Εἶπε καὶ ἀναπηδήσας ὁ ταχύς Ἀχιλλεύς πρῶτατον κατὰλευκὸν ἔσφαξεν· οἱ δὲ σύντροφοι ἐξέδερον καὶ ἠτοίμαζον καλῶς προσηκόντως καὶ ἐλιάνιζον ἔπειτα ἐπιδεξίως καὶ εἰς ὄβελους ἐπέρασαν, καὶ ἔψησαν μετὰ προσοχῆς καὶ ἀπέσυραν ὄλα. ὁ δ' Ἄυτομέδων ἔπειτα λαβὼν ἄρτον ἐμοίρασεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐντὸς ὄραιων κανίστρων· τὰ δὲ κρέατα ἐμοίρασεν ὁ Ἀχιλλεύς· οὗτοι δὲ εἰς τὰ εὐφρόσυνα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔκειντο ἔμπροσθεν ἔτοιμα, ἐξέτεινον τὰς χεῖρας. ἀφοῦ δ' ἀπέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν ποτοῦ καὶ φαγητοῦ, ὁ μὲν Πρίαμος ἐθαύμαζε τὸν Ἀχιλλεῖα, ὅσος καὶ ὁποῖος ἦτο· διότι ἐντελῶς πρὸς θεοῦς ὠμοίαζεν. (630) ὁ δ' Ἀχιλλεύς ἐθαύμαζε τὸν Πρίαμον βλέπων τὴν εὐγενῆ ὄψιν καὶ ἀ-

κούων τούς λόγους. ἀφοῦ δ' ἠυφράνθησαν ἀποβλέποντες πρὸς ἀλλήλους, ὁ θεόμορφος γέρον Πρίαμος εἶπε πρῶτος πρὸς ἐκεῖνον·

«Κατάκλινόν με τώρα τάχιστα, ὦ θρέμμα τοῦ Διός, ἵνα ἤδη κατακλιθέντες εὐφρανθῶμεν καὶ ὑπὸ τὸν γλυκὺν ὕπνον· διότι δὲν ἔκλεισαν ἀκόμη οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ τὰ βλέφαρά μου, ἀφότου ὑπὸ τὰς ἰδικὰς σου χεῖρας ὁ ἰδικός μου υἱὸς ἀπώλεσε τὴν ζωὴν, ἀλλὰ πάντοτε στενάζω καὶ μυρίας λύπας τρέφω κυλιόμενος ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς αὐλῆς εἰς τὰ χώματα. (640) ἀλλὰ τώρα πλέον καὶ τροφῆς ἐγεύθην καὶ μαῦρον οἶνον κατεβίβασα διὰ τοῦ φάρυγγος· πρότερον βέβαια καθόλου δὲν εἶχον γευθῆ».

Εἶπεν, ὁ δ' Ἄχιλλεὺς διέταξε τοὺς συντρόφους καὶ τὰς δούλας νὰ θέσωσι κλίνην εἰς τὴν στοάν, καὶ ὠραία παρφυρᾶ προσκεφάλαια νὰ ἐπιβάλωσι καὶ ἄνωθεν νὰ στρώσωσι σκεπάσματα, καὶ χλαίνας μαλλωτὰς νὰ ἐπιθέσωσιν, ἵνα ἀποπάνω καλυφθῆ. ἐκεῖνα δ' ἐξῆλθον τοῦ μεγάρου ἔχουσαι δᾶδα εἰς τὰς χεῖρας, ἀμέσως δ' ἔπειτα ἔστρωσαν σπεύδουσαι δύο κλίνας. ἐκεῖνον δὲ πειράζων εἶπεν ὁ ταχύπους Ἄχιλλεὺς.

«Ἐκτός μὲν λοιπὸν κατακλιθῆτι, γέρον φίλε, μήπως τις τῶν Ἀχαιῶν (650) ἀίφνης ἔλθῃ ἐδῶ, ἡγεμῶν τις, οἱ ὅποιοι πάντοτε καθήμενοι παρ' ἐμοὶ σκέπτονται, ὅπως εἶναι συνήθεια· ἂν τις ἐκ τούτων ἤθελε σὲ ἰδεῖ κατὰ τὴν ταχείαν μαῦρην νύκτα, ἀμέσως ἤθελεν ἀναγγεῖλει εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν ποιμένα τῶν λαῶν, καὶ θὰ γείνῃ ἀναβολὴ τῆς ἀπολύσεως τοῦ νεκροῦ. ἀλλ' ἔλα εἶπέ μοι τὸ ἐξῆς καὶ ἀκριβῶς διηγῆθῆτι, πόσας ἡμέρας ἐπιθυμεῖς νὰ κηδεύῃς τὸν θεῖον Ἐκτορα, ἵνα ἐν τούτῳ καὶ ἐγὼ μένω καὶ τὸν λαὸν ἐμποδιζῶ.» Πρὸς αὐτὸν δ' ἔπειτα ἀπεκρίνετο ὁ θεόμορφος γέρον Πρίαμος· «ἂν μὲν βέβαια θέλεις νὰ τελέσω ταφὴν τοῦ θεῖου Ἐκτορος, (660) ὡς ἐξῆς ἂν μοὶ ἔκαμνες, ἤθελες μοὶ κάμει χάριν. [εἰξεύρεις βέβαια, ὅτι εἴμεθα ἐν τῇ πόλει κεκλεισμένοι, μακρὰν δ' εἶναι τὰ ξύλα, ὥστε νὰ φέρωμεν ἐκ τοῦ ὄρους· σφοδρῶς δὲ οἱ Τρῶες φοβούνται.] ἐννέα μὲν ἡμέρας ἠθέλωμεν θρηγεῖ αὐτὸν ἐν τῷ οἴκῳ, τὴν δὲ δεκάτην ἠθέλωμεν θάπτει καὶ ὁ λαὸς ἤθελε δειπνεῖ, τὴν δὲ ἐνδεκάτην ἠθέλωμεν κάμει ἐπ' αὐτοῦ τύμβον, τὴν δὲ δωδεκάτην θὰ πολεμήσωμεν, ἂν βέβαια ἦναι ἀνάγκη.»

Πρὸς αὐτὸν δὲ πάλιν εἶπεν ὁ γερός εἰς τὰ πόδιχ θεός Ἄχιλλεὺς· «θὰ σοὶ γείνωσι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμε, ὅπως κελεύεις· διότι πόσον χρόνον θὰ κρατήσω τὸν πόλεμον, ὅσον ἀπαιτεῖς.» (670). Οὕτως εἰπὼν ἔλαβε τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ γέροντος ἐπὶ τοῦ καρποῦ, ἵνα μὴ πως φοβηθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ. οὗτοι μὲν λοιπὸν αὐτοῦ εἰς τὸν πρόδομον τοῦ οἴκου κατεκλίθησαν, ὁ κῆρυξ καὶ ὁ

Πρίαμος, ἔχοντες συνετὰς βουλάς ἐν τῇ καρδίᾳ, ὁ δ' Ἀχιλλεὺς ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ στερεοῦ παραπήγματος. πλησίον δ' αὐτοῦ κατεκλίθη ἡ καλλιπάρειος Βρισηΐς.

Οἱ ἄλλοι μὲν λοιπὸν καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ἐξωπλισμένοι μὲ ἄρματα ἵππων ἐκοιμῶντο καθ' ὅλην τὴν νύκτα καταβεβημένοι ὑπὸ μαλακοῦ ὕπνου, ἀλλὰ δὲν κατελάμβανεν ὕπνος τὸν ἀγαθοποιὸν Ἑρμῆν, ὁ ὁποῖος ἐστρεφογύριζεν ἐν τῇ καρδίᾳ, πῶς ν' ἀπαγάγῃ ἐκ τῶν πλοίων τὸν βασιλέα Πρίαμον (680) διαλαθὼν τοὺς ἰσχυροὺς φύλακας τῶν πυλῶν. ἐστάθη δ' ἔπειτα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν λόγον.

«ὦ γέρον, δέν σε μέλει λοιπὸν κανὲν κηκόν, διότι τόσον πολὺ κοιμᾶσαι μεταξύ πολεμίων ἀνδρῶν, ἐπειδὴ σ' ἐφείσθη ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ὅμως τώρα μὲν ἐξηγόρασας τὸν υἱόν σου, ἀφοῦ ἔδωκας πολλὰ· ἀλλὰ καὶ τρεῖς τόσα λύτρα διὰ σέ ζῶντα ἤθελον δώσει οἱ υἱοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μείνει ὀπίσω, ἐὰν σέ μάθῃ ὁ Ἀγαμέμνων, μάθωσι δὲ πάντες οἱ Ἀχαιοί.»

Οὕτως εἶπεν, ἐφοβήθη δ' ὁ γέρον καὶ ἐσήκωνε τὸν κήρυκα. ὁ δ' Ἑρμῆς χάριν αὐτῶν ἔσειξε τοὺς ἵππους καὶ ἡμίονους. (690) ταχέως δ' ἔπειτα αὐτὸς ἤλαυσε διὰ τοῦ στρατοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐγνόησεν (αὐτοῦ). ἀλλ' ὅτε πλέον ἔφθασαν εἰς τὸ πέρασμα τοῦ κελῶς ῥέοντος ποταμοῦ, [τοῦ πολυστροβίλου Ἐάνθου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ ἀθάνατος Ζεὺς,] ὁ Ἑρμῆς μὲν τότε ἀπῆλθεν πρὸς τὸν ὑψηλὸν Ὀλυμπον, ἡ δὲ κροκόπεπλος ἠώς ἐσκορπίζετο εἰς ὅλην τὴν γῆν· ἐκεῖνοι δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἤλαυνον τοὺς ἵππους θρηνοῦντες καὶ στενάζοντες, αἱ δὲ ἡμίονοι ἔφερον τὸν νεκρὸν. καὶ οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἀνδρῶν καὶ καλλιζώνων γυναικῶν παρετήρησε πρότερον, ἀλλ' ἡ Κασσάνδρα, ὁμοία πρὸς τὴν χρυσοῦν Ἀφροδίτην, ἀναβᾶσα εἰς τὴν Πέργαμον παρετήρησε τὸν ἀγαπητὸν πατέρα (700) ἰστάμενον ἐν τῷ δίφρῳ, καὶ τὸν κήρυκα τὸν διὰ τῆς πόλεως βρόντα· εἶδε δ' ἐπομένως ἐκεῖνον κείμενον ἐπὶ τῆς ἡμιονικῆς ἀμάξης· ἐξερράγη δ' ἔπειτα εἰς θρήνους καὶ καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἐφώναζε.

«Τρῶες καὶ Τρωάδες ἐλθόντες ἴδετε τὸν Ἑκτορα, ἂν ποτε ἐχαίρετε διὰ τὴν ἀπὸ τῆς μάχης ἐπάνοδον (αὐτοῦ) ζῶντος, διότι ἦτο διὰ τὴν πόλιν καὶ ὅλον τὸν λαὸν ἀντικείμενον μεγάλης χαρᾶς.»

Οὕτως εἶπεν, οὐδεὶς δ' ἀνήρ οὐδὲ γυνὴ ἔμεινεν αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει· διότι πάντας ἀκατάσχετον πένθος εἶχε καταλάβει· πλησίον δὲ τῶν πυλῶν ἀπήντησαν (τὸν Πρίαμον) ἄγοντα τὸν νεκρὸν. πρῶται τοῦτον τιλλόμεναι ἔκλαιον ἡ προσφιλῆς σύζυγος καὶ ἡ σεβαστὴ μήτηρ, (710) πηδῆσασαι ἐπάνω εἰν τὴν καλλιτροχὸν ἅμαξαν, ἀπτόμεναι τῆς κεφαλῆς. κλαίων δ' ἴσατο περίξ ὁ ὄμι-

λος, καὶ λοιπὸν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου πρὸ τῶν πυλῶν θά ὠδύροντο τὸν Ἑκτορα χύνοντες δάκρυα, ἂν μὴ ἐν τοῦ δίφρου ἔλεγεν ὁ Πρίαμος πρὸς τὸν λαόν·

« Ὑποχωρήσατε εἰς τὰς ἡμιόνας πρὸς χάριν μου, ὥστε νὰ διέλθωσιν· ἔπειτα δὲ θὰ κορσθῆτε κλαυθμοῦ, ἀφοῦ φέρω (αὐτὸν) εἰς τὸν οἶκον. »

Οὕτως εἶπεν, ἐκείνοι δὲ διεχωρίσθησαν καὶ ὑπεχώρησαν εἰς τὴν ἄμαξαν. ἀφοῦ δ' οὗτοι εἰσήγαγον εἰς τὸν περίφημον οἶκον, ἐκείνοι μὲν ἔπειτα ἔθεσαν ἐν κλίνῃ καλοτροπημένη, πλησίον δ' ἐκάθισαν αἰοιδούς (720) ὡς ἐξάρχους θρήνων, οἱ ὅποιοι θρηνηῶδες ἄσμα ἐθρήνου, ἐστέναζον δὲ προσέτι αἱ γυναῖκες. μεταξὺ δὲ τούτων ἡ λευκώλενος Ἀνδρομάχη ἔκαμνεν ἀρχὴν θρήνου, ἔχουσα μεταξὺ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδροφόνου Ἑκτορος·

« Ἄνερ, νεὸς ἐχάθης ἀπὸ τὴν ζωὴν, χήραν δὲ μὲ ἀφίνεις ἐν τῷ οἴκῳ· ὁ δὲ υἱός, τὸν ὅποιον ἐγεννήσαμεν σὺ καὶ ἐγὼ οἱ κακόμοιροι, εἶναι ἐντελῶς ἀνήλιξ, καὶ δὲν ἐλπίζω, ὅτι θὰ φθάσῃ εἰς ὄριμον ἡλικίαν· διότι πρότερον ἢ πόλις αὐτὴ ἐντελῶς θὰ καταστραφῆ· διότι ἀληθῶς ἔχεις φρονεῦθῆ (σὺ) ὁ φύλαξ, ὁ ὅποιος καὶ αὐτὴν ἔσωζες, καὶ τὰς σεβαστὰς συζύγους καὶ τὰ νήπια τέκνα ἐπροστάτευες· (730) αὗται ἤδη βεβαίως θ' ἀπαχθῶσιν ἐπὶ τῶν κίλων πλοίων, καὶ ἐγὼ βεβαίως μεταξὺ τούτων· σὺ δὲ πάλιν τέκνον ἢ ἐμὲ αὐτὴν θ' ἀκολουθήσῃς, ὅπου ἤθελες ἐργάζεσθαι ἀπρεπῆ ἔργα, μετὰ μόχθου ἐργαζόμενος ὑπὲρ ἀμειλίχτου δεσπότη. ἢ ἐκ τῶν Ἀχαιῶν τις λαβὼν ἀπὸ τῆς χειρὸς θὰ ῥίψῃ ἀπὸ τοῦ πύργου πρὸς θάνατον οἰκτρόν, θυμωμένος, διότι αὐτοῦ ἴσως ἤδη ἐφόνευσεν ὁ Ἑκτωρ τὸν ἀδελφὸν ἢ τὸν πατέρα ἢ καὶ τὸν υἱόν, ἐπειδὴ πλείστοι τῶν Ἀχαιῶν διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ἑκτορος ἐπίασαν μὲ τὰ δόντια τὸ ἀπέραντον ἔδαφος, διότι ὁ ἰδικός σου πατὴρ δὲν ἦτο μειλίχιος ἐν τῇ θλιβερᾷ μάχῃ. διὰ τοῦτο καὶ ὠδύρεται μὲν αὐτὸν ὁ λαὸς ἐν τῇ πόλει, (740) ἀνέφραστον δὲ θρήνον καὶ πένθος ἔκαμες εἰς τοὺς γονεῖς, Ἑκτορ· εἰς ἐμὲ δὲ μάλιστα θλιβεραὶ λῦπαι διαρκῶς θὰ μένωσι. διότι θιήσκων δὲν μοὶ ἐξέτεινας τὰς χεῖρας ἐκ τῆς κλίνης, οὐδὲ μοὶ εἶπες συνετόν τινα λόγον, τὸν ὅποιον πάντοτε νυχθημερόν ἤθελον ἐνθυμεῖσθαι χύνουσα δάκρυα. »

Οὕτως εἶπε κλαίουσα, ἐστέναζον δὲ προσέτι αἱ γυναῖκες. μεταξὺ δὲ τούτων ἡ Ἐκάβη ἔκαμνεν ἀρχὴν γοεροῦ θρήνου.

« Ἑκτορ, ἐξ ὄλων τῶν παιδῶν πολὺ φίλτατε εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀλήθεια, ἐνόσφ μοὶ ἦσο ζωντανός, ἦσο ἀγαπητός εἰς τοὺς θεούς· οὗτοι δ' ἐπομενωσ ἐφρόντιζον περὶ σοῦ καὶ ἐν τῇ μοίρῃ »

τοῦ θανάτου. (750) διότι ἄλλους μὲν υἱούς ἰδικούς μου ὁ ταχύ-
πους Ἀχιλλεύς, ὄντινα συνελάμβανεν, ἐπώλει πέραν τῆς πολυτα-
ράχου θαλάσσης εἰς τὴν Σκμοθράκην καὶ Ἴμβρον καὶ Λημιον
τὴν ὀμιχλώδη· ἀπὸ σοῦ δὲ ἀφοῦ ἀφῆρεσε τὴν ζωὴν διὰ τοῦ μα-
κρὰν αἰχμὴν ἔχοντος χαλκοῦ δόρατος, πολλὰκις ἔσυρε περὶ τὸν
τύμβον τοῦ συντρόφου αὐτοῦ, τοῦ Πατρόκλου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευ-
σας· καὶ οὕτως ὅμως δὲν ἀνέστησεν αὐτόν. τῶρα δὲ μοῦ κεῖσθαι
ἐν τῷ οἴκῳ δροσερὸς καὶ προσκαγορευτός, ὅμοιος πρὸς ἐκείνον,
τὸν ὁποῖον ὁ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων ἐφόνευσεν ἐπελθὼν μετὰ
ἦπια αὐτοῦ βέλῃ.»

Οὕτως εἶπε κλαίουσα, θρήνον δ' ἄπαυστον ἐξῆγειρε. (760)
μεταξὺ δὲ τούτων ἔπειτα ἡ Ἑλένη τρίτη ἔκαμνεν ἀρχὴν θρήνου.

«Ἐκτορ, πολὺ φίλτατε εἰς τὴν καρδίαν μου ἐξ ὄλων τῶν
ἀνδραδέλφων, — ἔχω βέβαια σύζυγον τὸν θεόμορπον Ἀλέξανδρον, ὁ
ὁποῖος μ' ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν. εἶθε νὰ ἐχανόμην πρότερον — δι-
ότι ἔχω ἤδη εἰκοστὸν τοῦτο ἔτος, ἀφότου ἀπῆλθον ἀπ' ἐκεῖ καὶ
εἶμαι φυγὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος μου· ἀλλὰ δὲν ἤκουσα ἀκόμη ἔως
τώρα παρὰ σοῦ κακὸν λόγον οὐδὲ προσβλητικόν· ἀλλὰ καὶ ἄλλος
τις ἐκ τῶν ἀρρένων ἢ θηλέων ἀνδραδέλφων ἢ τῶν καλ-
λιπέπλων συννυφάδων ἂν με ὠνειδίξεν ἐν τῷ οἴκῳ, ἢ ἡ πεν-
θερά — ὁ δὲ πενθερὸς εἶναι πάντοτε ἥπιος ὡς πατὴρ — (770)
ἀλλὰ σὺ τοῦτον διὰ λόγων παραινῶν ἠμποδίξες μετὰ τὴν ἰδικὴν
σου ἠπιότητα καὶ τοὺς ἰδικούς σου ἠπίους λόγους. διὰ τοῦτο λυ-
πημένῃ κατὰ τὴν καρδίαν κλαίω συγχρόνως καὶ σὲ καὶ ἐμὲ τὴν
ἀτυχή· διότι οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῇ εὐρείᾳ Τροίᾳ μοι εἶναι ἥπιος καὶ
φίλος, ἀλλὰ πάντες αἰσθάνονται φρίκην πρὸς ἐμέ.»

Οὕτως εἶπε κλαίουσα, ἐστέναζε δὲ προσέτι ὁ ἄπειρος λαός.
Πρὸς τὸν λαὸν δ' ὁ γέρον Πρίαμος εἶπε (τοὺς ἐξῆς) λόγους.

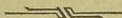
«Φέρετε τῶρα Τρῶες ξύλα εἰς τὴν πόλιν, καὶ καθόλου μὴ φο-
βηθῆτε ἐν τῇ καρδίᾳ ἰσχυρὰν Ἀργείων ἐνέδραν· διότι ἀληθῶς ὁ
Ἀχιλλεύς, ὅτε μ' ἀπέπεμπεν ἀπὸ τῶν μαύρων πλοίων ὡς ἐξῆς
διαβεβαίου, (780) ὅτι δὲν θά (μὰς) βλάψωσι πρότερον, πρὶν ἔλθῃ
ἡ δωδεκάτη ἡμέρα.»

Οὕτως εἶπεν, ἐκείνοι δὲ ἐξεύγνουν ὑπὸ τὰς ἀμάξας βοῦς καὶ
ἡμίονους, ἀμέσως δ' ἔπειτα συνηθροίσθησαν πρὸ τῆς πόλεως. ἐν-
νέα μὲν ἡμέρας οὗτοι ἔφερον ἄφθονα ξύλα· ἀλλ' ὅτε πλέον ἐφάνη
ἡ δεκάτη αὐγὴ ἢ τοὺς θνητοὺς φωτίζουσα, τότε πλέον ἐξέφερον
καὶ τὸν τολμηρὸν Ἐκτορα χύνοντες δάκρυα, εἰς τὸ ἀνώτατον δὲ
μέρος τῆς πυρᾶς ἔθεσαν τὸν νεκρὸν, καὶ ἔβαλον πῦρ.

«Ὅτε δ' ἐφάνη ἡ πρωιογενῆς ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ, τότε πλέον

συνηθροίσθη ὁ λαὸς περὶ τὴν πυρὰν τοῦ περιφήμου Ἑκτορος. [ἀφοῦ δὲ συνηθροίσθησαν οὗτοι καὶ ἦσαν ὁμοῦ] (790) πρῶτον μὲν κατέσβεταν μὲ μαῦρον οἶνον τὴν πυρὰν ὅλην, ἐρ' ὅσον ἐξετάθη ἡ δύνχμις τοῦ πυρός. ἔπειτα δὲ συνέλεγον τὰ λευκὰ ὄσπᾶ οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ σύντροφοι κλαίοντες, ὀρμητικὰ δὲ δάκρυα κατέρρεον ἀπὸ τῶν παρειῶν. καὶ λαβόντες ἔθεσαν ταῦτα εἰς χρυσὴν θήκην, καλύψαντες μὲ πορφυρᾷ μαλακὰ ὑφάσματα· ἀμέσως δ' ἔπειτα εἰς κοῖλον λάκκον ἔθεσαν, ἄνωθεν δὲ κατεκάλυψεν μὲ πυκνοὺς μεγάλους λίθους· ταχέως δ' ἐπεσώρευσαν τύμβον, πέριξ δὲ πανταχοῦ ἐκάθηντο σκοποὶ, μήπως οἱ καλλικνήμιδες Ἀχαιοὶ ἐφορμήσωσι πρότερον. (800) σωρεύσαντες δὲ τύμβον ἀνεχώρησαν. ἔπειτα δὲ συναθροιζόμενοι ἐδείπνουν καλῶς λαμπρὸν δεῖπνον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πριάμου τοῦ εὐγενοῦς βασιλέως.

Τοιουτοτρόπως οὗτοι ἠσχολοῦντο περὶ τὴν ταφὴν τοῦ ἵπποδαμαστοῦ Ἑκτορος.

ΤΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΘΕΝΤΑ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ. Η' ΤΟΜΩ.

(Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς δηλοῖ τὴν σελίδα ὁ δεύτερος τὸν στίχον).

Ἀνάγνωθι ἐν 62,42 ἐννοεῖται:— 63,29 ἔθμον—71,4 ἀνέμοισι—80,4
ἀλλ' ὅς μὲν — 80,27 ἐφαρμόζει — 81,4 ἀμφίς — 82,10 ἴεν, — 83,16
Λασιμέδ.— 84,35 νέφος μὲν — 88,24 διάστημα.— 97,15 ἀρωγῆ, —97,27
(διαγραφῆται ἡ λέξις: ἀρματογλασίαν) — 137,12 στάχυες — 162,10
διεπ' — 164,15 ῥυμός.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Α. Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Δημοσθένους οί τρεῖς Ὀλυνθιακοὶ μετὰ σχολίων	1,50
Ὅμηρου Ὀδυσσεΐας αἱ βραψφῆδαι Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ ἐσχολιασμένοι καὶ ἐξηγημένοι. Ἐκάστη ἀποτελεῖ ἴδιον τεῦχος τιμώμενον.....	1,00
Ὀμηρικὴ Γραμματικὴ.....	0,75
Ὅμηρου Ἰλιάδος αἱ βραψφῆδαι Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω ἐσχολια- σμένοι καὶ ἐξηγημένοι. Ἐκάστη ἀποτελεῖ ἴδιον τεῦχος τιμώμενον.....	1,00
Ὅλη ἡ Ἰλιάς μετὰ τῆς ὀμηρικῆς γραμματικῆς.....	21,00
Σοφοκλέους Τραγωδίαι. Ἐκάστη.....	2,80

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀποστέλλοντες πρὸς τὸν ἐκδότην τὸ
τίμημα καὶ ἐνὸς μόνου τεύχους λαμβάνουσιν αὐτὸ ταχέως καὶ
ἄ σ φ α λ ῶ ς.

Διεύθυνσιν : Α. Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ γυμνασιάρχην Ἀθήνας.